

Giriş - Gerçeğin Temeli

Yedi Büyük Gerçek

Bölüm 1 - Gerçeği nerede bulabilirim?

Gerçeği nerede bulabilirim?

Kim, "Aldatılmaktan hoşlanırsınız?" sorusuyla karşılaştığında "evet" cevabını verir? Herkes gerçeği bilmekten hoşlanır. İnsanların onu araması doğaldır. Doğduğumuzdan beri bunu öğrenmeye çalışıyoruz. Çocuklardan yaşlılara, Çinlilerden Amerikalılara ve Brezilyalılara kadar herkesin arzusu aynı: Gerçeği bilmek. Hayvanların yiyecek arama motivasyonuna benzer. Uyanırlar ve onu aramaya giderler. Kim koydu? Kısa bir örnek bu soruyu cevaplamamıza izin verecektir. Caddede ilerleyen arabaları gördüğümüzde hepsinin dört tekerlekli olduğunu fark ederiz. Neden buna sahipler?

Çünkü üretici onları bu şekilde planladı ve inşa etti. Dolayısıyla durumumuzu anlıyoruz. Tüm insanlar gerçeği bilme arzusuna sahiptir çünkü onları Yaratıcıları olan Tanrı onlara yerleştirmiştir.

Tanrı, tüm insanların arzusunun tek bir Varlık, tek bir kişi aracılığıyla karşılanmasını planladı. İsa şöyle dedi: "Ben... gerçeğim" (Yuhanna 14:6). O, içindeki gerçek kişi. Bu nedenle Tanrı'nın herkese gerçeği bilme arzusu yerleştirdiği arzu, Mesih'i tanıma arzusudur. Bu nedenle Kutsal Kitap O'nu "tüm ulusların Arzusu" olarak adlandırır (Haggay 2:7). Bilge adam şöyle yazdı: "Konuşması çok tatlıdır; evet, O tamamen arzu edilir" (Ezgi. 5:16). Ama insanlar bunu bilmiyor. Kimin içinde olduğunu bilmeden daima gerçeği ararlar. Daha sonra Tanrı, müjdenin, yani iyi haberin tüm dünyaya duyurulmasını emretti ve şöyle dedi: "Söz insan olup aramızda yaşadı!" (Yuhanna 1:14). Müjdeyi duyurmak, şunu söylemenin bir yoludur: Hey, aradığın kişi zaten sana geldi! O, Rab İsa Mesih'tir. "Bana gelen acıkmaz; Bana iman eden asla susamaz" (Yuhanna 6:35). O, tüm insanlığın hakikate olan açlığını tatmin edebilecek tek kişidir. O, "Tanrı'dan duyduğu gerçeği size söyleyen adamdır" (Yuhanna 8:40).

Merkezinde İsa'nın yer almadığı herhangi bir dini felsefenin taraftarıysanız, İsa'yı sunarken çok hevesli olduğumuzu düşünebilirsiniz.

Mesih ve O'nun en büyük ihtiyaçlarımızı karşılama yeteneği. Ancak O'nun eserlerine kısa bir bakış, durumun böyle olmadığını kesinlikle gösterecektir. Vaftizci Yahya bir keresinde Mesih'in tüm ulusların Arzusu olup olmadığını sorgulamıştı. Öğrencilerini şu soruyla O'na gönderdi: "Gelmesi gereken sen misin, yoksa başka birini mi arıyoruz?" İsa buna yanıt olarak "onların hastalıklarını, kötülüklerini ve kötü ruhlarının çoğunu hemen iyileştirdi; ve birçok kör insanın görmesini sağladı. O zaman İsa cevap verip onlara şöyle dedi: Gidin ve gördüğünüzü ve duyduğunuzu Yahya'ya anlatın: Körler görüyor, topallar yürüyor, cüzamlılar temizleniyor, sağırlar duyuyor, ölümler diriliyor ve yoksullara müjde duyuruluyor. Benden rahatsız olmayana ne mutlu" (Luka 7:20-23). İsa ne kadar çok acıyı hafifletti, insanlardan ne kadar çok yükü kaldırdı! Bir defasında, bir sinagogdan çıkarken "büyük bir kalabalık O'na eşlik etti ve O hepsini iyileştirdi" (Matta 12:15).

O şehirde yaşayanlar için ne unutulmaz bir gün! Artık kimsenin hastaneye gitmesine ya da ilaca bağımlı olmasına gerek yoktu; Artık kimse bastonla topallamıyordu, koltuk değneğiyle yürümüyordu. Onun sevdiği insanları mutlu görmektir. Bu Adamın yanında olmak ne kadar muhteşemdi! Peki tüm bu harika işleri yapmak için ne istedi? Bırakın O'nun bunları yapabileceğine inansınlar. "İman edene her şey mümkündür" dedi. (Markos 9:23). İsa'nın Tanrı'dan bereket, sevgi ve güç sağlayan tek kanal olduğuna inanan herkes lütuf aldı.

İsa'nın yanında kim varsa, Cennetin insanları kutsamak için yeryüzüne indiğini hissediyordu. O, bir insan olmasına rağmen, onların endişelerinin ve kaygılarının yükünü Kendi üzerine alırken yük gibi görünmedi ve şöyle dedi: "Ey emek verenler ve yükü ağır olanlar, bana gelin, ben de sizi dinlendireceğim" (Mat. 11). :28). Son olarak, Kutsal Yazıların kaydettiği gibi, günahlarımızı ve suçlarımızın yükünü Kendi üzerine alarak, bizim için Hayatını verdi. Kendisini çarmıha gerenler için şöyle dua ederek şöyle dua etti: "Baba, onları bağışla, çünkü onlar ne yaptıklarını bilmiyorlar" (Luka 23:34). Bu kadar büyük işler yapan ve bu kadar özverili bir sevgi sergileyen O'na hangi insan benzetilebilir? Gerçekleri tarafsız bir şekilde değerlendiren herkes "hiç kimse" diyebilecek. Bu dünyada yaşayan hiç kimse aynısını yapmaya yaklaşmadı. İsa'nın işleri bize O'nun gökten gönderildiğine dair kesinlik kazandırır ve kökeni Tanrı'da olan, insanlar tarafından bilinmeyen bir sevgiyi gösterir. "Beni görmüş olan, Baba'yı görmüştür" (Yuhanna 14:9). Ve "Tanrı sevgidir"; "Sevmeyen Allah'ı tanımaz" (I.

Yuhanna 4:8). Her insanın yanında böyle birinin olmasını isteyeceğine yürekten inanıyoruz; kendisini içtenlikle, doğrulukla, özveriyle ve fedakarlıkla seven; Size içtenlikle yardım etmek isteyen ve sizi gerçekten kutsayan kişi. İnsanların bencil amaçlarına ulaşmak için her yönden ve farklı yöntemlerle birbirlerini nesne olarak kullanmaya çalıştıkları bir dünyada, herkes İsa'nın gösterdiği karaktere sahip birinin arkadaşlığını arzuluyor.

İnsanlığa Hizmette Bir Yaşam

İsa'yı insanların Arzu edileni yapan tüm işler arasında bir tanesi göze çarpar: Onun Golgota çarmıhında bizim adımıza ölmesi. Neden kurban edildi? "Öyle ki... ölüm korkusu nedeniyle tüm yaşamları boyunca esaret altında kalmış olan herkesi ölüm aracılığıyla kurtarabilsin" (İbraniler 2:14). İnsanın en derin korkusu ölüm korkusudur.

Metinde belirtildiği gibi bu herkesi etkiler. İnsanın kaygısının temeli burada yatmaktadır. Peki neden var? "Ölümün acısı günahdır ve günahın gücü yasadır" (I Korintliler 15:56).

Bu ayet şu anlama gelir: Ölüm korkusu, Tanrı'ya karşı günah işlediği için insanın vicdanını "sokar" veya rahatsız eder. Ve insana günah işlediğinin farkına varmasını sağlayan şey yasadır. "Günah, yasanın çiğnenmesidir" (1 Yuhanna 3:4). Mısır'dan Çıkış 20:3-17'de yazılı olan Tanrı'nın yasasının On Emirinden bahsediyoruz. "Günahın ücreti ölümdür" (Romalılar 6:23). İnsan ölmekten korkar çünkü o bir günahkardır, Evrenin yasasını, On Emir'i çiğnemiştir. Ve ölüm korkusuyla hayatı boyunca kulluğa mahkumdur. Ama iyi haber şu ki, İsa O'nun yerine öldü. Haklı olan, haksız olan için. Onun ölümü insanın cezasını ödedi ve insan O'na inanarak yaşar. İman sayesinde günahlarından aklanır. Sonsuz yaşam ve ölüm korkusundan kurtuluş O'nun yanındadır. "Tanrı'nın karşılıksız armağanı Mesih İsa'da sonsuz yaşamdır" (Rom.

6:23). Ve "tüm insanlar uğruna öldü" (II Korintliler 5:14). Mesih'teki yaşam armağanı herkese sunulmaktadır. Bu nedenle de O, bütün milletlerin Arzusudur. O'nu tanıyan herkes, çok ihtiyaç duyduğu Kurtarıcıyı ve Dost'u O'nda bulacaktır. Ruhun susuzluğunu gideren tek kişi Mesih'tir. Ve şöyle davet ediyor: "Kim susarsa gelsin; Dileyen hayat suyundan bedava alabilir" (Va. 22:17).

Bize yakın

Genel olarak, bu dünyadaki en ünlü ve arzu edilen insanlar, mahremiyetin tadını çıkarmak için kitlelerden saklanma eğilimindedir. Ancak tüm ulusların Arzusu, cennete gittikten sonra bile her gün herkes için erişilebilir hale geldi. Üstelik Kendisini aramamızı bile beklemiyor, sürekli yanımıza geliyor ve Kendisini kabul etmemiz için ısrar ediyor! O şu söz verdi: "İşte, ben çağın sonuna kadar her zaman sizinleyim" (Mat. 28:20).

O ve O'nun kurtuluşu çok uzakta değil. "Yakındasın, Tanrım" (Mezmun 119:151).

Birisi şunu düşünebilir: "Ama onu görmüyorsak İsa nasıl yakın olabilir? Öğrenciler O'nu gördü ama biz görmedik." Görünürde dezavantaj gibi görünen bu durum aslında bizim için daha büyük bir mutluluk kaynağıdır. Tam da burada görünmediği için İsa, öğrencileriyle birlikteken olabileceğinden daha yakın olabilir. İçimizde yaşayabilir. Pavlus "Mesih bende yaşıyor" dedi (Gal. 2:20). Azizlere ve dünyaya açıklanan sır "Mesih içinizdedir" (Kol. 1:27). İnsanlıkla sınırlı olan Mesih, bu dünyanın her yerinde olamaz. Bu nedenle O'nun göğe gitmesi ve Tanrı'dan Kutsal Ruh'la meshedilmesi bizim yararımızaydı. Mesih, göksel yağ olan ruh ile meshedildikten sonra, onu hizmet eden melekler aracılığıyla göndererek üzerimize döktü (Elçilerin İşleri 2:32, 33; İbraniler 1:13). Melekler vicdanlarımızla konuşur ve en çok ihtiyaç duyduğumuz anda İsa'nın rehberliğini sadakatle aktarırlar. İsa'nın vaadi şu şekilde yerine geldi: "İşte, kapıda durup kapıyı çalıyorum; Eğer biri sesimi duyar ve kapıyı açarsa, onun evine gelip onunla yemek yiyeceğim, o da benimle birlikte yemek yiyeceğiz" (Va. 3:20). Tanrı'nın ona verdiği "İsa Mesih'in vahyi" bize "melek aracılığıyla gönderildi" (Va. 1:1).

İsa'nın melekler tarafından getirilen rehberliğini dinlediğimizde, onlara, günahın üstesinden gelmemizi sağlayacak şekilde, Mesih'in kendilerine verdiği kutsal ruhun bir kısmıyla bizi güçlendirmeleri emredilir. Daha sonra eylemlerimiz ve alışkanlıklarımız değişmeye başlar ve bu, karakterimizi, yani ahlaki açıdan kim olduğumuzu etkiler. öyle mi

soylulaştık, karakterimiz dönüştü. İnsanlar içimizde İsa'nın bir benzerliğinin inşa edildiğini görmeye başlıyor. O'nun farklı durumlarda davrandığı gibi davranmaya başlarız. Mesih içimizde bu şekilde yaşıyor. Pavlus'un yazdığı "Mesih bende yaşıyor" sözleri bu anlama sahiptir.

Böylece, cennetteki tüm meleklerin işbirliğini içeren bu süreç sayesinde, Hakikat olan Mesih, bir zamanların kötü, günahkar adamlarının içinde yaşar, onların kalplerini ve zihinlerini dönüştürür. Onlara On Emir'de yer alan hakikatin hayatlarındaki her duruma nasıl uygulanacağını ve onlara buna uygun yaşama gücü verdiğini öğretin. Ve eğer biz de O'nu kabul edersek bize öğret.

Müjdenin Müjdesi

Müjde, insanları hakikate olan susuzluklarını Mesih'te gidermeye davet eden ve öğreten mesajdır. Tanrı'nın insanda onu tanıma arzusunu karşılar. Bu nedenle, Mesih herhangi bir kişiye sunulduğunda, o kişi bir karar verme konusunda etkilenir. Ya ruhunun sevgilisi, ihtiyaç duyduğu Kişi'yi İsa'da tanır ya da O'nu reddederek kendi vicdanını incitir. Öyle görünmese de insanoğlunun İsa'yı reddetmesi zordur, çünkü bu gerçeği reddetmek demektir. Peki birisi gerçeği kabul etmezse ne olur? Her zaman bilincinize geri döner, "dürter", iğneler ya da dürtükler. Sanki içinizden biri şöyle diyor: "Kabul etmeniz gereken şey o; Neden reddediyorsun? (Vaiz. 12:11). Saulo zihninde gerçeğin iğnelere karşı savaştı. İsa'yı ve takipçilerini reddetti ve O'na sahtekar muamelesi yaptı. Ama vicdanı ona aksini söylüyordu. Bu nedenle İsa kendisini ona açıkladığında şöyle dedi: "Saul, Saul... dürtmelere karşı koymak senin için zor."

(Elçilerin İşleri 9:4, 5). Bundan şu sonuç çıkıyor ki, İsa'yı reddetmek için insanın hakikate karşı savaşması gerekir. Aksi takdirde O'nu kabul edeceksiniz. Ve eğer O'nu kabul eder ve O'na inanmaya devam ederseniz kurtulacaksınız, çünkü O'na kalbiyle inanan herkes kurtulacaktır. "Kurtulmak için ne yapmalıyım?... Rab İsa'ya inanın, siz ve aileniz kurtulacaktır" (Elçilerin İşleri 16:30, 31).

Şöyle yazılmıştır: "Ve bu sonsuz yaşamdır ki, seni tek gerçek Tanrı olarak ve gönderdiğin İsa Mesih'i bilsinler" (Yuhanna 17:3). Sonsuz yaşam, Tanrı'yı ve İsa Mesih'i tanımaktan oluşur. Ancak İsa şunu söyledi: "Beni gören, Baba'yı görmüştür" (Yuhanna 14:9). O'nu tanıyan, Baba'yı da tanıyacaktır. Bu nedenle, sonsuz yaşam İsa Mesih'i tanımadır, çünkü O'nu tanımak aynı zamanda Baba'yı da tanımadır. Ve müjde, insanları Mesih'teki gerçeği bilmeye davet ettiği gibi, aslında onları sonsuz yaşamı almaya davet eder. İsa'yı tanımak, O'nu tanımakla ölümden KURTULABİLMEK. İsa, "Ben... gerçeğim" dedi. Ve ayrıca: "Ve gerçeği bileceksiniz ve gerçek sizi özgür kılacaktır... günah işleyen herkes günahın hizmetkarıdır... bu nedenle, eğer Oğul sizi özgür bırakırsa, gerçekten özgür olacaksınız." (Yuhanna 14:6; 8:32, 34, 36). Mesih'i tanıyarak gerçekten günahattan kurtulacağız; günahattan kurtuldu. Başka bir deyişle, Mesih'i bildiğimiz gibi Tanrı'nın emirlerine itaat edeceğiz. Mesih hakkındaki bilgi derecemiz, O'nun kanununa itaatimizle orantılı olacaktır. Bunun gibi,

Mesih'i, gerçeği bilmek, insanı günahın kınanmasından ve kirlenmesinden kurtarır; insanı kurtulmuş, ahlaki açıdan muzaffer ve özgür bir varlık yapar.

Sonsuz Yaşama Doğru - Manevi Evimizi inşa etmek

Mesih'i bir kez kabul ettiğimizde, ahlaki gelişmemiz, "kusursuz bir insan olan Tanrı'nın Oğlu'nu tanıyana, Mesih'in boyunun tamamına ulaşana kadar" devam etmelidir; böylece artık bir oraya bir buraya savrulan çocuklar olmayacağız. kurnazlıkla hileyle aldatan adamların hilesi tarafından her öğreti rüzgârıyla savrulup gitti" (Efesliler 4:13, 14).

Pavlus büyümemizi Mesih'in boyuyla ve bir ev inşa etme işiyle karşılaştırıyor: "Siz artık yabancı ya da yabancı değil, kutsallarla ve Tanrı'nın ev halkıyla yurttasınız; İsa Mesih'in baş köşe taşı olduğu havarilerin ve peygamberlerin temeli üzerine inşa edilmiştir; Bütün bina orada bir araya gelerek Rab'be ait kutsal bir tapınak haline gelir; siz de Ruh'ta Tanrı'nın konutu olmak üzere hep birlikte orada inşa ediliyorsunuz" (Ef. 2:19-22). Elçi Korintoslulara yazdığı mektubunda bu karşılaştırmayı daha derinlemesine inceliyor:

"Çünkü biz Tanrı'nın iş arkadaşlarıyız; Siz Tanrı'nın çiftliğisiniz, Tanrı'nın binasisiniz. Tanrı'nın bana verdiği lütfuna göre, bilge bir inşaatçı olarak temeli attım; ve bir diğeri onun üzerine inşa ediliyor. Ama herkes nasıl inşa ettiğini görsün. Çünkü hiç kimse atılan temelden, yani İsa Mesih'ten başka bir temel koyamaz. Ancak bir kimsenin temel üzerine bina ettiği şey altın, gümüş, kıymetli taşlar, tahta, saman, saman olursa, her birinin ameli ortaya çıkar; Çünkü onu gün gösterecek, çünkü ateşle açığa çıkıyor; Her birinin yaptığı iş ne olursa olsun, ateş onu sinayacaktır." I Korintliler 3:9-13

Bu pasajda elçi Pavlus kiliseyi bir binaya benzetiyor. Korintoslulara yazarken şöyle diyor: "Siz Tanrı'nın binasisiniz". Daha sonra onun temeli attığı belirtiliyor: "İsa Mesih" (11. ayet). Pavlus onlara dünyanın günahlarının taşıyıcısı ve insanların tam Kurtarıcısı olarak "İsa Mesih ve çarmıha gerildi" vaazını verdi (I Korintliler 2:2) ve Korintliler O'nu kabul ettiler. Böylece İsa onların imanlarının temeli olarak zihinlerinde yerleşmiş oldu.

İsa gerçektir (Yuhanna 14:6). Pavlus vaaz vererek gerçeği Korintosluların imanlıların zihnine yerleştirmişti. Ama aynı zamanda bu temelin üzerine "bir başkasının inşa edildiğini" de söyledi. Müjdenin bir başka vaizi, bu durumda evangelist Apollon, mektubun 1. ve 2. bölümlerinde görülebileceği gibi, Mesih'in sözünden Korintlilere daha fazla hakikat öğretmişti. Böylece Apollon "bu temel üzerine inşa edildi." Müjde vaizlerinin işi, ev inşa eden erkeklerin işine benzetiliyordu. Dinleyicilerin yüreklerine atılan her gerçek, zihinlerinde gerçeklerin inşa edilmesine yardımcı oldu. Her vaiz bir inşaatçıdır.

Yedi Sütun

Karşılaştırma, müjde vaizleri tarafından öğretilen gerçeklerin, inanlıların zihinlerindeki "ruhsal yapının" inşasının bir parçasını oluşturduğunu göstermektedir. Gerçek vaizler kendi adlarına konuşmadıkları ve Mesih'in ruhundan ilham aldıkları için, ruhsal evimizin kurucusunun Kendisi olduğunu söylemek doğrudur. "Ve Musa, Tanrı'nın tüm evinde bir hizmetçi olarak sadıktı... Ama Mesih , O'nun evinde bir Oğul olarak ; biz kimin eviyiz " (İbraniler 3:5, 6). Kutsal Kitap O'nu bize talimat veren Bilgeliğin ta kendisi olarak sunar: "Ama sen, bize Tanrı'nın Bilgeliği olan Mesih İsa'da O'nunsun ..." (I Korintliler 1:30). Özdeyişler kitabının 9. bölümünün 1. ayeti O'ndan Hikmet olarak söz ederken şöyle der: "Bilgelik Evini yaptı, yedi direğini gösterdi." Özdeyişler 9:1.

Mesih zihinlerimizde gerçeğin yedi sütununu inşa eder. Biz O'nu kişisel Kurtarıcımız olarak kabul ettikten sonra, O, Kendi Bilgeliği olarak, zihinlerimizde sütun görevi görececek gerçekleri bize öğretecektir. Rolün? Tıpkı bir evin sütunları gibi: Rüzgâr ve su baskını nedeniyle yıkılmasını önleyin, düşmemesi için sağlam tutun.

İsa, Şeytan'ın ruhi evimizi yıkmak için kullandığı unsurlardan bahsetti: "Ve yağmur yağdı, ırmaklar taşıdı, rüzgârlar esip o evi dövüyordu" Matta 7:25. Yuhanna'ya şöyle söylendi: "Gördüğün sular... halklar, kalabalıklar, uluslar ve dillerdir" (Va. 17:15). Sular bu nedenle insanların zulmünü, alayını ve kötü etkisini temsil ediyor. Ve rüzgarlar hakkında Pavlus şunu yazdı: "Öyle ki, artık insanların kurnazlığıyla, bizi saptıran kurnazlıkla bir o yana bir bu yana savrulan ve her öğreti rüzgârıyla sürüklenen küçük çocuklar gibi olmayız." (Efesliler 4:14). İşte doktrin rüzgarları, zulüm suları ve kötü etkiler, manevi evimizi yıkıma sürükleyebilecek unsurlardır. İsa'nın imanının yedi esasını öğrenip bunlara inananlar talihsizlikten korunacaktır.

Dayanıklı Malzemeye Bina

Pavlus, Korintlilere yazdığı mektupta, müjdeyi vaiz edenlerin hepsinin büyük gerçekleri, yani imanın yedi sütununu öğretmediğini gösteriyor. Daha ziyade, bunların yerine, suların ve hata rüzgarlarının testine dayanamayan "odun, saman ve saman" ile karşılaştırılabilir başka öğretiler koyarlar. Habercileri duvar ustalarına benzeterek şunları söylüyor: "Ancak, bir kimse temel üzerine altın, gümüş, değerli taşlar, odun, saman ve saman inşa ederse, herkesin eseri ortaya çıkacaktır" I Korintliler 3:12, 13. Bazı mesajlar şöyledir: cennetin gözünde "altın, gümüş ve değerli taşlar" ; Tanrı'nın sözüne dayanan İncil doktrinleri. Diğerleri "odun, saman ve samandır"; insanların emirleri olan doktrinler. Pavlus şunu söylüyor: "Herkesin işi ortaya çıkacak; Çünkü onu gün gösterecek, çünkü ateşle açığa çıkıyor; ve her birinin yaptığı iş ne olursa olsun, ateş onu sınavacaktır" (I Korintliler 3:13). Ateş, elçilerin tebliğleri sonucunda müminlerde imanın gelişip gelişmediğini gösterecektir. Ateş, iman sınavıdır, Petrus'un dediği gibi: "Sevgililer, yeryüzünde beliren yanan ateşe şaşmayın.

sanki başınıza olağanüstü bir şey geliyormuş gibi, sizi denemek için tasarlandı" (I Pet. 4:12).

Öğreti rüzgarları ve zulüm suları Hıristiyanların üzerine atıldığında, insanlardan saman ve anıza benzetilen öğretileri almış olanlar yoldan çıkacaklar. Öte yandan, Allah'ın sözündeki gerçeklerle, İncil'deki öğretilerle beslenenler, öğrendikleriyle hata arasındaki zıtlığı fark ederler ve doğrulukta sabit kalabilirler. Tıpkı sütunlarla desteklenen bir ev gibi düşmezler.

Bir İllüstrasyon

Örnek olarak, birinin öğretisi olarak şu mesajı aldığını varsayalım: "Bundan sonra nasıl davranırsanız davranın, yalnızca iman edin ve zaten Mesih İsa'da kurtuldunuz". O burada dinlenir ve Tanrı'nın onda "istemek ve yapmak" için etkin olduğu sırada, insanın Tanrı'yla işbirliği yapması, O'nun kurtuluşunu korku ve titreyerek gerçekleştirilmesi gerektiği konusunda uyarılmaz (Filip. 2:12, 13). Böylece Allah'ın kudretiyle karakter kusurlarıyla kıyasıya mücadele etmez. Daha önce zorluklar ve zulümler geldiğinde, hemen skandala kapılırlar ve hak yoldan ayrılırlar. Bununla birlikte, İsa'ya inandığını iddia ederken, kurtuluşunun güvence altına alındığına hâlâ güveniyor. Kıyamet günü ona yanıldığını gösterecektir; Yazıldığı gibi, kutsal şehre "kirlenmiş hiçbir şeyin, hatta iğrençlik ve yalan söyleyenlerin bile girmeyeceğini, yalnızca Kuzu'nun Yaşam Kitabında yazılı olanların" gireceğini çok geç anlayacaktır . (Va. 21:27). Onun ruhani evinde İncil hakikatlerinin sütunları yoktu. Bu yüzden çöktü.

Dolayısıyla, "bunların bir kurtuluş noktası olmadığı" düşüncesine dayanarak, Söz'ün gerçek öğretilerini bilme arayışından vazgeçemeyeceğimizi anlıyoruz. Tren raylarından birindeki küçük bir dolambaçlı yol, birkaç kilometre ileride büyük bir boşluğa yol açıyor. Ve Kutsal Kitap bize, insanların öğretilerini vaiz edenleri dinlemekten kaçınmamızı öğütler: "Mesih'in öğretisinin ötesine geçen ve ona uymayan kişinin Tanrısı yoktur; Öğretide kalan kişide hem Baba hem de Oğul vardır. Eğer biri size gelir ve bu öğretiyi getirmese, onu evinizde kabul etmeyin veya hoş karşılamayın. Çünkü onu hoş karşılayan, onun kötülüklerine ortak olur." II Yuhanna 9-11.

Zaferi veya Yenilgiyi Belirleyen Yedi Gerçek

Şimdi Özdeyişler metnine dönelim: "Bilgelik evini yaptı, yedi sütununu gösterdi." Özdeyişler 9:1. İsa'nın zihinlerimize yazdığı gerçeklerin sayısı yedidir . Ne sekiz ne de beş var. Yedi bir şeyin doluluk sayısıdır

İncil'de tamamlandı. Haftanın yedi günü vardır. Kıyametteki mühürlerin sayısı yedidir, tıpkı yedi borazan ve yedi belanın olması gibi. Her zaman yedi tane vardır. Tanrı bizden Kutsal Kitaptaki yedi büyük gerçeği, yani imanın yedi sütununu bilmemizi istiyor. Eski Ahit'teki Şimşon'un hikayesi, yedi sütunun Hıristiyanlara verdiği gücü göstermektedir. Onun doğaüstü gücünün sırrının, doğuştan Allah'a adanmış bir yerli olması ve bu bağlılığın bir göstergesi olarak saçlarını kesmemiş olmasında yattığı bilinmektedir. Şimşon'un saçında yedi örgü vardı. Peki onları kaybettiğinde ne oldu? Kutsal Kitap şöyle der: "Sonra Delila Şimşon'u dizi üzerinde uyuttu ve bir adamı çağırıp onun yedi örgüsünü kazıttı; onu bastırmaya başladı; ve gücü ondan ayrıldı." Hakimler 16:20.

Bu küçük kitapta manevi yaşamımızda bilginin yedi sütununa sahip olmanın önemini gördük. Sizi bu serinin diğer kitaplarını da okumaya ve onları tek tek tanımaya davet ediyorum. Zihniniz İncil'in Yedi Büyük Gerçeği ile beslensin.

Tanrı seni korusun.

Jairo Carvalho

Bölüm 2 - İlk Büyük Gerçek – İsa ŞİMDİ nerede?

İsa gerçek olduğuna göre, Kutsal Kitaptaki yedi büyük gerçek, Mesih'i ve O'nun işini ortaya koyar.

Petrus ve Yuhanna, Vaftizci Yahya'nın yanındayken İsa'nın oradan geçtiğini gördü ve şöyle dedi: İşte Tanrı Kuzusu. Ve iki öğrenci onun bunu söylediğini duydular ve İsa'nın ardından gittiler. Ve İsa dönüp onların Kendisini takip ettiklerini gördü ve onlara dedi: Ne arıyorsunuz? Ve dediler ki: Haham (efendi anlamına gelir) nerede oturuyorsun? Ve onlara şöyle dedi: Gelin ve görün. Gidip O'nun yaşadığı yeri gördüler ve o gün O'nun yanında kaldılar." (Yuhanna 1:35-39). Sadece İsa hakkında bir şeyler duymakla yetinmeyeceklerdi. O'nu tanımak istiyorlardı ve bunu yapmanın en iyi yolu O'nun yanında olmaktı. Bu yüzden,

Hemen konuya girdiler ve "Nerede yaşıyorsunuz?" diye sordular. İmanın direkleri olan sütunlar Mesih ve O'nun işi ile ilgili olduğundan, ilki ancak şu soruyu yanıtlayan olabilir: "nerede yaşıyorsun?". Kurtarıcıyı seven her gerçek öğrenci, aynı zamanda O'nu evinin mahremiyetinde de tanımak isteyecektir. "Nerede yaşıyorsun?" ilk sorunuz olacak. Ve İsa, bunu içtenlikle yapan herkese, geçmişte öğrencilerine yaptığı gibi cevap verecektir: "Gelin ve görün". Bu, Kutsal Kitap'ın inceleyeceğimiz büyük gerçeklerden ilkidir.

Kurtarıcı göğe çıkmadan önce şunu vaat etti: "İşte, ben çağın sonuna kadar her zaman sizinle birlikteyim" (Matta 28:20). Aslında O, Teselli Edici olarak Ruhu ile her zaman bizimle birlikte olacaktı. Şöyle dedi: "Baba'dan isteyeceğim ve O, sonsuza kadar sizinle birlikte kalması için size başka bir Tesellici, gerçeğin Ruhu'nu verecektir... Sizi yetim bırakmayacağım, size geleceğim... dünya artık beni görmeyeceksin, ama sen beni göreceksin" (Yuhanna 14:16-19). Bugüne kadar O'nu görüyoruz, çünkü Teselli Edici'nin kendisi kalplerimize geliyor. Ama biz iman gözleriyle görüyoruz çünkü O kişisel olarak bizimle birlikte değil. Ruhta olmak, şahsen olmakla aynı şey değildir. Peki bugün O'nu şahsen nerede bulabiliriz? Tarih ve Kutsal Kitap bize bu soruyu yanıtlayan çok güçlü kanıtlar sunuyor. Ancak bize, bu arayışta samimi olanların, Mesih'in sözlerini yeterince anlamadıkları için hayal kırıklığına uğrayabileceklerini de öğretiyorlar.

Hayal Kırıklığına Uğramış İnsan Beklentileri

Kendisi yeryüzündeyken, İnsanoğlu'nun acı çekmesi, ölmesi ve üçüncü günde yeniden dirilmesinin gerekli olduğunu birçok kez yineledi. Ancak öğrenciler bu sözlere aldırmaz etmediler. O'nun olduğu yerde olmak istiyorlardı; ama Golgota'dan sonra O'nu gözden kaybettiler. O kadar hayal kırıklığına uğradılar ki, sanki haç hakkında onlara hiç talimat verilmemiş gibiydi. Diriliş sabahına kadar Golgota inancıyla O'nun peşinden gitmediler. Mesih'in sözlerini anladıktan sonra mezarda görevde olup Kurtarıcı'nın ölümüne karşı kazandığı görkemli zaferi görmek için görevde olsalardı ne kadar muhteşem olurdu! Ancak anlayışsızlıkları onları bu kutlu deneyimden mahrum bıraktı.

"Olan ne olacak; güneşin altında yeni bir şey yok" (Vaiz 1:9). Bu nedenle, son günlerde içtenlikle Mesih'i bulmaya çalışan ve O'nun bizzat nerede olacağını bilenlerin de hayal kırıklığıyla karşılaşacağını anlamamız doğaldır.

Ancak aramaya devam ettikçe O'nu bulacaklardı. Modern tarihte böyle bir hareketi nerede buluruz? Kayıtlar, onsekizinci yüzyılda merkezi Amerika Birleşik Devletleri'nde olan yalnızca bir tanesine işaret ediyor. Bir adam Kutsal Yazıları dikkatli bir şekilde inceledikten sonra, yakında İsa ile şahsen tanışabileceği sonucuna vardı. Araştırmaları, farklı dini mezheplerden birkaç araştırmacının çalışmasıyla destekleniyordu ve araştırmacılar da benzer bir sonuç ortaya koyuyordu: İsa önümüzdeki yıllarda ikinci kez yeryüzüne dönecekti.

İyi haberi duyurma ve etkinliğe hazırlanma hareketi çok geçmeden yayıldı

saman ateşi. Şu sözler yankılanıyordu: "Tanrı'dan korkun ve O'na yücelik verin, çünkü O'nun hüküm saati geldi" (Kıyamet 14:7). Onları mahkum etmeye sevk eden kehanet şöyle diyordu: "İki bin üç yüze kadar akşam ve sabaha kadar; ve kutsal yer temizlenecek" (Dan. 8:14). O zamanın ortak anlayışı, Tanrı'nın mabedinin dünya gezegeni olduğu yönündeydi. Böylece, "kutsal yer temizlenecek" sözlerinin, İsa'nın yakında Kendisinininkini aramaya ve dünyayı ateşle arındırmaya geleceği anlamına geldiğini anladılar. Ve O'nunla buluşmaya hazır olacaklardı. Bunun için hayatlarındaki her şeyi, olay tarihinde hazır olacakları şekilde yönlendirdiler.

İki bin üç yüz öğleden sonra ve sabah

"Sonra bir azizin konuştuğunu duydum; ve başka bir aziz konuşan kişiye şöyle dedi; Kutsal alan ve ordu ayaklar altına alınincaya kadar sürekli fedakarlık ve yıkıcı ihlal vizyonu ne kadar sürecek? Ve bana dedi ki: iki bin üç yüze kadar akşam ve sabaha kadar; ve kutsal yer temizlenecek" (Dan. 8:13, 14).

Melek, günahın hakim olacağı, O'nun gerçek hizmetkarları olan Tanrı'nın mabedinin ve ordusunun ayaklar altına alınacağı bir zamana işaret etti. Sözler bize hiçbir şüphe gölgesi olmadan orta çağa işaret ediyor. Daha sonra bir adam, yeryüzünde Mesih'in Vekili veya vekili unvanını üstlenerek kendisini Tanrı'nın yerine koydu. Tanrı'nın gerçek tapınağının yerini bu adamın yeryüzündeki kilisesinin kutsal alanı almıştır. Kutsal Kitap şöyle der: "Tanrı ile insanlar arasında tek bir Aracı vardır, İsa Mesih" (I Tim. 2:5); ama bu adam aynı zamanda başkalarının - Meryem ve azizlerin - aracılığını da kurmaya çalıştı. Tanrı'nın yasanını oluşturmak yerine, yasanın çiğnenmesini sağladı ve insanlara Tanrı'nın emirleri yerine kilisenin dogmalarına itaat etmeyi dayattı. Emir şöyle diyor: "Kendine oyma bir heykel yapmayacaksın" (Çık. 20:4), oysa kilise, heykellere tapınmayı onaylıyordu. Luther ve diğer Protestanlar, kilisenin desteklediği gerçeklerden pek çok sapmayı kınadılar. Ama en dikkat çekici olanı, Allah'ın ordusunu, kullarını ayaklar altına alması, işkence odalarında, şenlik ateşlerinde, giyotinlerde ve zindanlarda öldürmesiydi:

"Dini gücün gerçek güçle karıştırıldığı bir dönemde, Papa Gregory IX, 20 Nisan'da 1233'ten itibaren, iki broşür düzenledi Bu Engizisyonun yeniden başlangıcını işaret ediyor. Sonraki yüzyıllarda sapkınlık propagandası yapan birçok düşmanını yargıladı, beraat ettirdi veya mahkûm etti ve (o dönemde yaygın olan "idam cezası" uygulanan) Devlet'e teslim etti. Kaynak: <http://pt.wikipedia.org/wiki/Inquisi%C3%A7%C3%A3o> - 27.09.2007 tarihinde erişildi (vurgu bize aittir).

Kilise tarafından kabul edilmeyen "sapkınlıklar" veya doktrinler nelerdi? Tanrı Sözü'nün açık öğretileri: "Adil olan imanla yaşar"; ve "lütufla kurtuldunuz", işler ve kutsal törenler olmadan (İbraniler 10:38; Efes. 2:8 ve Kutsal Yazılarda öğretilen diğer gerçekler. Ortaçağ papası açıkça Tanrı'nın yasanını çiğnedi ve onu değiştirdi; ışığa, karanlık ve

karanlık, ışık. Mesih'in mabedini kendi kilisesininkiyle, O'nun şefaatinin kendisinininkiyle ve İsa'nın kurbanını kitlenin kurbanıyla değiştirdi; burada Mesih'in bir kez daha kurban edildiğini doğruladı. Ve Mesih'in gerçek askerleri olan Kutsal Yazı öğrencilerini ölüme mahkum etti. Böylece, "kutsal yer ve ordunun teslim edilmesi ve çiğnenmesi için sürekli kurban ve yıkıcı günah vizyonu yerine getirildi" (Dan. 8:13). Ancak kehanet, bu ahlaki ve ruhsal karanlık çağından sonra tapınağın arınacağını söylüyordu:

"Vizyon ne kadar sürecek...? Ve bana dedi ki: iki bin üç yüze kadar akşam ve sabaha kadar; ve kutsal yer temizlenecek" (Dan. 8:14).

Papalık gücü, 1798'de Napolyon Bonapart'ın kuvvetlerinin Roma'yı işgal etmesiyle ölümcül bir yara aldı. Daha sonra Papa Pius VI'yı hapse attılar, sürgüne götürdüler ve bazı kaynaklara göre kafasını kestiler. Onun üstünlüğü sona erdi. Kutsal Yazılarda önceden bildirilen zaman, mabedin temizleneceği zaman artık yaklaşıyordu. Aslına bakılırsa, çoğu kişi o dönemde bu pasajı incelemeye yönelmişti; bu pasajın gerçekleşme zamanını o kadar kesin bir şekilde ve öyle bir kanıt temeli ile belirleyen William Miller tarafından yürütülen çalışmaya özel bir vurgu yapıldı ki, vardığı sonuçların çürütülmesi bile mümkün değildi. zamanın en büyük entelektüelleri tarafından. Onun çalışması, Kutsal Yazıların kendisini açığa vurmasına izin verme yöntemine dayanıyordu; dolayısıyla tutarlılığı da vardı. Daniel kitabının 8. bölümünde iki bin üç yüz akşam ve sabahla ilgili görümün açıklanmadığını gördünüz mü: "Ve ben Daniel, zayıfladım ve birkaç gün hastaydım; ben de kalkıp kralın işini yaptım; ve ben bu görüntü karşısında hayrete düştüm ve onu anlayan kimse yoktu." (Dan 8:26, 27). 9. bölümde, peygamber birkaç yıl sonra şunu bildirir: "Ahasuerus'un oğlu Darius'un birinci yılında... ben hâlâ dua ederken, başlangıçta görümde gördüğüm Cebrail adlı adam, hızla uçarak geldi ve öğleden sonraki kurban saatinde bu beni etkiledi. Ve bana talimat verdi, benimle konuştu ve şöyle dedi: Daniel, şimdi anlamını anlamayı sağlamak için dışarı çıktım. Dualarınızın başında emir geldi, ben de bunu size bildirmeye geldim, çünkü siz çok seviliyorsunuz; bu nedenle söze anlam verin ve görümünü anlayın" (Dan. 9:1, 21-23). Meleğin, 8. bölümde alınan görevi tamamlayarak vizyonu açıklama zamanı gelmişti: "Gabriel, bu adamın vizyonu anlamasını sağla" (Dan. 8:16). Daniel kitabının başlangıcından 8. bölüme kadar anlamadığını bildirdiği tek görüm iki bin üç yüz akşam ve sabahla ilgili görüntüyü; dolayısıyla meleğin açıklığa kavuşturabileceği tek görüntü şudur.

Yetmiş Hafta

Melek şöyle başlıyor: "Haksızlığı sona erdirmek, günahlara son vermek, kötülüğe kefarete etmek, sonsuz doğruluğu getirmek ve mühürlemek için halkına ve kutsal şehrine yetmiş hafta belirlendi. görüm ve kehaneti ve Kutsal Yazıların Kutsalını meshedin. Bilin ve anlayın: Yeruşalim'i yeniden kurma ve inşa etme emrinin çıkışından, Prenses Mesih'e kadar yedi hafta altmış iki hafta" (Dan. 9:24, 25). 2300 öğleden sonra ve sabah veya 2300 günlük sürenin bir kısmını açıklayarak başlıyor. Daniel'in mensubu olduğu İsrail, "halkınızın üzerine yetmiş hafta kararlaştırıldı". Kararlaştırıldığı şekliyle tercüme edilen terim orijinaldir

Kelime anlamı olarak "chatak": kesmek. Yetmiş hafta, toplam 2300 günden kesilmiş bir dönemdir. Dönemin ortasında bir nokta belirtilmediği için yetmiş haftanın başı için başlangıç kabul edilir, ilk yetmiş hafta 2300 günden sayılır.

70 hafta x haftanın 7 günü = 490 gün

Kutsal Yazılar sembolik peygamberlikte bir günün bir yılı temsil ettiğini öğretir: "Bu ülkede casusluk yaptığınız günlerin sayısına göre, her biri bir yılı temsil eden kırk gün, kırk yıl boyunca kötülüklerinize katlanacaksınız" (Say. 14:34). Dolayısıyla süre 490 yıldır. Aşağıda bunu kolaylaştırmak için bir grafikteki anlayış verilmiştir:

2300 öğleden sonra ve sabah = 2300 yıl

|-----|

70 hafta = 490 yıl, Yahudiler için kesinti

|-----|

Toplam sürenin ilk kısmı olarak 70 haftayı dikkate aldığımızda sayınızın başlangıç noktası da 2300 gün olacaktır.

2300 öğleden sonraları ve sabahları ne zaman başlayacak?

"Biliyor ve anlıyor: Kudüs'ün onarılması ve inşa edilmesi emrinden bu yana"

(Dan. 9:25). Bu sayımın başlangıç noktasıdır. Kudüs'ün inşası için üç ferman vardı. İlk ikisi, Cyrus ve Darius, şehrin yeniden inşasını emretti. Ancak kehanet, iki hedefi olan bir düzene işaret ediyordu: bağımsız hükümeti yeniden kurmak ve şehri inşa etmek . Bu, Ezra'nın bildirdiği gibi, biraz sonra Artaxerxes tarafından 7. bölümde verilmiştir:

"Bu, Kral Artahşasta'nın, RAB'bin İsrail hakkındaki sözlerini, emirlerini ve O'nun kanunlarını yazan kâhin Ezra'ya, kralların kralı Artahşasta'ya, İsrail Yasası'nın yazıcısı kâhin Ezra'ya verdiği mektubun bir kopyasıdır. Cennetteki Tanrı, barış, mükemmel! Benim krallığımda, İsrail halkından ve onların kâhinlerinden kim seninle Yeruşalim'e gitmek isterse, gitmesi gerektiğine karar verdim . Çünkü kiral ve onun yedi danışmanı, Allahınızın elinizde olan kanununa göre Yahuda ve Yeruşalimde araştırma yapmanızı emrediyor; ve gümüşü ve altını almak için

kral ve danışmanları, Yerusalim'de ikamet eden İsrail'in Tanrısına gönüllü olarak bağışta bulundular; ve kralın ve danışmanlarının, meskeni Yerusalim'de olan İsrail'in Tanrısına gönüllü olarak verdikleri tüm gümüş ve altını... Ve benim tarafımdan Kral Artahşasta'ya, nehrin ötesindeki tüm hazine görevlilerine, ne olursa olsun her şeyin verilmesine karar verildi. Cennetin Tanrısı'nın kanununun yazıcısı olan rahip Ezra senden istiyor, çabuk yapılınsın... Cennetin Tanrısı'nın emrine göre ne emredilirse, Evi için çabuk yapılınsın. Cennetin Tanrısı" (Ezra 7:12 -16, 21, 23).

İşte Kudüs'ün bir kısmını, bu durumda tapınağı inşa etme emri . Hükümetin yeniden kurulmasını emreden kısım ise daha ileride yer alıyor: "Ve sen, Ezra, elinde olan Tanrının bilgeliğine göre, nehrin ötesindeki tüm halkı yargılamak için valiler ve yargıçlar ata . Tanrının yasalarını bilenlerin hepsine, bilmeyenlere de bildireceksin. Ve kim senin Tanrının kanununa ve kralın kanununa uymazsa, ister ölüm, ister sürgün, ister malına para cezası, ister hapis olsun, ona derhal adalet verilecektir." (Ezra 7:25, 26). Kararname, Ezra'ya Tanrı'nın kanununa dayalı bir hükümet kurma yetkisi verdi. İsrail hükümetinin özerkliğini yeniden sağladı . Kararname kehaneti yerine getirdi. Tarihe göre M.Ö. 458 yılında yayınlanmış olmasına rağmen M.Ö. 457 yılında, daha doğrusu İsrail topraklarının sonbaharında, yani Eylül ve Ekim ayları civarında gerçekleşmiştir. Bu tarih ilahiyatçılar tarafından çokça sorgulandı, ancak bu yılın ferman yılı olduğunu doğrulayan Mısır'daki Elephantine papirüsünün bulunmasıyla tartışma ölümcül bir darbe aldı. İşte o zaman yetmiş haftanın ve 2300 öğleden sonra ve sabahın sayımı başladı.

2300 öğleden sonra ve sabah = 2300 yıl

|-----|

70 hafta = 490 yıl, Yahudiler için kesinti

|-----|

MÖ 457

Altmış iki hafta

Melek, kehanetin açıklamasına devam ederek şöyle dedi:

"Kudüs'ü yeniden kurma ve inşa etme emrinin çıkışından, Prenses Mesih'e kadar yedi hafta, altmış iki hafta" (Dan. 9:25).

Altmış iki haftalık süre 457'den Mesih'e kadar uzanacaktı.

İncil'in diğer versiyonlarında Mesih yerine "Meshedilmiş" kelimesi bulunur:

"Bilin ve anlayın: Yerusalim'i yeniden kurma ve inşa etme emrinin çıkmasından itibaren, meshedilmi olan Prense, yedi hafta altmış iki hafta olacak" (Dan. 9:25 - Gözden Geçirilmiş ve Güncellenmiş Almeida Versiyonu).

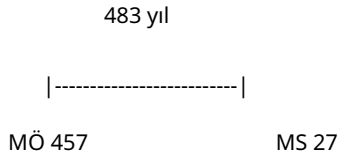
Kelimeyi anlamak zor değil. Eski Ahit, insanların Kutsal Ruh'u temsil eden yağla meshedildiği birçok olayı anlatır. "Tanrı , Nasıralı İsa'yı Kutsal Ruh ve gle meshetti " (Elçilerin İleri 10:38). "İsa vaftiz edildiğinde hemen sudan çıktı ve ite, gökler ona açıldı ve Tanrı'nın Ruhunun güvercin gibi inip üzerine geldiğini gördü." (Matta 3:16). Böylece, "Meshedilmi" szcgyle, kehanet haftaları İsa'nın vaftiz zamanına işaret ediyordu:

7 hafta + 62 hafta = 69 hafta

69 hafta X haftada 7 gün = 483 gün

Peygamberlikte: 483 gün = 483 yıl.

M 457'den İsa'nın vaftizine kadar dört yüz seksen  yıl uzanıyor.
Bunu bir grafiğe koyarsak:

Matematik yaparken $457 + 27 = 484$ yıl gibi hesaplamada hata yaptığınızı dnebilirsiniz.

Tarihleri sayarken SIFIR (0) yılının olmadığını hatırlamamız gerektiği ortaya çıktı. Şöyle sayılır: M 2., M 1., MS 1., MS 2. (sıfır olmadan). Zaman izelgesinde sıfır olsaydı 457'den balayıp 483 yılı eklediğimizde uraya varırdık:

içinde:

$483 - 457 = 26$.

Ancak sıfır olmadığı için sayım bir yıl ileri gidiyor: $26 + 1 = M 27$. Şimdi, matematiği çok fazla dert etmeden, eğer Tanrı'nın sözüne inanırsak, kehanetin nasıl harfiyen yerine geldiğini de göreceğiz. Meleğe göre M 27 yılında Prensin meshedilmesi gerekir. Mesh etme zeytinyağıyla yapılıyordu ve Kutsal Ruh'un dökülmesinin bir simgesiydi. Hikaye İsa'nın vaftiz edildiğini anlatıyor ve

bu nedenle MÖ 27'de meshedildi. Bu, yetmiş hafta kehanetinde belirtilen zamanla tam olarak eşleşiyor. Tanrı'nın yaklaşık 500 yıl önce bildirdiği sözler tam anlamıyla yerine geldi. Tanrımız harikadır!

Geçen hafta

"Bilin ve anlayın: Yeruşalim'i yeniden kurma ve inşa etme emrinin meshedilmiş olan Prens'e ulaşmasından itibaren yedi hafta altmış iki hafta olacak" (Dan. 9:25). 7 (yedi) + 62 (altmış iki) toplamı 69 haftaya denk gelir. Yetmiş bir tane daha kaldı. Sonuncuyu neden ayırdı? Çünkü bu bir nevi kehanetin garanti mührüdür.

Geçen hafta hakkında konuşan melek şöyle diyor: "Ve birçoklarıyla bir hafta süreyle sağlam bir ahit yapacak; ve hafta ortasında kurbanı ve tahıl sunusunu sona erdirecek" (Dan. 9:27). Konseri Prens İsa verecekti. Pavlus O'na "daha iyi bir antlaşmanın aracısı" (İbraniler 8:6) olarak işaret ediyor. Ve O, Tanrı ile insanlar arasındaki tek Aracıdır: "Tanrı ile insanlar arasında... tek bir Aracı vardır, İsa Mesih" (I Tim. 2:5).

Haftanın yarısında kurbanın kesilmesini sağlayacaktı. Bu, İbrani tapınağında gerçekleştirilen kurbanlar anlamına gelir. İsa hizmetine başlamak üzereyken, Vaftizci Yahya O'nu işaret ederek şöyle dedi: "İşte, dünyanın günahını ortadan kaldıran Tanrı Kuzusu." (Yuhanna 1:29). O gerçek fedakarlıktı. Hayvanlara ait olanlar, yalnızca Tanrı'nın, Oğlunu günahlarının bedelini ödeyerek ölmesi için bir Kuzu olarak vereceği vaadini insanların zihinlerinde canlı tutmak için kurulmuştu. Oğul çarmıhta öldürüldüğünde, hayvan kurbanlarının devam etmesi için artık hiçbir neden kalmayacaktı. Artık yerine getirilmiş bir sözü simgeleyen bir törenin yapılmasına gerek yoktu.

Melek bunu Daniel'e şu sözlerle önceden bildirdi: "ve haftanın ortasında kurbanı durduracak."

Yetmişlerin son haftası MS 27 yılında başladı. Bir hafta yedi gündür. Ve gördüğümüz gibi kehanetlerde bir gün bir yıla eşittir. Böylece geçen haftanın yarısı üç buçuk güne, yani üç buçuk yıla denk geliyor. MS 31 yılına götürüyor bizi. Tarih, İsa'nın Golgota'da çarmıhta tam olarak bu yıl öldüğünü doğruluyor. Meleğin kehaneti belirlenen zamanda yerine geldi ve haç bunun doğruluğunu teyit ediyor.

3,5 yıl Yarım hafta

|-----|

MS 27

MS 31

İsa'nın vaftizi

İsa'nın ölümü

Artık sona erecek olan yemek sunusu (Dan. 9:27), aynı zamanda Mesih'i temsil eden ekmeğe ve üzüm suyu sunularına verilen isimdi. İsa son akşam yemeğini almak üzereyken bunlardan Kendisinin sembolleri olarak söz etti. Ekmeğe gelince, "onu böldü ve şöyle dedi: Bu sizin için olan bedenimdir" (I Korintliler 11:24). Üzüm suyuna gelince, "kaseyi alıp şöyle dedi: Bu kâse benim kanımla gerçekleşen yeni antlaşmadır" (I.

11:25). Gelecek bir Kurtarıcıyı simgeliyorlardı; ama şimdi O çoktan gelmişti. O andan itibaren kurbanın anısı, İsa'nın ölümünden önce başlattığı kutsal akşam yemeği töreniyle anılacaktı; artık İbrani tapınağındaki kurbanlarla değil. Bu nedenle İsa çarmıhta öldüğünde "kutsal yerin perdesi yukarıdan aşağıya ikiye yırtıldı" (Mat. 27:51). Rahipler bu perdenin üzerine hayvanların kanını serptiler: "Boğa RAB'bin huzurunda kesilmeli. Daha sonra meshedilmiş kâhin boğanın kanının bir kısmını Buluşma Çadırına getirecek. Kâhin parmağını bu kana batırarak ve onu RAB'bin huzurunda, perdenin önünde yedi kez serpecek" (Lev. 4:15-17). Perdenin görünmez eller tarafından yırtılması, kurban edilen hayvanların kanının artık kabul edilmeyeceğinin cennet tarafından verilmiş bir göstergesiydi. "Oğlu İsa Mesih'in kanı bizi her günahtan arındırır" (1 Yuhanna 1:9). Pavlus, İsa'nın Babasına şöyle dediğini söyledi: "Günah için kurban, sunu, yakmalık sunu ve sunuları arzu etmedin ve onlardan hoşlanmadın (bunlar yasaya göre sunulur); şimdi şöyle dedi: İşte senin isteğini yerine getirmek için buradayım. İkinciye kurmak için birinciyi ortadan kaldırır" (İbraniler 10:8, 9). İbranilerin kutsal alanı ve hizmetleri kaldırıldı ve Mesih'in Tanrı'ya hayvanların kurban edilmesini değil, günahkarlar uğruna dökülen kanının erdemlerini sunacağı cennet kutsal alanı hizmeti kuruldu. "İlk çadır hâlâ ayakta iken Kutsal Yere giden yol henüz keşfedilmemişti...

Ama başkâhin Mesih geldiğinde... ellerle yapılmamış, yani bu yaratılıştan ya da keçilerin ve buzağuların kanından değil, kendi kanından yapılmış, daha büyük ve daha mükemmel bir çadıyla, bir kez Dünya'ya girdi. kutsal yer" (İbr. 9:8, 11, 12).

Yetmiş haftanın sonu

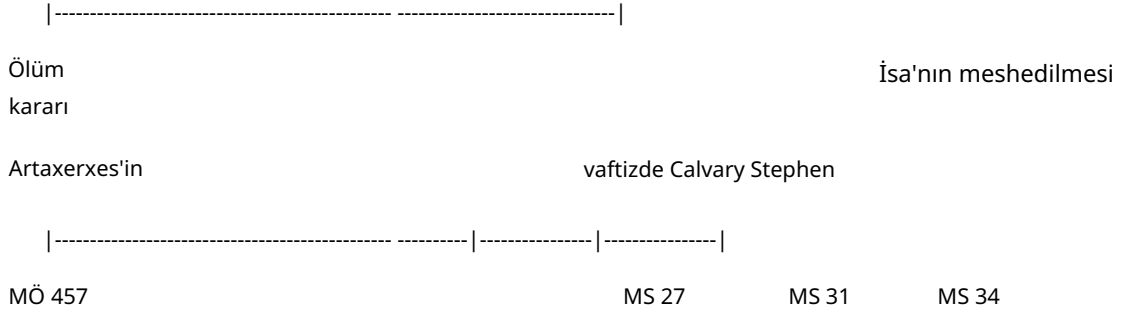
Görüldüğü gibi yetmiş hafta 490 yıla tekabül etmektedir. Metinde bunların "şehriniz hakkında" belirlendiğini söylediğine dikkat edin. Daniel bir Yahudiydi; onun şehri Kudüs'tü. Belirlenen sürenin sonunda özellikle Yahudilere tanınan süre sona erecek ve müjde mesajı Kudüs'ten kaldırılacaktı.

Yetmişlerin son haftası İsa'nın vaftiziyle başlayacaktı. Üç buçuk yıl boyunca vaaz verecek ve MS 31 yılında hafta ortasında ölecekti. İsa, hizmeti sırasında öğrencilerine müjdeyi duyurmalarını emrettiğinde şöyle dedi: "Daha ziyade kaybolan koyunlara gidin. İsrail evi" (Mat. 10:6). Bu emir kehanetin sözleriyle uyum içindeydi. Yahudiler için son yedi yıl arayla geçen haftaydılar. Müjdenin onlara özel bir şekilde sunulmasının zamanı hâlâ gelmişti. Onlar Tanrı'nın yeryüzünde seçilmiş insanlarıydı. Ancak İsa dirilişinden sonra öğrencilerine, mesajın duyurulmasının yakında yalnızca onlarla sınırlı kalmayacağını duyurdu: "ancak Kutsal Ruh üzerinize geldiğinde güç alacaksınız; ve Yeruşalim'de, tüm Yahudiye'de, Samiriye'de ve dünyanın dört bir yanında benim için tanıklar olacaksınız." (Elçilerin İşleri 1:8). Müjdeyi dünyaya duyurmanın başlangıç noktası İstefanos'un ölümüydü. "Bunun üzerine Stephen'ı taşıdılar.

Dua ederek şöyle dedi: Rab İsa, ruhumu al. Ve dizlerinin üzerine çökerek yüksek sesle bağırdı: Tanrım, bu günahı onlara yükleme. Bunu söyledikten sonra uykuya daldı...
O gün Yeruşalim'deki kiliseye karşı büyük bir zulüm baş gösterdi; ve elçiler dışında hepsi Yahudiye ve Samiriye bölgelerine dağıldılar... Dağınık olanlar , sözü duyurarak her yere gittiler." (Elçilerin İşleri 7:59; 8:1,4).

İstefanos MS 34 yılında, tam olarak Daniel 9'da öngörülen 490 yıl veya yetmiş hafta tamamlandığında öldü. Daha sonra, müjdeyi vaiz eden kişiler bizzat Yahudiler tarafından Yeruşalim'den kovuldu. Böylece özel bir halk olarak kendilerine ayrılan dönem sona erdi. Kehanet gerçekleşti. Yahudilerin devrinin Allah'ın keyfi bir hükmüyle değil, kendi tercihleri ve eylemleriyle sona erdiğini belirtmek gerekir. Daha sonra kendilerine yapılan ve reddedilen davet dünyanın her yerine yayıldı. Yıllar sonra Pavlus, müjdenin "gök altındaki her yaratığa duyurulduğunu" bildirdi (Kol. 1:23).

YETMİŞ HAFTA (490 yıl)

Şu ana kadar kehanet harfiyen yerine getirildi. Bu bize zamanla ilgili yorumun doğru olduğuna dair kesinlik verir. Dolayısıyla 2300 akşam ve sabahın kesin olarak ne zaman gerçekleşeceğini emin olabiliriz.

Öğleden sonraları ve sabahları 2300'e kadar...

Kehanetin yetmiş haftası, yani 490 yılı geçtikten sonra, 2300 yılı tamamlamak için 1810 yılı kalacaktı:

2300 – 490 = 1810 yıl.

Yetmiş hafta MS 34 yılında sona erdi. Yani 2300 öğleden sonra ve sabah şu şekilde sona erecekti:

MS 34 + 1810 = 1844MS.

Peygamberlik, zamanın gelmesiyle neler olacağına dikkat çekiyor: "İki bin üç yüze kadar akşam ve sabaha kadar; ve kutsal yer temizlenecek" (Dan. 8:14):

Kararnamesi

ve kutsal alan

Artaxerxes akşam ve sabah saat 23:00'e kadar... arındırılacak

|-----|

MÖ 457

MS 1844

Daha önce de belirttiğimiz gibi, kehaneti inceleyenler, kehanetin gerçekleştiği dönemde bu kutsal yerin Dünya gezegeni olduğunu anlamışlardı. Bu nedenle onlar için İsa, belirlenen zamanda onu ateşle arındırmak için ona geri dönmelidir. O'nunla burada, yeryüzünde şahsen karşılaşmayı umuyorlardı . Binlerce yıl önce müritlerin sorduğu "nerede yaşıyorsun?" sorusuna şu cevabı verdiler: "Yakında, 1844'te burada, dünyada yaşayacaksınız." Fakat öğrenciler gibi onlar da hayal kırıklığına doğru gidiyorlardı. İnanıcı ciddi bir şekilde sınanacaktı. Öğrenciler O'nu imanla çarmıha kadar takip etmediler; umutları O'nun İsrail tahtında geçici bir kral olarak oturup Romalıların boyunduruğunu kırdığını görmektir. Benzer şekilde, Mesih'in gelişini veya gelişini bekleyen inanlılar (bu nedenle "Adventistler" adı verilmiştir) gerçek tapınağa imanla O'nu takip etmediler .

Şu ana kadar gördüğümüz kadarıyla zamanı sayma konusunda haklıydılar. 2300 öğleden sonra ve sabah aslında 1844'te yerine getirildi. Ancak onlar, Üstadın nerede olacağını, gerçek mabedin nerede olduğunu anlamadılar .

İbraniler kitabında İsa'nın "insanın değil, Rabbin kurduğu kutsal yerin ve gerçek çadırın hizmetçisi" olduğu açıklanıyor. "Mesih elle yapılmış bir tapınağa değil... ama şimdi bizim için Tanrı'nın huzuruna çıkmak üzere göğe girdi" (İbraniler 8:2; 9:24). İsa'nın hizmet ettiği tapınak insan eliyle yapılmamıştır, dolayısıyla bu dünyadan değildir. İsa bizzat Cennete girdi; dolayısıyla kutsal alanın orası olduğunu anlıyoruz. "Mabed temizlenecek" sözü, gökteki bu mabedin arınmasına işaret etmektedir. 1844'ten itibaren son günlerin inananları tarafından sorulan "nerede yaşıyorsunuz?" sorusuna bizzat İsa'nın kendi sözüyle yanıt verilmektedir: "Başrahip Mesih geldi... tapınağa bir kez girdi " (İbraniler 9:11, 12). Onun işi sonun zamanına kadar kalıcı olarak temsil edilir. Daniel kitabı, İsa'nın ikinci kez yeryüzüne gelip onu çocuklarına verebilmesi için krallığı alacağı yerin burası olduğunu gösteriyor. Kutsal alan, Tanrı'nın tahtının bulunduğu yerdir (Va. 4:1, 2).

Peygamber, İsa'nın, orada "Günlerin Eskisi" olarak anılan Ebedi Tanrı'nın tahtına gideceği ve krallığı alacağı anı vizyonda gördü: "Gece görümlerime bakıyordum ve işte, o geliyordu. Göğün bulutları İnsanoğlu'na benziyordu ve Günleri Eski Olan'a geldi ve O'nu kendisine yaklaştırdı. Ve O'na egemenlik, şeref ve bir krallık verildi ki, bütün halklar, uluslar ve diller O'na kulluk etsinler. ; O'nun saltanatı hiç bitmeyecek sonsuz bir saltanattır ve yıkılmayacak tek saltanat O'nun krallığıdır." (Dan. 7:12, 13).

İsa'nın krallığı aldıktan sonra, azizlerini aramak ve mirasını onlarla paylaşmak için ikinci kez yeryüzüne geleceğini biliyoruz. Dolayısıyla İsa'nın, krallığı Baba'nın elinden alana kadar tapınakta kalacağını anlıyoruz ve bugün orada yaşıyor. Oraya imanla, dua ederek gitmeli, O'nu düşünmeli ve O'nun kişisel varlığında sevinmeliyiz. Gerçek iman Tanrı'nın sözünü duymakla gelir (Rom.

10:17). Kurtuluş planı ilerledikçe Kutsal Kitapta kutsal alanla ilgili verilen vahyi ve İsa'nın buradaki işini bilmeliyiz. Böylece O'nunla dünyadaki herkesten daha yakın bir birlikteliğe sahip olacağız, çünkü iman sayesinde, tıpkı geçmişte on iki havarinin olduğu gibi, O'nun olduğu yerde O'nunla birlikte olacağız.

Hıristiyan dünyası O'nun cennette, gezegenimiz kadar ya da ondan daha büyük bir yerde olduğunu söylüyor ama Tanrı'nın kulları O'nun adresini biliyor. Nerede yaşıyorsun "Sığınakta" diye duyuyorlar. Bir sonraki kitapta İsa'nın yaşadığı yeri ve orada bizim adımıza yaptığı işleri öğreneceğiz. Yakında cennette O'nunla birlikte olmamızı sağlamak için bugün bile nasıl çalıştığını göreceğiz. Efendimize çok yakın yürüme ayrıcalığına sahip olacağız. Hadi birlikte gidelim?

Bölüm 3 - İkinci Büyük Gerçek: Evi

İsa Mesih – göksel tapınak

İsa çarmıhta öldükten sonra Cuma öğleden sonradan Pazar sabahına kadar mezarda 3 gün geçirdi. Sonra tekrar dirildi, göğe çıktı, geri döndü, "kırk gün boyunca onlar tarafından görüldü ve Tanrı'nın Krallığı hakkında konuştu..." sonra, "onu gördüklerinde yükselere alındı ve bir bulut onu aldı ve O'nu onların gözlerinden sakladı. Ve O yükselirken, onlar göğe baktıklarında, işte, beyazlar giyinmiş iki adam yanlarında durup onlara dediler: Celileliler, neden göğe bakıyorsunuz? Aranızdan göğe alınan bu İsa, onun göğe çıktığını gördüğünüz gibi aynı şekilde gelecektir." Elçilerin İşleri 1:1-4, 9-11.

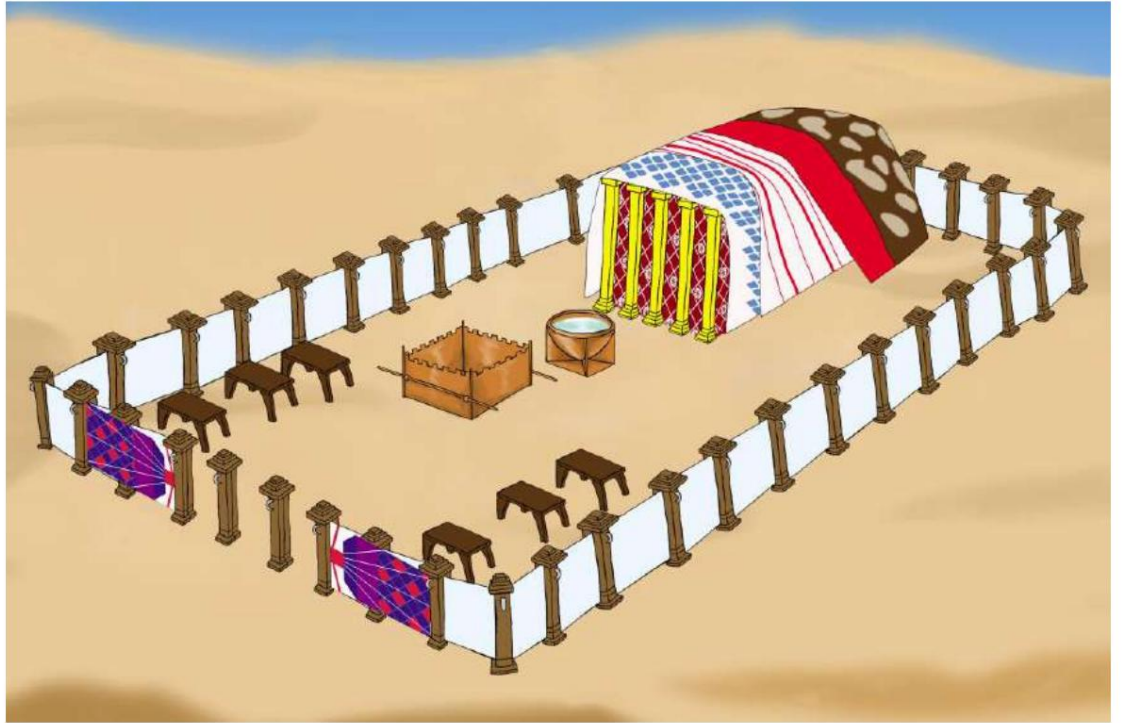
İsa göğe vardığında, "Bu nedenle Tanrı'nın sağına yüceltilti... Rab şöyle dedi:... Sağ elime otur" Elçilerin İşleri 2:32-34. "Ben galip geldim ve Babamla birlikte O'nun tahtına oturdum" (Va. 3:21). Pavlus şöyle açıklıyor: "Söylediklerimizin özeti şu ki, gökte, Tanrı tahtının sağında oturan böyle bir Başkâhinimiz var.

Majesteleri, insanın değil, Rab'bin kurduğu kutsal alanın ve gerçek çadırın bakını." (İbraniler 8:1, 2). İsa gökteki Babasıyla birlikte oturduktan sonra "kutsal yerin hizmetçisi" oldu. İnsanlar tarafından yapılmış olan değil, "gerçek çadır" olarak adlandırılan ve "insanın değil, Rab'bin kurduğu" olanıdır.

İsa "göksel tapınakta Babanın sağındadır." İsa'nın yeryüzüne gelmesinden yüzyıllar önce, RAB, Musa'ya, kendisine örnek olarak gösterilen, gökteki orijinalinin bir kopyası olan İsrail tapınağını inşa etmesini emretti: "Musa ilahi olarak uyarılmıştı ve çadır tamamlanmak üzereydi; çünkü denildi ki: Bak, her şeyi sana dağda gösterilen örneğe göre yap." (İbraniler 8:5). Yeryüzündeki kutsal alan bir tür modeldi, göklerdeki gerçek olanın daha küçük bir modeli, ona kurtuluş planını öğretmek için insan eliyle yapılan ilahi olanın bir kopyasıydı. Mesih göğe yükseldikten sonra "ellerle yapılmamış, yani bu yaratılışın olmayan en büyük ve en mükemmel çadıra" (İbraniler 9:11) girdi. Böylece Dünya üzerindeki kutsal alanı inceleyerek cennetteki kutsal alanı bileceğiz.

Kutsal Kitap yeryüzü mabedini şu şekilde anlatır: "Gerçekten de, çadır hazırlandı; onun, kandilliğin, masanın ve ekmeğin sergilendiği yerin bulunduğu ön kısmına Kutsal Yer denir; ikinci perdenin arkasında, tütsü için altın bir sunak ve içinde man, Harun'un asası ve Harun'un asası bulunan altın bir kap bulunan, tamamen altınla kaplı ahit sandığı bulunan ve Kutsalların Kutsalı olarak adlandırılan çadır vardı. antlaşma tabloları; ve onun üzerinde gölgeleriyle kefarete örtüsünü kaplayan yüce kerubiler vardı.

Ancak bu konulardan şimdi ayrıntılı olarak bahsetmeyeceğiz." İbraniler 9:1-5.

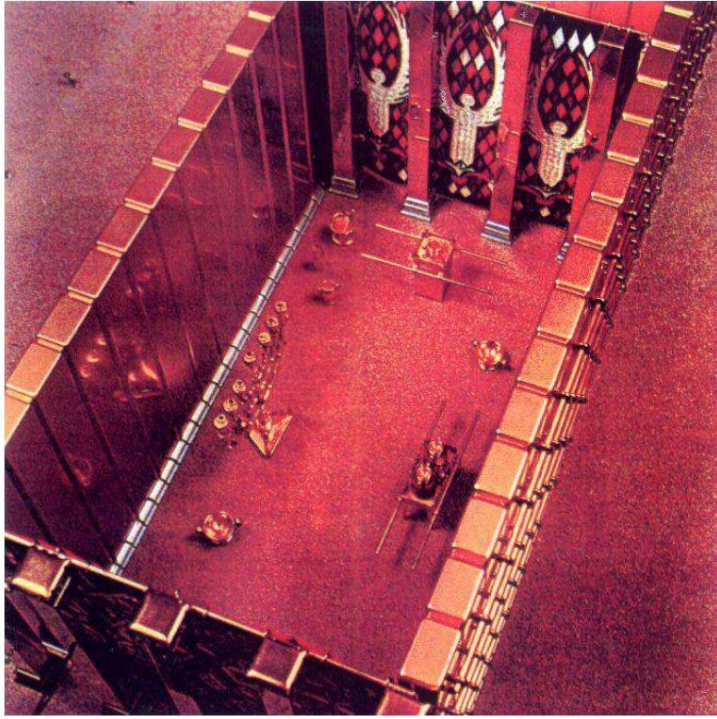

Şekil: Musa'nın Tapınağı, arka planda Kutsal Alan

Kutsal alanın ilk bölmesinde şunlar vardı:

- Kandillik (ayet 2) - uçlarında yağla çalışan lambaların bulunduğu yedi kollu bir kandillik;
- Masa ve onun üzerinde duran ekmek (2. ayet).
- Çıkış kitabı ayrıca bir buhur sunağının da olduğunu söylüyor: "Ve buhur yakmak için bir sunak yapacaksın... Ve onu Tanıklık Sandığının önündeki perdenin önüne koyacaksın" (Çık.30: 1, 6) .

Burası dünyevi mabedin "kutsal" bölümüydü. İkincisine "kutsalların kutsalı" ya da en kutsal deniyordu. Birinci bölmeyi ikinci bölmeden ayıran "ikinci perde" adı verilen bir perde vardı . "İkinci perdenin arkasında Kutsalların Kutsalı denilen çadır vardı" (İbr.9:3). Aşağıdaki şekil kutsal mekanı mobilya düzeniyle birlikte göstermektedir:

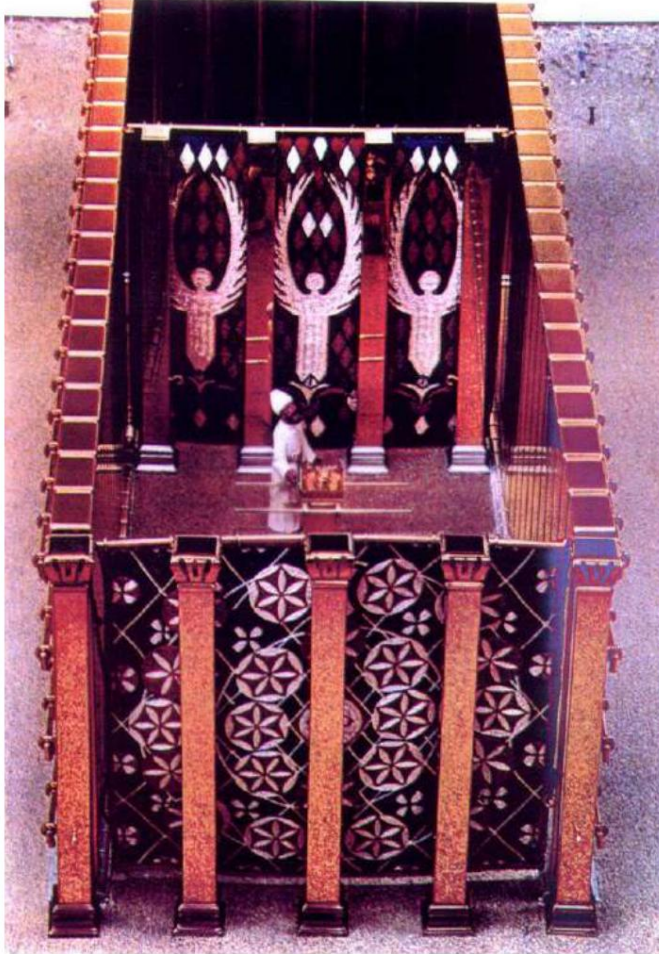

Şekil 1 – Kutsal alanın "kutsal" yerinin replika fotoğrafı. Arka planda kutsal mekanı en kutsal mekandan ayıran perde görülüyor. Önünde tütsü sunağı var. Sağda ekmeklerin bulunduğu masa; solda ise yedi lambalı avize.

Not: Kutsal mekan mobilyalarının önemini daha ayrıntılı bir açıklaması bu kitabın Ek 1'inde sunulmaktadır.

İkinci perdenin arkasında "altın buhurdanlık ve her tarafı altınla kaplı ahit sandığı bulunan" en kutsal bölme vardı.

içinde man bulunan altın bir kap, Harun'un filizlenmiş asası ve antlaşma levhaları vardı; ve sandığın üzerinde kefarete örtüsünü gölgeleyen izzet kerubileri vardı" İbraniler 9:4, 5.

Şekil 2 - Tütsü sunağının yanındaki rahip, "kutsal" mekanı "en kutsal" mekandan ayıran ikinci perdenin önünde.

Mesih, yeryüzündeki tapınaktan "daha büyük" ve "daha kusursuz" olan gerçek tapınakta hizmet etmek için göğe gitti . Çünkü "el ile yapılmamıştır, yani bu yaratılıştan değildir". O, "RAB'bin kurduğu GERÇEK MASAJ'dır, insan değil" (İbraniler 9:11; 8:2). Orada Baba'nın sağında oturuyordu.O'nun işi nedir? İsrail'in tipik mabesinde, " göksel şeylere örnek ve gölge görevi gören" " hediyeler sunan kâhinler" vardı (İbraniler 8:4, 5). İbrani rahiplerin yeryüzündeki hizmeti, Mesih'in gökteki hizmetini temsil ediyordu. Ve Musa'nın yasasında emredildiği gibi, günahkarların lehine hizmet ettiler: "Ve eğer ülke halkından başka biri hatayla günah işlerse, RABBİN emirlerinden herhangi birine karşı yapılmaması gereken bir şeyi yaparsa ve bu yüzden suçlu ol; ya da günah işlediği günah kendisine bildirilirse, o zaman işlediği günahtan dolayı sunu olarak kusursuz bir dişi keçi getirecek... Ama sunu olarak bir keçi getirirse

günah sunusu olarak kuzuyu kusursuz olarak getirecek. Ve elini günah sunusunun başına koyacak ve yakmalık sunuların kesildiği yerde günah sunusu olarak onun başını kesecek. Sonra kâhin günah sunusu kanının bir kısmını parmağıyla alıp yakmalık sunu sunağının boynuzları üzerine koyacak; o zaman onun kanının tamamı (geri kalan) sunağın dibine dökülecek. Ve esenlik sunusu kuzunun yağın çıkarıldığı gibi, o da onun bütün yağın çıkaracak; ve kâhin onu, RABBE ateşle yapılan sunuların üzerine, mezbah üzerinde yakacak; Böylece kâhin, onun işlediği günahları onun aracılığıyla kefarete edecek ve onun günahı bağışlanacak." (Lev. 4:27, 28, 33-35).

Günahkar, günahına karşılık bir hayvanı sunu olarak sunmalıdır. Günahını itiraf edip onu ona aktararak "ellerini sununun başına koydu" (ayet 33). Daha sonra "boğazını kesti". Günahlarla ölen kuzu, Golgota çarmıhındaki gerçek sunakta öldürülen ve günahlarımızı Kendi üzerine alacak olan Mesih'i temsil ediyordu: "RAB hepimizin kötülüğünü O'nun üzerine koydu... kendi günahlarının önünde bir koyun gibi ... O, ağzını açmadı... Ruhunu günaha kefarete edildiğinde... Adil olan Kulum birçoklarını aklayacaktır, çünkü onların kötülüklerini O üstlenecektir." (Yeşaya 53: 6, 7, 10 11). Kurban edilen hayvan, günah işlemeyen Mesih'i temsil edeceği için "kusursuz" olmalıdır (ayet 28): "O, günahı bilmeyen Mesih'i bizim için günah yaptı" (II Korintliler 5:21). Günahkar, günahı nedeniyle Tanrı'nın Oğlu'nun ölümünden suçlu olduğunu kabul ederek kurbanın "boğazını kesti". Günahlarımız İsa'yı ellerindeki ve ayaklarındaki çiviler yüzünden değil, acıdan, suçlarının ağırlığından dolayı öldürdü. Mezmur yazarı, Mesih'in çarmıhtaki düşüncelerinin habercisiydi: "Su gibi döktüm ... Yüreğim balmumu gibidir ve içimde eridi." (Mezm. 22:14). Dolayısıyla biz de O'nun öldürülmesinden Yahudiler kadar suçluyuz.

Şekil 3 – Hayvanların kurban edildiği dış avluda (İncil'de "atrium" olarak adlandırılır) yer alan, kurban sunağı da dahil olmak üzere dünyevi çadırın dış görünümü. Arka planda Kutsal ve En Kutsal bölmeleriyle birlikte "cemaat çadırı" görünüyor.

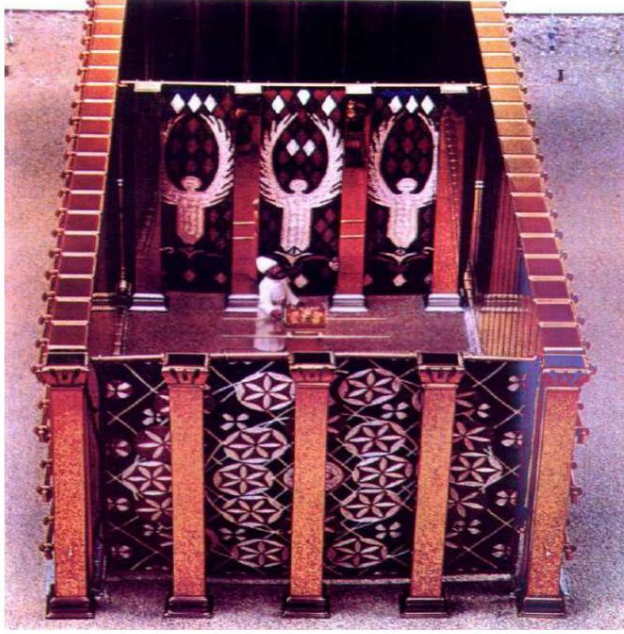
Bu sembolik ritüelin amacı, tapınan kişinin imanını, bizim yerimize ölerək İsa'nın bize olan sevgisine ve Tanrı'nın, tek Oğlunun yaşamının kurban edilmesindeki suçumuzu ödemeye yönelik sevgisine yönlendirmektir: "Burada sevgi vardır: bu değil Biz Tanrıyı sevdik ama O bizi sevdi ve günahlarımıza kefarete olması için Oğlunu gönderdi." "Ve Tanrı'nın bize duyduğu sevgiyi biliyor ve buna inanıyoruz." (I Yuhanna 4:10, 16). Günahkarı bağışlayan bu sevginin iman yoluyla tefekkür edilmesi, ibadet edenin hayatını değiştirmeyi ve onu bu hayatla uyum içinde yaşamaya yönlendirmeyi amaçlıyordu. Bu, bencilliği ruhtan uzaklaştırır ve insanı Mesih gibi yaşamaya motive eder: "Çünkü Mesih'in sevgisi bizi kısıtlıyor ve bizi şu şekilde yargılıyor: Eğer Bir herkes için öldüyse, bu nedenle herkes öldü. Ve O, yaşayanların artık kendileri için değil, onlar için ölen ve yeniden dirilen Kişi için yaşaması için herkes adına öldü...

Mesih yeni bir yaratıktır: eski şeyler geçip gitmiştir; işte, her şey yeniden yapıldı". "Sevgili arkadaşlar, eğer Tanrı bizi bu kadar sevdiyse, biz de birbirimizi sevmeliyiz" (I Yuhanna 4:11; II Korintliler 5:14, 15, 17). Bu yeni deneyimde, Mesih'e iman yoluyla Tanrı'nın sevgisinde kalarak, tapınan kişinin yaşamı Tanrı'nın yasasıyla uyum içinde olacaktır: "Çünkü Tanrı'nın sevgisi, O'nun emirlerini yerine getirmemizdir; O'nun emirleri ağır değildir." (I Yuhanna 4:3). Günahkar, bu dünyada Mesih'in yaşadığı gibi yaşamak için yeni bir hayata başlar ve kalmayı seçtiği sürece, Tanrı'nın yasası hakkında bildiği her şeyle mükemmel bir uyum içinde olacaktır. On Emir'in harfini yerine getirmek Tanrı sevgisinde yürümektir. Ve kim Allah'ı her şeyden çok severse ve komşusunu da kendisi gibi severse, her kanunun temeli olan prensiple uyum içinde olur. Pavlus şunları yazdı: "Gerçekten: Zina etmeyeceksin, öldürmeyeceksin, çalmayacaksın, yalan yere şahitlik etmeyeceksin, başkalarına göz dikmeyeceksin; ve eğer başka bir emir varsa, hepsi şu sözde özetlenmiştir: Komşunu kendin gibi seveceksin" (Romalılar 13:9).

Şimdi İbrani tapınağına dönüyoruz. Levililer'de tesis edilen ritüeli takip ederek günahkarın Mesih'le gerçek bir deneyim yaşaması ilahi amaçtı. emirlere uymak. Dolayısıyla ritüel, müjdenin şekil olarak vaaz edilmesiydi; Bugün Yeni ve Eski Ahit'i okuyarak haç kurbanı ve kurtuluş planı hakkında öğrendiklerimiz, İsrailoğullarına tapınanlar için sembollerle örneklendirilmiştir.

Günahın bağışlanması için Levililer'de düzenlenen törenin sırası İsrailileri yönlendirdi ve bugün de bizi, İsa'nın bizim adımıza yaptığı işin çarmıhta bitmediğini anlamaya yönlendirdi: "Eğer tüm İsrail cemaati hata yaparsa... RAB'bin emirlerinden herhangi birine aykırı olarak, yapılmaması gereken bir şeyi yaparlarsa... buzağı RAB'bin huzurunda kesilecek. Daha sonra meshedilmiş kâhin boğanın kanının bir kısmını Buluşma Çadırına getirecek. Kâhin parmağını o kana batıracak ve onu RAB'bin huzurunda, perdenin önünde yedi kez serpecek." Levililer 4:13, 15-17. Rahip kurbanın kanını aldı ve onu Kutsal ve En Kutsal bölmeleri ayıran mabedin ikinci perdesine serpti. Böylece günahkarın kurban edilen kurban üzerinde itiraf ettiği günah tapınağa aktarılmıştır. Aşağıdaki şekil bir

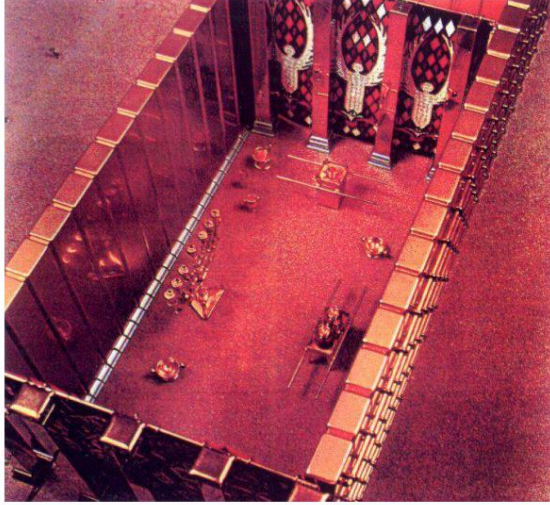
Rahip Kutsal mekanın içinde, üzerine kanın serildiği ikinci perdenin yakınında konumlanmıştı:

Şekil 4 - Tütsü sunağının yanında, ikinci perdenin önünde konumlanmış rahip

Törende önceden belirlenenleri yerine getiren İsa, bir Şefaatçi olarak hareket etmeye başlayarak, göksel tapınakta günahkarların lehine bir Rahip olarak görevine başladı. Pavlus kendi zamanında şunu yazdı: "Tanrı ile insanlar arasında... bir Aracı vardır, İsa Mesih vardır" (I Tim. 2:5). "Çünkü insanlar arasından seçilen her başkâhin, günahlar için hediyeler ve kurbanlar sunmak ve cahillere ve hata yapanlara şefkatle merhamet göstermek için Tanrı ile ilgili konularda insanlar için atanmıştır; çünkü kendisi de zayıflıkla çevrelenmiştir. ... Aynı şekilde Mesih de... Tanrı tarafından Baş Rahip olarak çağırılmıştır" (İbraniler 5:1, 2, 5, 10).

Günahın ikinci perdeye taşınması işi mabedin "Kutsal" bölümünde gerçekleştirildi. Rahip perdeye yaklaştı ve kanı üzerine serpti. Cennette de durum böyledir. Mesih diriltildikten sonra göksel tapınağın "Kutsal" bölümünde hizmet etmeye başladı. Yuhanna onu, "Kutsal" yerdeki dünyevi mabedin şamdaniyle temsil edilen yedi altın şamdanın yanında gördü: "Ruhtaydım... Ve kimin benimle konuştuğunu görmek için döndüm. Ve döndüğümde yedi altın şamdan gördüm; ve yedi şamdanın ortasında İnsanoğlu Apoc'a benzeyen biri var. 1:10.12.13.

Şekil 5 - Şamdanlar (şamdan) kutsal mekanın kutsal yerindeydi (solda, şekilde)

Tıpkı rahibin itiraf edilen günahla birlikte kanı mabede alıp ikinci perdeye serptiği gibi, göksel mabede giren İsa da tövbe eden günahkarlar lehine kurbanının erdemlerini Tanrı'ya sunmaya başladı. Günahlar Rahibin çalışmasıyla mabedin "Kutsal" bölmesine aktarılıyordu. Aynı durum kurtuluş planının gerçekliğinde de meydana gelecektir. Bağışlama, göksel tapınakta insanların itiraf ettiği günahların yanında kaydedilecekti. Kutsal Kitap her insanın iyi ve kötü işlerinin kaydedildiği bir kitabı olduğunu bildirir: "hüküm geldi ve kitaplar açıldı"

(Dan. 7:10). "Ve ölümler, kitapta yazılı olanlara göre yargılandı.

kitaplar, eserlerine göre." (Va. 20:12). "İşte, bu önümde yazılıyor... senin ve atalarının suçları birlikte," diyor RAB.

(Yeşaya 65:5, 6); "RAB izliyor ve duyuyor; RAB'den korkanlar ve O'nun adını ananlar için O'nun önünde bir anma yazısı yazılmıştır" (Mal. 3:16). Bağışlama bu defterlerde kayıtlıdır. Ancak günahlar hemen silinmez. Yeryüzündeki kutsal alanda günahın kesin bağışlanması ancak rahibin "kefarete" adı verilen bir işi gerçekleştirmesiyle mümkün oldu.

"Ve kâhin günah sunusunun kanını parmağıyla alacak ve onu sunağın boynuzları üzerine koyacak... ve kâhin onun günahına ilişkin bir kefarete edecek ve ona bağışlanacak" (Lev.4:25, 26). (Kral James Versiyonu - İngilizce).

Bu aynı zamanda Mesih'in işini de simgeliyordu. Günahların kesin bağışlanması, İsa kefarete işini yaptığında gerçekleşecektir. O zamana kadar herkesin günahları kayıtlarda kalacaktır. Peki bu önemli işi ne zaman yapacaktı? Nerede? Nasıl gerçekleştirilir? Bu serinin bir sonraki kitabında açıklayacağız.

4. Kitap - Üçüncü büyük gerçek: İsa şimdi benim adıma ne yapıyor?

Kefaret

"Sonra RAB Musa'ya şöyle dedi: Kardeşin Harun'a söyle, kutsal yere, perdenin içinde, gemideki kefarete örtüsünün önünden hiç girmesin... Harun bununla, kefarete için bir boğayla birlikte kutsal yere girecek. ... Ve babasının yerine rahipliği yönetmek üzere meshedilen ve kutsanan rahip kefareti yapacaktır... Ve bu, İsrail oğullarının kefareti için sizin için sonsuza kadar bir kanun olacaktır. yılda bir kez tüm günahlarının bedelini ödüyoruz " (Lev. 16:2, 3, 32,34).

Başkâhin yalnızca kefarete gününde perdenin içinden En Kutsal Yere girmelidir . Bu terim günahlarla ilgilidir, çünkü okuduğumuz gibi, Baş Rahibin tüm günahları için kefarete etmesi gerekiyordu. Aynı bölümde, bu işin nelerden oluştuğunun tanımını buluyoruz: "Böylece, İsrailoğullarının kirliliği ve isyanları nedeniyle, tüm günahlarına göre kutsal yeri kefarete edecek ... ve temizleyecek. onu İsrailoğullarının pisliğinden kurtardı" (Lev. 16:16, 19).

Yılın her günü günahkarlar günahları için kurbanlar sunarlardı ve kurbanların kanları aracılığıyla bunlar sembolik olarak tapınağa nakledilirdi. Aldığı günahlarla kirlendi. Daha sonra mabedin "yılda bir kez" (34. ayet) kefareti veya "arındırılması" yapıldı. Adından da anlaşılacağı gibi bu günde mabed günahlardan arındırılmıştır .

Tören, o gün canlarına acı vermeyen, kendilerini kefarete işinin yararını almaya hazırlayanların halktan çıkarılacağını öğretiyordu: "Bugün, RAB'bin huzurunda sizin için kefarete yapmak üzere, Kefarete Günüdür. senin Tanrın. Çünkü aynı gün yas tutmayan herkes kendi halkından atılacaktır" (Lev. 23:28, 29). Bu, günahları silme fırsatının bu günde sona erdiğini göstermektedir. İkinci bir şans yoktu. Kefarete, Baş Rahibin günahkarlar adına yaptığı son çalışmaydı.

İbrani dini yılı, kurtuluş planında Mesih'in işini temsil ediyordu. Tıpkı yeryüzündeki tapınağın yılda bir kez arıtılması gibi, cennetteki tapınak da kurtuluş planı sırasında yalnızca bir kez arıtılacaktır. Ve İsa, yeryüzünde yapılanların örneğini izleyerek, bu işe başlamak için göksel mabedin "Kutsal" bölümünü terk eder ve "En Kutsal"a geçer. Bu, Mesih'in insanlar lehine gerçekleştirdiği son şeydir. Kefarete zamanında lütuf ve bağışlama kapısı insanlara sonsuza kadar kapatılacaktır. Tufandan önce Nuh'un gemisinin kapısı kapatılarak içeridekilerin ve dışarıdakilerin kaderi belirlendi. Bunun gibi

aynı zamanda kefarete olarak da olacak: Tanrı'nın bildiği bir zamanda, uzun süredir küçümsenen merhamet artık günahkar insanlara yalvarmayacak.

İnsanlara tanınan lütfün dönemi sona erecek ve cezalandırıcı hükümler dönemi başlayacaktır. Kıyametin son yedi belası daha sonra serbest bırakılacak, bunlar insanın hiç yaşamadığı, o kadar korkunç belalar ki.

İsa'nın kefarete işine ne zaman başlayacağını bilmek bizim için büyük önem taşıyor, çünkü o zaman O'nun En Kutsal Yer'e ne zaman gireceğini bileceğiz. Ayrıca kurtuluş planının son aşamasının çoktan başlayıp başlamadığını ve lütfün zamanının sonunun yaklaşıp yaklaşmadığını da bileceğiz. 2. kitapta incelediğimiz kehanet şöyle diyordu: "iki bin üç yüz akşama ve sabaha kadar, kutsal yer temizlenecek" (Dan. 8:14). Gördüğümüz gibi, bu görev 22 Ekim 1844'te gerçekleşti. İsa, mabedin arınma veya kefarete işine bu tarihte başladı. En kutsal yerde yapıldığı gibi, bu tarihte İsa'nın oraya girdiğini biliyoruz.

Tanrı'nın halkının arınması

Tipik bir törende, İsrailoğulları kefarete gününde tüm günahlardan arınmışlardı: "O gün, sizi arındırmak için, sizin için kefarete yapılacak; RAB'in önünde bütün günahlarınızdan arınacaksınız." (Lev. 16:30). Yıl içinde itiraf edilen günahlar o güne kadar mabette kaldı. Daha sonra, kararlaştırıldığı gibi, Başkâhin, "kutsal yerin, buluşma çadırının ve sunağın kefaretini ödemeyi bitirdikten sonra" günahları keçinin üzerine koydu: "Keçiyi canlı getirecek. Ve Harun iki elini canlı tekenin başına koyacak ve İsrail oğullarının bütün suçlarını, ve bütün günahlarına göre onların bütün suçlarını onun üzerinde itiraf edecek; ve bunları keçinin başına koyacak ve bu amaç için görevlendirilmiş bir adamın eliyle onu çöle gönderecek. Böylece o keçi onların tüm kötülüklerini ıssız topraklara taşıyacak; Adam da keçiyi çöle gönderecek."

(Lev. 16:20-22). Günahlar kutsal yerden çıkarıldı ve keçinin üzerine yerleştirildi.

Böylece mabed temizlendi ve İsraililere tapınanların günahlarının silineceği güvencesi verildi. Bu hizmet "şimdiki zaman için bir alegoriydi..."

Fakat gelecek iyi şeylerin başrahibi olan Mesih, ellerle, yani bu yaratılıştan ya da keçilerin ve buzağuların kanından değil, kendi kanından yapılmamış, daha büyük ve daha mükemmel bir çadıyla geldiğinde, Bir kez tapınağa girdi" (İbraniler 9:9, 11, 12). Tüm gerçek İsraililerin günahlarını kefarete edecekti. Ve burada kafamızı karıştırmayalım: Kutsal Kitap, Mesih'in ruhunun rehberliğine izin verenlerin, O'nun etkisine boyun eğenlerin bugün İsraililer ve Yahudiler olarak kabul edildiğini öğretir:

"İsraililerin hepsi İsraili değil; ne de İbrahim'in soyundan oldukları için hepsi çocuk değil"; "Çünkü dış görünüşüyle Yahudi olmayan, bedeniyle dış görünüşüyle Yahudi olan da sünnetli değildir. Ama o, içsel olan bir Yahudi'dir ve sünnet, harfle değil, kalple, ruhla ilgili olandır ve onun övgüsü insanlardan değil, Tanrı'dan gelir." (Romalılar 9:6, 7; 2:28, 29). Kefarete gününün nimetlerinden yararlananlar, ruhun rehberliğinde olanlardır. Bir kiliseye hiç girmemiş olabilirler; ama eğer ruh aracılığıyla Mesih'in sesi olan vicdanın sesini duymuş ve itaat etmişlerse, Mesih'in sesi sayılırlar. Pavlus'un Romalılar'da söylediği gibi: "Çünkü Yahudi olmayanlar yasaya sahip olmadıklarında, doğal olarak yasanın gereğini yaparlar... yasanın işleyişini gösterirler.

Benim müjdemeye göre, Tanrı'nın insanları İsa Mesih aracılığıyla yargılayacağı günde, yüreğinde yazılı olan yasa, vicdanı ve düşünceleri, onları suçlayarak ya da savunarak tanıklık edecektir" (Romalılar 2:14-16).

Tipik bir törende, kefarete günü töreni yalnızca İsraililer ve İsrail halkına katılan yabancılar lehine gerçekleştirilirdi. Bu, büyük kurtuluş planında yalnızca bir zamanlar O'nun ruhunun rehberliğine teslim olanların büyük kefarete gününde davalarının dikkate alınacağı anlamına gelir. Kötülerin durumu başka bir zamanda ayrıca ele alınacaktır. Mesih'in ikinci gelişinden sonra (bkz. Vahiy 20:11-15).

İşler için orantılı ödeme

Tipik törene dönecek olursak, günahların yüklendiği keçi kurban edilmezdi: "O keçi, ıssız topraklara kadar bütün kötülüklerini taşıyacak; Adam da keçiye çöle gönderecek" (Lev. 16:22). Bu nedenle, bizim için ölmeyen, fakat günahlarımızın cezasını çekecek birini temsil etmelidir. Kıyamet gizemi çözüyor. Yuhanna, Şeytan'ın sembolü olan ejderhayı kırmızı renkte gördüğünü bildirir (Kıyamet 12:9): "Ve gökte başka bir belirti görüldü ve işte, o büyük, kırmızı bir ejderhaydı" (Kıyamet 12:3). İncil'de kırmızı, günahın sembolüdür: "Günahlarınız... kızıl olsa da" (Yeşaya 1:18). Bu nedenle kırmızı ejderha, günahları üzerine alan Şeytan'ı temsil eder. Bu nedenle günah keçisi odur. İsa, Baş Rahip olarak yaptığı işte, sonunda azizlerin O'na karşı işlediği günahları itiraf edecek. Tanrı'nın karakterini yanlış bir şekilde temsil ederek insanları aldattı ve On Emir'i ihlal etme konusunda onları kendisine katılmaya yönlendirdi.

Ancak, Tanrı'nın Oğlu'nun kendilerinin kurtuluşu için kurban edilmesinde gösterilen sevgisini gördüklerinde, O'nun gerçek karakterini gördüler ve O'nun yasasına karşı isyanlarından tövbe ettiler. Günahlarını itiraf ettiler ve itaat ederek yürüdüler. Daha sonra, eğer Tanrı'nın gerçek karakterini önceden bilselerdi asla günah işlemeyecekleri gösterilmiştir. Dolayısıyla günahlarınızın asıl suçlusu şeytandır.

Günahlar cennetteki mabeden kaldırıldığında, bunlar adil bir şekilde Şeytan'ın üzerine yüklenecek ve Şeytan da onlara ateş gölü cezasını orantılı olarak ödeyecektir.

Bu, Şeytan'ın ölümüyle kurtulacağımız anlamına gelmez. "Günahın ücreti ölüm" olduğundan, İsa bizim yerimize geçti ve bizim yerimize öldü (Rom.

6:23). Ancak Tanrı'nın adaleti, herkesin "yaptığı işlere göre" ödüllendirilmesini gerektirir (Va. 22:12). Bu nedenle Nero, Tanrı'nın sunduğu kurtuluşu kabul etmemesine rağmen bu kadar çok insanı öldürmeyen sıradan bir insandan daha ağır bir cezaya maruz kalacaktı. Aynı şekilde, din değiştirmeden önce Hıristiyanlara zulmeden, onları öldüren ve küfretmeye zorlayan Saul'un günahları, Petrus'un, İsa'yı tutuklayan çetenin bir üyesi olan Malhus'un kulağını kesme günahından daha ciddiydi.

Her ikisi de günah işledi, ancak biri bunu Mesih'i savunarak yaparken, diğeri bunu Mesih'e zulmederek ve onu yok etmek isteyerek yaptı. Her ikisinin de Tanrı'nın lütfunu kabul ettiği ve kurtulduğu ortaya çıktı. Ama yine de yaptıkları işlerle orantılı bir ödeme olması gerekiyor. Bir yandan her ikisinin de ölmesi gerekiyorsa, diğeri yandan Saul, yaptıklarıyla orantılı olarak ateşte Petrus'tan daha uzun süre yanacaktı. Bu orantılı ceza, kim olursa olsun

Şeytanla karşılaşacak. Kurtuluş için sunulan kurban, Mesih'in ölümüydü; azizlerin kötü işlerinin ciddiyetine göre orantılı ödeme Şeytan tarafından ödenecektir.

Yukarıdakiler, kötü işlerin mahkûmiyet ateşinin yakıtı olduğu yönündeki Kutsal Yazılar'daki açıklamaya dayanmaktadır: "Eğer bir kimse... tahtadan, samandan, samandan bir bina yaparsa, herkesin eseri ortaya çıkacaktır; Şüphesiz onu gün bildirecektir; çünkü o, ateşle bulunacaktır; ve ateş, herkesin emeğinin ne olduğunu ispat edecektir... Birinin işi yanarsa, o zarara uğrayacaktır." Kötülerin günahı, onları ateşte yanmaya devam ettiren yakıt olacaktır. Yakıt bittiğinde ölecekler ve kül olacaklar. Bu nedenle şeytan daha uzun süre yanacaktır. Ama sonunda her şey "küle" dönüşecek (I Korintliler 3:12, 13; Mal. 4:1-3).

Ebedi ateş?

Kutsal Kitap, şeytanın bugün zaten cehennem adı verilen, alevlerle dolu bir yerde olduğunu belirtmez. Gelecekte cezasını çekeceği bir zamana işaret eder: "Ey koruyucu melek, seni ateşli taşlar arasında yok edeceğim" (Hez. 28:16). Sonra yakılacak. Tanrı, Şeytan'ın yok edileceği bu günden 18. ayette şöyle söz eder: "Siz kutsal yerlerinizi kirllettiniz; Böylece aranızdan bir ateş çıkardım ve o sizi yakıp kül etti ve sizi gören herkesin gözü önünde sizi yeryüzünde küle çevirdim" (Hez.

28:18). İlerde sadece şeytanın yanacağını düşünürsek bugün cehennemde yanan bir adamın olmadığını anlıyoruz. Ateş gölü cezası ancak kesin hükümden sonra infaz edilecektir. İsa şöyle dedi: "İnsanoğlu, tüm melekleriyle birlikte kendi görkemiyle geldiğinde, o zaman kendi izzet tahtına oturacak; ve bütün milletler O'nun önünde toplanacak ve bir çobanın koyunları keçilerden ayırdığı gibi, O da onları birbirinden ayıracaktır. Ve koyunları sağ eline, keçileri ise soluna koyacak... Sonra solundakilere de şöyle diyecek: Ey lanetliler, benden uzaklaşın, şeytan ve onun melekleri için hazırlanan sonsuz ateşe." (Mat. 25:31-33, 41). Gelecekte aynı sahneyi düşünen Yuhanna şöyle dedi: "Ve büyük beyaz bir taht ve onun üzerinde oturanı gördüm; onun varlığından yer ve gök kaçıp gitti ve onlara yer bulunamadı. Ve tahtın önünde duran büyük ve küçük ölüleri gördüm ve kitaplar açıldı. Ve yaşamın kitabı olan başka bir kitap açıldı. Ve ölümler kitaplarda yazılanlara göre, yaptıkları işlere göre yargılandılar. Ve deniz, içindeki ölüleri verdi; ve ölüm ve cehennem içlerindeki ölüleri ele verdi; ve her biri yaptıklarına göre yargılandı... Ve hayat kitabında yazılı bulunmayanlar ateş gölüne atıldı" (Va. 20:11-15). "Sonra ölüm ve cehennem ateş gölüne atıldı.

Bu ikinci ölüm, ateş gölü" (Kıyamet 20:14 - Gözden Geçirilmiş ve Güncellenmiş Amerikan Versiyonu). Not: Ateş gölü ikinci ölüme karşılık gelir. Bu nedenle içine atılanlar ölecektir. O zaman kötüler "sanki hiç var olmamış gibi olacaklar" (Oba. 1:16).

Rahibin keçi üzerinde günahlarını itiraf ettiği tipik törende olduğu gibi kefarete dönersek, Baş Rahip Mesih mabedi terk edecek,

Günahlarınızı O'nunla birlikte taşıyacak ve onları Şeytan'a itiraf edeceksiniz. O zaman azizlerin günahları göksel tapınağın kayıtlarından sonsuza kadar silinecek. Ancak Rab, 1 Korintliler 3:16'da bizim "Tanrı'nın tapınağı" olduğumuzu söylüyor. O zaman günahlar mabedden silinince hafızamızdan da silinecek: Artık günahları hatırlamayacağız. Tanrı onları anmamıza da getirmeyecek, çünkü şöyle söz vermişti: "Ve günahlarını ortadan kaldırdığım zaman, bu benim onlarla ahdim olacaktır."

"Çünkü o günlerden sonra İsrail halkıyla yapacağım antlaşma şudur" diyor Rab: Yasalarımı onların anlayışlarına koyacağım ve yüreklerine yazacağım; ve ben onların Tanrısı olacağım ve onlar da Benim halkım olacaklar... Onların kötülüklerine, günahlarına ve isyanlarına merhamet edeceğim, artık hatırlamayacağım."

(Romalılar 11:27; İbraniler 8:10, 12). Günahların kesin olarak bağışlanması sağlanacaktır.

Kesin bağışlama

Birçok kişi, günahların kesin bağışlanmasının Golgota çarmıhında verildiğini öğretir. Böylece, İsa'yı Kurtarıcıları olarak kabul ettikten sonra davranışları ne kadar kötü olursa olsun, kalabalıkları cennetin evleri olduğuna inandırıyorlar. Bu aldatmacanın bir sonucu olarak kiliselerde haksızlık ve ikiyüzlülük hamurdaki maya gibi hareket etmekte, günahlar minberlerde Allah'ın kanununun yüceltilmesiyle azarlanamamakta ve ahlaki durumları giderek kötüleşmektedir. Ancak Kutsal Kitap, kesin bağışlamanın ancak kefaretilişinin sonunda sağlanacağını öğretir: "Kâhin onun günahına karşılık kefaretil edecek ve kendisi bağışlanacaktır." (Lev. 4:26). Gerçeği doğrudan O'ndan öğrenen Mesih'in kendi havarileri, nihai bağışlamanın gelecekte, kefaretil gününde elde edilecek bir şey olduğunu öğretiler. Pavlus, imanla aklanmayı açıklayarak şunları yazdı: "Tanrı'nın, kendi kanına iman yoluyla bir kurtuluş olarak gönderdiği Mesih İsa'da olan kurtuluş aracılığıyla, O'nun lütfuyla özgürce aklanmak " (Romalılar 3:24, 25). Pavlus burada kutsal alandaki törenden söz etti. Bu şunu sağlar: "ve kâhin onların günahlarını bağışlayacak ve günahları bağışlanacak." (Lev. 4:20). Sonra günahlar kayıtlardan silinecek ve af kesin olacaktır. Mezmur yazarı şöyle dedi: "Senin sevgine göre; Merhametlerinin çokluğuna göre suçlarımı sil ." (Mezm. 51:1). Günahlar, çarmıhla değil, Mesih'in kahinlik hizmetinin gerçekleştirdiği yatıştırma çalışmasıyla kesin olarak silinir . Kefaretil gününde kefaretil yapıldı. İbranilerin mabedinde, ahit sandığının üstündeki ve koruyucu meleklerin kanatlarının altındaki boş alan olan bağışlanma koltuğunda icra edildiği için bu adı almıştır. Gerçekte Tanrı'nın tahtını temsil eder. Kutsal Kitap şunu öğretti: "Kardeşin Harun'a söyle, perdenin içinde, gemideki kefaretil örtüsünün önündeki kutsal yere asla girmesin " (Lev. 16:2).

Şekil 1 – Ahit sandığı ve içindekiler. **Bağışlanma koltuğu, geminin kapağı ile koruyucu meleklerin kanatları arasındaki, Tanrı'nın yüceliği olan Şekina'nın tezahür ettiği alandır. – MÜLKÜN NEREDE OLDUĞUNU GÖSTEREN BİR GÖSTERGE YAPINIZ.**

Teselli, Şefaathçi'nin, insanların günahlarının tamamen silinmesi için bağışlanma dilemesidir. İsrail halkı Musa'nın altın buzağıya tapınmasına şaşırınca onlara şöyle dedi: "Siz büyük bir günah işlediniz; Ama şimdi RAB'bin huzuruna çıkacağım; belki günahına kefarete ederim . Bunun üzerine Musa RAB'be dönüp şöyle dedi: "Bu halk kendilerine altından tanrılar yapmakla büyük bir günah işledi." Şimdi onların günahlarını bağışlayın; Değilse lütfen beni yazdığın kitabından sil." (Çık. 32:30-32).

Baş Rahibimiz İsa, en kutsal olana girdikten sonra kefarete edecek, halkı için kesin bağışlanma dileyecekti. Pavlus bu çalışmaya atıfta bulunarak şunları yazdı: "Tanrı'nın, kendi kanına iman yoluyla yumuşama olarak sunduğu Mesih İsa'da olan kurtuluş aracılığıyla, kendi lütfuyla karşılıksız olarak aklandı" (Romalılar 3:24, 25).

Daha o dönemde bile, gelecekte iman edenlere günahların silinmesi anlamına gelen kesin bağışlanmanın verileceğini vaaz ediyordu. Elçi Yuhanna aynı zamanda yatıştırma işi aracılığıyla gelecekteki bağışlanmayı da vaaz etti: "Burada sevgi vardır; biz Tanrı'yı sevdik değil, ama O bizi sevdi ve Oğlunu günahlarımıza kefarete olarak gönderdi ." (I Yuhanna 4:10).

Pavlus, elçilerin zamanındaki inananların, inandıkları anda bağışlanma (aklanma) bereketini aldıklarını, ancak nihai bağışlanmanın yüzyıllar sonra gerçekleşen kefarete ile elde edileceğini açıkladı. Bu gerçeği açıklayarak, Sara'nın İshak'a hamile kalmasından çok önce "birçok ulusun babası" olarak anılan İbrahim'in örneğini aktardı: "Bu, imandır... ta ki, vaat tüm kuşaklar için sağlam olsun. .. Bu, hepimizin babası olan İbrahim'in inancındandır (yazıldığı gibi: Seni birçok ulusun babası yaptım), onun inandığı kişiden önce... Ölülerini diriltiren ve şeyleri çağıran Tanrı. sanki zaten öyleymiş gibi değiller. (Romalılar 4:17). Geleceği okuyan Allah için İbrahim, kendisine söz verdiği andan itibaren zaten iman edenlerin babası olmuştur. Aynı şekilde insan, vaade iman yoluyla, kesin bağışlanma nimetini, onu gerçekten almadan çok önce düşünebilir. İsa'yı kabul ettiğinden beri kendisini suçluluk duygusundan kurtulmuş ve kanun önünde masum bulur. Kefarete işinin başladığı yıl olan 1844'ten önce iman edenler bu inançla öldüler.

Son Nesil

İsa'nın kefareti tamamlamak üzere olduğu dönemde yaşayanlar, "hayatta" kesin bağışlanma nimetini alacaklardır. Eğer İsa onların cennette kaydedilen günahlarını silmiş olsaydı ve onlar da yeryüzünde günah işlemeye devam etseydi, onların durumlarına dönüp onlara tekrar aracılık etmek ve onları silmek zorunda kalacaktı ve bu bir kısır döngü olurdu; adam kirlenir ve İsa temizlerdi. Dolayısıyla, günahkarlardan oluşan bu nesil yaşadığı sürece İsa'nın, onların günahlarını sürekli olarak silmek için en kutsal yerde kalması gerekecekti.

Ancak İsa en kutsal olanı bırakıp kendi kilisesini aramak için yeryüzüne geleceğine söz verdi. "Tekrar gelip seni yanıma alacağım" dedi (Yuhanna 14:3). O zaman günahları silme işi sona ermelidir. Dolayısıyla artık günah işlemeyecek noktaya ulaşmış bir kesimin olması gerekir. Peygamber Yuhanna bu grubu bir görüntüde gördü: "Ve baktım ve Kuzu'nun Sion Dağı üzerinde durduğunu ve O'nunla birlikte alınlarında O'nun ve Babasının adını taşıyan yüz kırk dört bin kişinin durduğunu gördüm. Bunlar Kuzu nereye giderse gitsin peşinden gidenler... ağızlarında hiçbir hile bulunmadı; çünkü onlar kusursuzdur" (Va. 14:1, 4). Baba ismine sahiptirler, bu onların cennetteki Baba karakterine sahip oldukları anlamına gelir, tıpkı çocukların doğduklarında yeryüzündeki ebeveynlerinin karakter özelliklerine sahip olmaları gibi. Kuzu nereye giderse gitsin onu takip ediyorlar – Çünkü iman sayesinde kendileri için kesilen Kuzu'nun ardından en kutsal yere kadar gittiler. Orada, O'nun, kanının erdemleri aracılığıyla, onlara günahlarını kesin olarak bağışlama ve onları vicdanlarından arındırma işini düşündüler. Kefareti yaparken İsa'yla işbirliği yaparak, günahın tutkularına ve içlerinde işleyen bedene karşı imanla savaşarak tamamen temizlendiler. Dolayısıyla merkezdekiler ve kırk dört bin kişi, İsa'nın dönüşünü görecek, buna hazırlıklı olacak nesile aittir. Günah olmadan, Şefaatchi olmadan kutsal Tanrı'nın huzurunda yaşayabilirler.

Mesih mabedi terk edip yeryüzüne geldiğinde, artık günahkarlara aracılık etmek üzere Baba'nın huzurunda olmadığına, onlar suçsuz olacaklar ve O'nu bekliyor olacaklar. Onlar, ölümü görmeden cennete nakledilmeye hazır, yaşayan azizlerin saf kilisesi olacaklar: "Ve sanki büyük bir kalabalığın sesini, sanki birçok suların sesini ve sanki sesini duydum. büyük gök gürültüsü dedi ki: Şükürler olsun! Şimdilik Rab, Yüce Tanrı hüküm sürüyor. Sevinelim, sevinelim ve O'nu yüceltelim, çünkü Kuzu'nun evliliği geldi ve O'nun karısı hazırlandı. Ve kendisine temiz ve parlak ince keten giymesi verildi; çünkü ince keten kutsalların doğruluğudur" (Va. 19:6-8).

Kefaret zamanında kurtarılacak olan yalnızca yüz kırk dört bin kişi olmayacak. Kutsal Kitap sonun vaktinde birçok kişinin kurtulmuş olarak öleceğini bildirir: "Ve gökten bana şunu söyleyen bir ses duydum: Yaz: Bundan sonra Rab adına ölen ölümlere ne mutlu. Evet, diyor Ruh, emeklerinden dinlenebilsinler ve işleri onları takip etsin diye diyor" (Va. 14:13). Ancak kurtulanların arasında yüz kırk dört bin kişi Baba deneyimine sahip olacaklar – onlar asla ölmeyecekler – dolayısıyla alınlarında Babanın adı yazılı olacak.

Allah günahları hafızamızdan silecek

Kefaret çalışması sayesinde insanlar günahlarından arındırıldı. Kurtuluş planında da öyle. İsa kefareti yapar; Şefaatçi olarak Tanrı'dan kanının erdemleri aracılığıyla inanlılar için kesin bağışlanma ister. Allah bağışlar ve müminlerin günahları hem cennetten hem de vicdanlarından silinir. İbraniler kitabı, rahibin kanını serpmeye işinin örneklediği ruhsal gerçeğin bu olduğunu şöyle açıklıyor: "Çünkü eğer keçilerin ve boğaların kanının ve düve külünün serpilmesi kirli olanları kutsal kılıyorsa, Benliğin arınması, Sonsuz Ruh aracılığıyla Kendisini kusursuz bir şekilde Tanrı'ya sunmuş olan Mesih'in kanının, yaşayan Tanrı'ya hizmet etmek için vicdanınızı ölü işlerden arındırması ne kadar daha iyi olacaktır?" (İbraniler 9:13, 14). "Çünkü yasa gelecekteki iyi şeylerin bir gölgesi olduğundan ve olayların tam bir görüntüsü olmadığından, her yıl sürekli olarak sunulan aynı fedakarlıklarla kendisine gelenleri asla mükemmelleştiremez. Aksi takdirde kendilerini sunmayı bırakırlardı çünkü sunu sunanları bir kez arındırdıktan sonra bir daha günahın farkına varmazlardı" (İbr. 10:1,2).

Günahların silinmesi ve mabedin arındırılması işi birdir. Ve bu, yalnızca Tanrı'nın bağışlama beyanını değil, aynı zamanda günahların insanın aklından ve vicdanından silinmesini de içerir. Bu, cennette bizim adımıza kefarete sağlandıktan sonra işlediğimiz günahları artık hatırlayamayacağımız anlamına gelir. Aslında Kutsal Kitap, Tanrı'nın bizzat onları unutacağını bildirir: "Yapacağım antlaşma budur... Rab şöyle diyor: Yasalarımı onların yüreklerine koyacağım ve akıllarına yazacağım. Ve onların günahlarını ve kötülüklerini asla hatırlamayacağım" (İbraniler 10:16, 17).

Tekrar yapma arzusu yok

"Eğer bir kimse Mesih'teyse, o yeni bir yaratıktır; eski şeyler geçmiştir; işte, her şey yenilendi... Tanrı... bizi İsa Mesih aracılığıyla kendisiyle barıştırdı" (II Korintliler 5:17, 18). İnsanları suçsuz kılmak için İsa, affedildikleri günahların aynısını tekrar işlememelerini sağlamalıdır. Bu nedenle, Tanrı'nın bağışlaması, hata yapan kişinin yasal olarak aklanmasıyla sınırlı olmayıp, aynı zamanda kişiye günah işlemeyi bırakması için güç verilmesini de içerir. Bu nedenle Pavlus, müjdenin " iman eden herkesin kurtuluşunu sağlayan Tanrı'nın gücü " olduğunu beyan eder (Romalılar 1:16). Yuhanna da aynı doğrultuda şunu belirtir: "O'nu kabul edenlerin hepsine, iman edenlere Tanrı'nın çocukları olma gücünü verdi" (Yuhanna 1:12). "Tanrı'dan doğan kimse günah işlemeyi ; çünkü O'nun tohumu onda kalıyor; ve günah işleyemez çünkü o Tanrı'dan doğmuştur. Tanrı'nın çocukları bunda açıkça görülüyor" (I Yuhanna 3:8, 9). Bir günahın ya da ayartmanın üstesinden gelmek suyun üzerinde yürümek kadar zor olsa bile, imanla bir adam, Petrus'un denizde İsa'ya bakarak yürümesi kadar kolay bir şekilde bunun üstesinden gelecektir. İnsan, iman bakışını İsa'ya diktiği sürece günah işlemeyi; çünkü O'nun tohumu olan Kutsal Ruh onda kalır.

Ve Mesih'e gökte ve yeryüzünde tüm yetki verildiği için (Mat. 28:18), O, Tanrı'nın kendisinin sonsuz gücüne sahiptir. Ve kazansın diye bunu günahkar adama iletir. İnsan bu gücü bir kez aldıktan sonra günah işlemeyi, sonsuz Tanrı'nın Şeytan'ı ya da insanı alt etmesi kadar kolaydır. Allah onları yenabilir

göle küçük bir taş atmak kadar kolay. İsa'ya bakanların yaşamında günahın üstesinden aynı kolaylıkla gelinir.

Bu, insanın tekrar düşme ihtimalinin olmadığı anlamına mı geliyor? Var çünkü insan İsa'nın inancından uzaklaşmayı seçebilir. Pedro da öyle yaptı ve batmaya başladı. Bu durumda devam ederse boğulacaktı. Fakat batarken, kurtuluş isteyen Kurtarıcı'ya tekrar baktı. Talebine hemen cevap verildi. Daha sonra İsa ona şöyle dedi: "Ey imanı az olanlar, neden şüphe ettin?" (Mat.

14:31). Aynı şey ruhsal yaşamda da olur. İsa'nın inancından uzaklaşmayı seçen, zihninin Kurtarıcı, O'nun erdemleri, O'nun emirleri, O'nun ilahi kişiliği ve O'nun insanlık ailesine olan sevgisinden başka şeylerle meşgul olmasına izin veren insan, batmaya başlar. Sonra farkına varınca İsa'ya kendisine yardım etmesi için yalvarır. Şu anda Petrus'a yöneltilen sözler onun için de geçerli: "Ey imanı az olanlar, neden şüphe ettin?" İmanın, Kurtarıcı'ya bakmanın, Kutsal Kitabı okuyarak O'nun üzerinde düşünmenin sonucu olduğunu gösteriyorlar. İsa imanın Yazarıdır (İbraniler 12:2). İnsan ancak O'na baktığında bu inanca sahip olur. Gözlerini O'ndan ayıran, Onsuz kalmaya çalışan insanın inancı yoktur. İsa "Bensiz hiçbir şey yapamazsınız" dedi (Yuhanna 15:5). Petrus gözlerini O'ndan çevirdi ve inancı sarsıldı. Ve aynısını yapanlar da şüpheye düşecekler. Öte yandan O'na bakanın kafası karışmaz. "Koyunlarım sesimi duyuyor. Onları tanıyorum ve beni takip ediyorlar... Hiç kimse onları elimden alamaz" (Yuhanna 10:27, 28). Hiç kimse, dünyanın tüm güçleri bir araya gelerek, İsa'ya imanla bakan birini tek bir günah işlemeye yönlendiremez.

İsa, kefaret işinde günahları siler ve imanla Kendi gücünü ele geçirenleri arındırır.

Levililer töreni, kefaret işinin sonunda Başkâhinin halkı kutsamak için dışarı çıkacağını öngörüyordu: "Sonra Harun ellerini halka kaldırıp onları kutsadı; ve günah sunusunu, yakmalık sunuyu ve esenlik sunusunu sunarak aşağı indi. Sonra Musa ile Harun buluşma çadırına girdiler; sonra dışarı çıkıp insanları kutsadılar; ve RABBİN izzeti bütün kavma göründü." (Lev. 9:22, 23). Aynı şekilde İsa da kefaret işini bitirdiğinde halkını ölümsüzlükle kutsamak için dışarı çıkacak. "Çünkü İnsanoğlu, Babasının görkemi içinde, melekleriyle birlikte gelecek; ve sonra herkese yaptığı işlere göre verecek." (Mat. 16:27); "Rab'bin kendisi bir haykırıyla, başmeleğin seslenmesiyle ve Tanrı'nın borazanıyla gökten inecek; ve önce Mesih'te ölenler dirilecek; O zaman biz hayatta olanlar ve hayatta kalanlar, Rab'bi havada karşılamak üzere onlarla birlikte bulutlar içinde alınacağız ve böylece her zaman Rab'bin yanında olacağız." (I Selanikliler 4:16, 17). "Ölümler çürümez olarak diriltilecek ve biz de değiştirileceğiz. Çünkü bu ölümlü olanın ölümsüzlüğü giymesi uygundur." (I Korintliler 15:51-54).

Soruşturma Kararı

Müminlerin günahlarını silmeden önce, gerçekte kimin sonuna kadar imanda kaldığını kontrol etmek gerekir. Çünkü Kurtarıcı'yı terk edenlerin ve O'nun lütfunu öğrendikten sonra onu küçümseyenlerin günahlarını silmenin hiçbir anlamı yoktur. "Doğru adam kendi doğruluğundan döner, kötülük yaparsa ve kötü adamın yaptığı bütün iğrençlikleri yaparsa, yaşayacak mı? Yaptığı bütün iyilikler anılmayacak; işlediği günahta, işlediği günahta, işlediği günahta ölecek." (Hez. 18:24). Bu nedenle, kutsal alanı temizleme işi, bir zamanlar din değiştirmiş olanların hayatlarının araştırılmasıyla bağlantılıdır. İsa'nın Avukatımız olduğu bir mahkeme var: "Eğer biri günah işlerse, Baba'nın yanında bir Avukatımız, Adil İsa Mesih vardır. Ve O, bizim günahlarımızın kefaretidir; sadece bizim değil, aynı zamanda tüm dünyanın günahlarının kefaretidir." (I Yuhanna 2:1, 2).

Yuhanna, İsa'nın kefaret olmasına rağmen bizim Avukatımız olduğunu açıkladı . 1844 yılında göksel mabedin kefaret tahtında kefaret etmeye başladı. Sonra yargılama başladı.

Günahlarımızın kesin olarak affedilmesi için mahkemede beraat etmemiz gerekiyor. Tipik bir törende, herkes kefaret işinin yararlarından yararlanmıyordu: "Bugün, Tanrınız RAB'in önünde sizin için kefaret etmek için Kefaret Günüdür. Çünkü aynı gün sıkıntı çekmeyen her can, kavminden kesilecektir (ortadan kaldırılacaktır). (Lev. 23:29). Aynı şekilde, Mesih de kefaret işinde, Mesih'in hizmetine giren, O'nun iş arkadaşları haline gelen ve "isimleri yaşam kitabında olan" (Filip. 4:3), günahlarının kesin olarak bağışlanmasıyla hangilerinin günahlarının bağışlanmasının yararını almaya layık olduklarını görmek için. Kutsal yerin "terazisinde tartılan" ve "eksik görülen" (Dan. 5:27) herkes ortadan kaldırılacak. Daniel, görümde gökteki mahkemenin soruşturma mahkemesi işine başlamak üzere oturduğunu gördü:

"Tahtlar kurulana ve bir Kadim Zamanlar oturuncaya kadar bakmaya devam ettim; Elbisesi kar gibi beyazdı ve başındaki saçlar temiz yün gibiydi; Tahtı, ateşten alevler ve tekerlekleri, yanan ateş. Önünden bir ateş nehri aktı; binlerce, binlerce kişi O'na hizmet etti ve milyonlarca milyon kişi O'nun önünde durdu; karar verildi ve kitaplar açıldı." (Dan. 7:9, 10). Peygamberin gözünün önünden sonsuz öneme sahip ve ilgi çekici sahneler geçti. Kutsal Yazılar şöyle der: "Duyulan her şeyin sonu şudur: Tanrı'dan korkun ve O'nun emirlerini yerine getirin; çünkü bu her insanın görevidir. Çünkü iyi olsun, kötü olsun, her işi, her gizli şeyi Tanrı yargılayacaktır." (Vadi 12:13, 14). Buradan anlıyoruz ki, her bireyin her eseri değerlendirilecektir. Ve değerlendirme yüzeysel olmayacak: "Gizli olan her şey bile" adalet standardı ile kıyaslanacak.

"Tanrı insanların sırlarını İsa Mesih aracılığıyla yargılayacak" ve sonra "yasaya uymadan günah işleyenlerin hepsi yok olacak; ve Kanuna göre günah işleyen herkes kanuna göre yargılanacak. Çünkü yasayı duyanlar Tanrı'nın önünde doğru değildir, ama yasayı uygulayanlar haklı çıkacaktır." (Romalılar 2:16, 12, 13).

Aklanmak (bağışlanmak) veya kınanmak için herkesin işlerinin karşılaştırılacağı doğruluk standardı, Tanrı'nın kutsal yasası olan On Emir'dir.

Düşünceler, niyetler ve güdüler, sözler ve eylemler, her şey ayrıntılı olarak araştırılacaktır, çünkü "RAB insanın gördüğü gibi görmez. Çünkü insan gözünün önündekine bakar, ama RAB yüreğe bakar." (I Sam. 16:7).

Bilinen ve gizlenen tüm eserlerimiz aslına sadık kalarak kitaplara kaydedilmiştir. Mezmur yazarı şunları söyledi: "Gezmelerimin sayısını saydın; gözyaşlarımı şişene koy; Bunlar senin kitabında yok mu?" (Mezm. 56:8). "Gözlerin benim biçimlenmemiş bedenimi gördü ve gündün güne oluşan tüm bu şeyler senin kitabında yazıldı" (Mez. 139:16). "Bu nedenle, karanlığın gizli şeylerini gün ışığına çıkaracak ve yüreklerdeki düşünceleri açığa çıkaracak olan Rab gelinceye kadar, zamanından önce hiçbir şeyi yargılamayın" (I Korintliler 4:5). İyi ve kötü işler eşit olarak kaydedilir: "RAB bakar ve duyar; RAB'den korkanlar ve O'nun adını ananlar için O'nun önünde yazılmış bir anma yazısı var." (Kötü.

3:16); "İşte, önümde yazılıdır... senin ve atalarının suçları birlikte, diyor RAB" (Yeşaya 65:5, 6).

Yargıda, İsa Mesih Kendisini insanların Avukatı olarak tanıtıyor: "Eğer biri günah işlerse, bizim Babanın yanında bir Avukatımız, Adil olan İsa Mesih vardır. Ve O, bizim günahlarımızın kefaretidir; sadece bizim değil, aynı zamanda tüm dünyanın günahlarının kefaretidir." (I Yuhanna 2:1, 2). Şeytan, onları işledikleri günahlarla suçlamak için mahkeme önüne çıkar ve kınamalarını ister: "İblis ve Şeytan olarak adlandırılan büyük ejderha, eski yılan... kardeşlerimizin suçlayıcısı... Tanrımızın önünde suçlanan gün. ve gece." (Va. 12:10). İsa'yı kişisel Kurtarıcıları olarak kabul edenlerin bile günah işlediği doğrudur. Dolayısıyla onlar mahkemede ancak Şefaathçileri ve Savunma Avukatları olarak İsa'nın çalışması sayesinde beraat edebilirler: "Çünkü Mesih, gerçek olanın bir örneği olan ellerle yapılmış tapınağa değil, şimdi huzurunda görünmek üzere bizzat göğe girdi. bizim adımıza yüzü. Tanrı'nın"; "Bu nedenle O, Kendisi aracılığıyla Tanrı'ya gelenleri de tamamen kurtarmaya gücü yetiyor ve onlar için şefaath etmek üzere her zaman yaşıyor." (İbraniler 9:24; 7:25).

Mesih'in şefaath çalışmasından yararlanmak için inanlıların günahlarını itiraf etmeleri ve bırakmaları gerekir: "Günahlarını örten asla refaha eremez; ama itiraf edip bunları bırakan merhamete kavuşacaktır." (Özdeyişler 28:13). Yargılama sırasında bir kişinin "kayıt defterlerinde kalan tövbe edilmemiş ve bağışlanmamış günahları varsa, onun adı yaşam kitabından çıkarılacak ve iyi işlerinin kaydı Tanrı'nın anma defterinden silinecektir. RAB Musa'ya, 'Bana karşı günah işleyen herkesi kitabımdan sileceğim' dedi (Çık. 32:33). (Büyük Tartışma, sayfa 390 - Editöra Advertência Finali). Bir gün İsa'yı kişisel Kurtarıcı olarak kabul eden ve daha sonra Tanrı Sözü'nün uyarı ve öğütlerini göz ardı ederek O'nu tamamen terk eden, Rab'bin isteğini dikkate almadan dilediği gibi yaşayan kişi affedilmeyecektir. Şöyle yazılmıştır: "Fakat doğru adam kendi doğruluğundan döner, kötülük yaparsa ve kötü adamın yaptığı bütün iğrençlikleri yaparsa, yaşayacak mı? tüm senin

yaptığı adaletler anılmayacak; işlediği günahta, işlediği günahta, işlediği günahta ölecek.” (Hez. 18:24).

Birçokları, gelecek yaşamları nasıl olursa olsun, İsa'yı kabul ettikten sonra evlerinin cennet olacağını anlayarak sahte bir güvenlik içinde dinleniyor. Gördüğümüz gibi Tanrı Sözü bunu söylemiyor. Kurtulmak için yalnızca Mesih'e iman etmek değil, sonuna kadar imanda kalmak da önemlidir. Resul Pavlus şunları yazdı: “Çünkü Allahın iradesini yaptıktan sonra vaade kavuşmanız için sabra ihtiyacınız var. Çünkü henüz çok az zaman var ve gelecek olan gelecektir ve gecikmeyecektir. Ama doğrular imanla yaşayacak; Eğer O çekilirse, Nefsim O'ndan zevk almaz. Ama biz, cehenneme gidenlerden değil, ruhun korunması için iman edenlerdiniz.” (İbraniler 10:36-39). Masum Kurtarıcı'nın çarpmışta yaptığı fedakarlığın büyüklüğünü göz önünde bulundurursak, Tanrı'nın sunduğu kurtuluş koşullarını mantıksız saymamız mümkün değildir: “Siz diyorsunuz ki, Rab'bin yolu doğru değil. Şimdi dinle, ey İsrail evi: Benim yolum doğru değil mi? Yollarınız çarpık değil mi? Doğru bir adam doğruluğundan döner ve kötülük yaparsa, bu yüzden ölecektir; işlediği kötülük nedeniyle ölecek. Fakat kötü adam kötülüğünden döner, adaleti ve doğruluğu uygularsa ruhunu hayatta tutacaktır. Çünkü kim işlediği günahları yeniden düşünür ve bunlardan dönerse, kesinlikle ölmez, yaşayacaktır. Fakat İsrail evi diyor ki: Rabbin yolu doğru değildir. Benim yollarım doğru değil mi, ey İsrail evi? Ve sizin yollarınız çarpık değil mi? Bu nedenle, ey İsrail evi, hepinizi kendi yollarına göre yargılayacağım, Rab Yehova diyor; gelin ve tüm günahlarınızdan dönün; kötülük sizin için tökez olmayacaktır. İhlal ettiğiniz tüm günahlarınızı kendinizden uzaklaştırın ve kendi içinizde yeni bir yürek ve yeni bir ruh yaratın; çünkü neden ölmelisiniz, ey İsrail evi? Çünkü ölenin ölümünden zevk almam, Rab Yehova diyor; bu nedenle dönüştürülün ve yaşayın. (Hez. 18:25-32).

Günahlarından gerçekten tövbe eden ve imanla kefarete kurbanı olarak Mesih'in kanını talep eden herkes, göksel kitaplarda adlarının yanına bağışlanma yazmıştır. Onlar Mesih'in doğruluğuna ortak olduklarından, karakterleri Tanrı'nın yasasıyla uyumlu görüldüğünden, günahları silinir ve sonsuz yaşama layık görülürler. Günahlarınız silinecek: "Ben, Ben Kendi adıma günahlarınızı silen benim ve günahlarınızı hatırlamıyorum." (Yeşaya 43:25). İsa şöyle dedi: "Galip gelen beyaz kaftanlara bürünecek ve ben onun adını Hayat Kitabı'ndan hiçbir şekilde silmeyeceğim; tam tersine, Babamın ve meleklerinin önünde onun adını ikrar edeceğim." (Va. 3:5). "Bu nedenle, kim beni insanların önünde itiraf ederse, ben de onu göklerdeki Babamın önünde itiraf edeceğim; ama kim beni insanların önünde inkar ederse, ben de onu göklerdeki Babamın önünde inkar edeceğim." (Mat. 10:32, 33).

Yargılamada beraat edeceklerin deneyimi ne olacak?

"Kraliyet yasasını Kutsal Yazılara göre yerine getirirsen: Komşunu kendin gibi seveceksin, iyi iş çıkaracaksın. Ancak kişilere saygı duyarsanız, günah işlersiniz ve yasa tarafından ihlalciler olarak mahkum edilirsiniz. Kim tüm yasayı yerine getirirse ve

bir noktaya takılıp düşmek herkesin hatası haline geldi. Çünkü, "Zina etmeyeceksin" diyen, aynı zamanda "Adam öldürmeyeceksin" demiştir. Bu nedenle, eğer zina yapmazsanız ve öldürürseniz, yasaı çiğnemiş olursunuz. Özgürlük yasasına göre yargılanmanız gerektiği gibi konuşun ve öyle davranın. Çünkü merhamet etmeyene yargı merhametsiz olacaktır; ve merhamet yargıya galip gelir.

Kardeşlerim, bir kimse imanı var ama amelleri yok derse ne faydası olur? İman sizi kurtarabilir mi? Ve eğer bir erkek ya da kız kardeş çıplaksa ve günlük yiyecekten yoksunsa ve biriniz ona: Selametle gidin, sıcak ve tok olun derse; ve onlara vücut için gerekli şeyleri vermezsen, bunun ne faydası olur?

Aynı şekilde iman da, eğer amelleri yoksa, kendi içinde ölüdür." (Yakup 2:8-17). Mesih'e olan gerçek iman, O'nu inanlının yüreğine yerleştirecek ve onu, Mesih'in yeryüzündeyken yaptığı iyi işlerin aynısını yapmaya yönlendirecektir. Düşüncelerinizi, güdülerinizi, amaçlarınızı, sözlerinizi ve eylemlerinizi Tanrı Sözü ile karşılaştırmanıza ve onları onun öğretilerine teslim etmenize yol açacaktır. İnanlı, Tanrı'nın Kutsal Ruhu aracılığıyla, her gün Kutsal Kitap'ın öğretilerine teslim olarak dönüşecektir. Bu deneyime yol açmayan bir inanç beyanı insanı kurtaramaz. Kutsal Kitap'a göre gerçek iman, "sevgi yoluyla etkili olan imandır " (Gal. 5:6), yani insanı yasa standardına uygun olarak iyi işler yapmaya yönlendiren imandır. "İşte evliyaların sabrı; İşte Allah'ın emirlerini ve İsa'nın imanını tutanlar." (Kiyamet.

14:12). "Çünkü Tanrı'nın sevgisi, O'nun emirlerini yerine getirmemizdir; O'nun emirleri ağır değildir." (I Yuhanna 5:3). "Ah! Yasanı ne kadar seviyorum! Bu benim gün boyu meditasyonum!"; "Senin isteğini yapmaktan mutluluk duyuyorum, ey Tanrım; evet, kanunun kalbimdedir." (Mezm. 119:97; 40:8).

Gerçek iman, samimi mümini iç ve dış düşmanlara karşı günlük bir mücadeleye sürükleyecektir. Her ikisi de Tanrı'nın, Sözünde emredildiği gibi hareket etmemiz yönündeki arzusuna karşı çıkıyor. Ancak "O'nun emri sonsuz yaşamdır" (Yuhanna 12:50). Tanrı'nın kanunu bize sonsuz yaşamın ve doğru davranışın yolunu gösterirken, gurur, bencillik ve kibir gibi içsel tutkular ve kötü melekler ve Mesih'e teslim olmayan insanlar, itaat yolunu terk edip yola devam etmemiz için bize baskı yapar. ihlal. Mesih'in Baba'ya defalarca dua ettiği mücadelelere benzer mücadelelerle, Kurtarıcı'nın gücü aracılığıyla doğru yolda kalabileceğiz. Ancak bunu yaparak, yargıda onaylanacak ve sonsuz yaşama layık görülecek bir karakter inşa etmiş olacağız: "O, bize son derece büyük ve değerli vaatler verdi ki, onlar aracılığıyla siz de yolsuzluktan kurtularak ilahi doğanın ortakları olabilirsiniz. şehvet yoluyla dünyada var olan"; "Çünkü dünyada var olan her şey, bedenın şehveti, gözlerin şehveti ve yaşamın gururu Baba'dan değil, dünyadandır. Ve dünya ve onun şehveti gider; ama Tanrı'nın isteğini yerine getiren sonsuza dek kalır." (2 Petrus 1:4; 1 Yuhanna 2:16, 17). "Galip gelen beyaz kaftanlar giyecek ve ben onun adını hayat kitabından silmeyeceğim; ve Adını Babamın ve O'nun meleklerinin önünde açıklayacağım." (Va. 3:5).

Mahkemede görülen davalar nelerdir?

Kutsal Kitap şöyle der: "O'na iman eden yargılanmaz; ama inanmayan kişi, Tanrı'nın biricik Oğlu'nun ismine inanmadığı için zaten mahkumdur" (Yuhanna 3:18).

Bu nedenle, soruşturma kararında ele alınan davalar yalnızca İsa'ya inananların davalarıdır. Bunların isimleri "hayat kitabı" adlı bir kitapta yazılıdır. Ancak bu, bir zamanlar elini kaldırıp ağızdan "İnanıyorum" diyen herkesin burada adı geçtiği anlamına gelmiyor. Kutsal Yazılar şunu bildirir: "Doğruluğa yürekten iman edilir" (Romalılar 10:10). Yalnızca İsa'nın Kutsal Ruh aracılığıyla yüreklerini yenilemesine izin verenler sayılır. "Bir insan Ruh'tan doğmadıkça Tanrı'nın krallığına giremez" (Yuhanna 3:5). Bunlar boş durmuyor. Ruh onları Mesih'in krallığı uğruna çalışmaya yönlendirir. Böylece kitapta, Tanrı'nın hizmetine giren herkesin isimleri yazılmıştır: "Ve ayrıca senden, gerçek yoldaşımdan, müjdede benimle, Clement'le ve benimle birlikte çalışan bu kadınlara yardım etmeni istiyorum. isimleri hayat kitabında olan diğer iş arkadaşları ." (Filipililer 4:3).

Cennet mahkemesi, yalnızca ismi hayat kitabına yazılanların durumunu değerlendirecek ve karar, ismin burada mı kalacağını yoksa üzerinin çizilip silinmeyeceğini doğrulamaya yönelik olacak: "Galip olan, şu şekilde giydirilecek: beyaz cübbeli ve onun adını yaşam kitabından silmeyeceğim; ve Adını Babamın ve O'nun meleklerinin önünde açıklayacağım." (Va. 3:5). Söz, kutsal şehir olan yeni Yeruşalim'e "yalnızca Kuzu'nun yaşam kitabında yazılı olanların" gireceğini bildirmektedir (Va. 21:27). İsimlerinin üzeri çizilenlere gelince, Kutsal Yazılar onların cezalarının ne olacağını şöyle açıklıyor: "Ve hayat kitabında yazılı bulunmayanlar ateş gölüne atıldı."

(Va. 20:15).

İkinci bir şans olacak mı?

Kutsal Kitap bize ikinci bir şansın olmayacağını öğretir. "İnsanların bir kez ölmesi takdir edilmiştir ve bundan sonra hüküm gelir" (İbraniler 9:27). Bu yaşamda sonsuz kaderimize karar veririz. Ölümden sonra ikinci bir şans olmayacak.

Bu hükmün tüm insanların ebedi kaderindeki önemi göz önüne alındığında, Allah'ın onları kendi zamanları konusunda uyarması ve dileyen herkesi hazırlayabilecek nitelikte bir mesaj göndermesi mantıklı olacaktır. Tanrı'nın sözünü incelediğimizde O'nun bunu yaptığını görürüz. Vahiy kitabında bahsedilen üç melek aracılığıyla gönderilen bu mesajı buluyoruz:

"Ve başka bir meleğin göğün ortasında uçtuğunu gördüm ve onda, bunu yeryüzünde yaşayanlara, her millete, akrabaya, dile ve kavma yüksek sesle duyurmak için sonsuz müjde vardı. , ... geliyor. O'nun hüküm saati geldi..." (Va. 14:6, 7).

Bu müjde, Vahiy 14. ayette yer alan ve yukarıdaki ayeti takip eden ayetlerde yer alan üç meleğin mesajı aracılığıyla insanlara iletilmektedir. Bu, insanlara gönderilen son ve en önemli mesajdır, çünkü ebedi kaderimiz onun kabulüne veya reddedilmesine bağlıdır. İsa kutsal yerden, kendi kanıyla satın aldığı adamlar tarafından mesajın alınışını yoğun bir ilgiyle takip ediyor. Bu serinin bir sonraki kitabında onu tanıyacağız ve inceleyeceğiz: "Son Mesaj". Umarım sizin de okuma fırsatınız olur. Allah okuma ve öğrenme yolunda size yol gösterebilir.

Papaz Jairo Carvalho.

5. Kitap: Dördüncü büyük gerçek: Üç Meleğin Mesajı

"Ve başka bir meleğin göğün ortasında uçtuğunu gördüm ve onun yeryüzünde yaşayanlara, her millete, akrabaya, dile ve halka duyurmak üzere sonsuz bir müjdesi vardı ve yüksek sesle şöyle diyordu: Korku Tanrım ve ona yücelik ver; çünkü O'nun hüküm saati geldi; ve göğü, yeri, denizi ve su pınarlarını yaratana tapın.

Onu takip eden ikinci bir melek şöyle dedi: Büyük Babil düştü, bütün uluslara kendi zinasının gazabının şarabını içirtti. Ve onları takip eden üçüncü bir melek yüksek sesle şöyle dedi: Eğer bir kimse canavara ve onun heykeline taparsa ve onun işaretini alına veya eline alırsa, o da hazırlanmış olan Allah'ın gazabı şarabından içecek. karışım olmadan, O'nun gazabının kabında; ve kutsal meleklerin ve Kuzu'nun önünde ateş ve kükürtle azap görecek. Onun azabının dumanı sonsuza kadar uzar; ve canavara ve onun heykeline tapınanların ve onun isminin işaretini kabul edenlerin gece gündüz rahatları yok. İşte evliyaların sabrı; İşte Allah'ın emirlerini ve İsa'nın imanını tutanlar." (Vahiy 14:6-12).

Yuhanna, bu üç mesajın duyurulmasından sonra gerçekleşecek bir sonraki olayın, Mesih'in sadıklarını toplamaya geleceği ikinci gelişi olacağını gördü: "Ve baktım, beyaz bir bulut gördüm ve bulutun üzerinde oturan bir bulut vardı. Başında altın bir taç ve elinde keskin bir orak bulunan İnsanoğlu gibi. Ve tapınaktan başka bir melek çıktı ve bulutun üzerinde oturana yüksek sesle bağırdı: Orağını getir ve biç! Ve hasat vakti geldi, çünkü yerin hasadı olgunlaştı!"

(Va. 14:14, 15). "hasat dünyanın sonudur" (Mat. 13:39). Bu nedenle, üç meleğin mesajı, Mesih'in ikinci gelişinden önce insanlara gönderilen son mesajdır. Bu nedenle ilk melek şunu duyurur: "O'nun hüküm saati geldi". Bunun için nasıl hazırlanmalı? "Tanrı'dan korkun ve O'nu yüceltin; Çünkü O'nun hüküm saati geldi." Peki bu ne anlama geliyor?

Tanrı'dan korkun

"Korkmak", Allah'tan "korkmak" anlamına gelmez. "RAB korkusu bilgeliğin başlangıcıdır" (Mez. 111:10). Bu olumsuz bir şey değil, iyi ve yüce bir şey. Ö

insan O'nun sevgisini takdir ettiğinde RAB'den korkar: "Sen, RAB... Ayağa kalkacaksın ve merhamet edeceksin... o zaman uluslar RAB'bin adından korkacaklar, ... RAB Siyon'u kendi görkemliyle inşa ettiğinde." Açıkça göster ve çaresizlerin duasına icabet et ve onun duasını küçümseme. Bu gelecek nesil için yazılacak; ve yaratılanlar RAB'be şükredecekler." (Mezm. 103:12-18). Tanrı korkusu, zengin adamın "teşekkür ederim!" demesi gibi, O'nun sevgisine karşı resmi, kayıtsız bir minnettarlığın ifadesi değildir. Size kapıyı açan otel resepsiyon görevlisine. Metnin söylediği gibi, O'ndan korkanlar "RAB'be övgüler sunacaklar". Kalbiniz Tanrı'ya karşı sevinç ve şükranla dolu olacak çünkü O'nu velinimetiniz olarak göreceksiniz. RAB korkusu aynı zamanda O'nun gücü ve otoritesi üzerinde düşünürken O'na karşı "derin saygı ve hürmet"i de içerir; bu, İsa'nın fırtınayı dindirirken yaptığı kayıta da gösterildiği gibi: "Onu uyandırdılar ve ona şöyle dediler: Efendi, yap" yok olmamız umurunda değil mi? Ve uyanıp rüzgârı azarladı ve denize şöyle dedi: Sakin ol, sakin ol. Rüzgâr sakinleşti ve büyük bir sakinlik oluştu. Ve ona şöyle dedi: Neden bu kadar utangaçsın? Hala inancın yok mu? Ve büyük bir korku duydular ve birbirlerine dediler: Peki, rüzgâr ve deniz bile O'na itaat eden bu adam kimdir? (Markos 4:38-41).

Tanrı'dan korkmak, O'nun bizim için yaptığı her şey için derinden minnettar olmak, O'na yürekte saygı duymak ve hürmet göstermek ve dahası, O'nun onaylamadığı işlerden nefret ettiğimiz noktaya kadar O'nun iyiliğini ve adaletini takdir etmektir. "RAB korkusu kötülükten nefret etmektir." "İnsanlar RAB korkusuyla kötülükten uzaklaşırlar." (Özd. 8:13; 16:6). Tanrı günahattan nefret eder. Yani Tanrı'dan korkan kişi günahattan nefret eder ve O'nun yasasını sever. Yasa, emirler, başkalarına duyulan sonsuz ve mükemmel sevgi ilkesine dayanmaktadır: "Başkalarını seven, yasayı yerine getirmiş olur. Nitekim: Zina etmeyeceksin, öldürmeyeceksin, çalmayacaksın, yalan yere tanıklık etmeyeceksin, göz dikmeyeceksin ve eğer başka bir emir daha var, her şey şu sözde özetleniyor: Komşunu kendin gibi seveceksin... öyle ki, yasanın yerine getirilmesi sevgidir" (Romalılar 13:8-10). Dolayısıyla Allah'tan korkan kişi komşusunu sever: "Kimse komşusuna zulmetmesin; ama siz Tanrınızdan korkacaksınız" (Lev. 25:17).

Allah korkusunun kapsadığı her şeyi göz önünde bulundurduğumuzda bizim için soru şu: "Nasıl bu kadar Allah korkusuna sahip olabiliyoruz?" Kalbimizin bunu üretemeyeceği açıktır. Ancak yargıya hazırlanabilmemiz için buna sahip olmamız gerekiyor. Aksi halde kayboluruz. O zaman ne yapmalı? Tanrı bizi, ona sahip olan İnsan'ın örneğine, yani Davut'un soyundan, İşay'ın oğlu İsa'ya bakmaya davet ediyor: "Çünkü İşay'ın gövdesinden bir filiz çıkacak ve onun köklerinden bir Dal [İsa] meyve verecek. Ve RAB korkusundan hoşlanır" (Yeşaya 11:1, 3). Kutsal Kitap bize, insanların İsa'yı görünce Tanrı korkusuyla dolduğunu öğretir. Az önce gördüğümüzü hatırlayın: "Uyandığında rüzgârı azarladı ve denize şöyle dedi: Sakin ol ve sakin ol. Rüzgâr dindi ve büyük bir sakinlik oluştu... Ve büyük bir korku hissettiler." "Ve korkup hayrete düştüler ve birbirlerine dediler: Rüzgâra ve suya emreden ve ona itaat eden bu kim?" (Luka 8:25). Öğrenciler İsa'yla birlikte yaşadıkları için korkuyla doluydular. Bizim de bu ayrıcalığımız var.

"İşte, ben her zaman sizinle olacağım" dedi, "çağın sonuna kadar" (Mat. 28:20).

Biz O'nu şahsen görmüyoruz ama O, ruhen bizimle birlikte olduğuna ve bir aynanın kendisine doğrultulduğunda Güneş ışınlarını alması gibi, imanla O'nun yüceliğini görebileceğimize söz vermiştir: "Şimdi Rab ruh; ve Rab'bin Ruhunun olduğu yerde özgürlük vardır. Ama hepimiz, açık yüzümüzle, Rabbin görkemini aynada görür gibi, Rabbin Ruhunu aracılığıyla, izzetten izzete aynı surete değiştiriliyoruz" (II Korintliler 3:17, 18). Anlayalım ki, O'nu Ruh'ta düşünmek O'nun Sözü olan İncil'i okumak anlamına gelir, çünkü O'nun sözleri ruhtur: "ruh hayat verendir... size söylediğim sözler ruh ve hayattır" (Yuhanna 6: 63).

Kim O'nun sözünü inceleyerek Mesih'le paydaşlığını sürdürürse, Tanrı'dan korkacaktır. Bu ancak biz sadece okuyucu değil aynı zamanda Kutsal Kitap hakikatlerinin uygulayıcısı olduğumuzda mümkündür. İsa'nın öğretilerine itaat etmek istemeyenler uzaklaştı. "Öğrencilerinin çoğu geri döndü ve artık O'nunla birlikte yürümedi. Bunun üzerine İsa onikilere şöyle dedi: Siz de mi gideceksiniz? Sonra Simon Peter ona şöyle dedi: Tanrım, kime gidelim? Sendeki sonsuz yaşamın sözleri var; biz de Senin Tanrının Oğlu Mesih olduğunu biliyorduk ve buna inandık." (Yuhanna 6:66-69).

Tanrı'ya yücelik ver

Yargılamaya hazırlanmak aynı zamanda O'na yücelik vermeyi de içerir. Tanrı "muhteşem bir yüceliğe" sahiptir (II Pet. 1:17). Bu nedenle O'nu yüceltmek, O'na ait olanı teslim etmektir. "RAB'be verin, ey güçlülerin oğulları, RAB'be izzet ve güç verin. İsmi hakını veren yüceliği RAB'be verin " (Mez. 29:1, 2). Ancak bu sadece şunu söylemekten daha fazlası anlamına gelir: "Tanrıya şükür!" Bu yanlış olduğundan değil. Meleklerin kendisi şöyle dedi: "En yücelerdeki Tanrı'ya övgüler olsun" ve biz de aynısını yapmalıyız (Luka. 2:14). Ancak ağzın söylediğini hisseden bir yürekten gelen bu ifade, her ne kadar Allah'ı yüceltiyor olsa da, terimin tüm anlamını özetlemiyor. Şunları okuyoruz: "Oğlum, yalvarırım, İsrail'in Tanrısı RAB'bi yücelt ve onun önünde itirafta bulun; ve şimdi bana ne yaptığını söyle, bunu benden saklama. Ve Akan Yeşu'ya cevap verip dedi: Gerçekten İsrail'in Tanrısı RAB'be karşı günah işledim ve şöyle şunu yaptım" (Yeşu 7:19). Tanrı'yı yüceltmek, kötü davrandığımızı itiraf etmek anlamına gelir. O'nun haklı, bizim ise hatalı olduğumuzu kabul etmektir. Bizim günahımızdan O'nun hiçbir şekilde sorumlu olmadığını ve bizi hataya sürükleyecek koşulları yönlendirmede en ufak bir katkısının olmadığını. "Kimse ayartıldığı zaman şöyle demez: Ben Tanrı tarafından ayartıldım; çünkü Tanrı kötülükle ayartılamaz ve kimseyi ayartamaz. Ama herkes kendi şehvetiyle sürüklenip ayartıldığında ayartılır" (Yak. 1:14). Yücelik vermek, günahımızı, yani Tanrı'nın yasasını çiğnediğimizi itiraf etmeyi içerir. "Günah işleyen kişi aynı zamanda yasayı da çiğnemiş olur, çünkü günah yasanın ihlalidir" (1 Yuhanna 3:4).

Ancak Tanrı'yı yüceltmek, suçun yalnızca resmi ve dışsal olarak tanınması değildir. Pek çok erkek, kendi hedeflerine ulaşmak için "mea culpa" denilen şeyi yapar. Başkalarını memnun etmek ve onlara kendilerinde bir tövbe, değişim ve yol olduğu izlenimini vermek için dışarıdan yapılan bir hata itirafıdır. Kamuoyunun güvenini yeniden kazanmak amacıyla yapılıyor. Ancak bu, Tanrı'nın şerefine lekelemiş ve başkalarını gücendirmiş olmanın derin üzüntüsünden ve bunun sonucunda işlenen hatadan dolayı duyulan pişmanlıktan kaynaklanmaz. Bu tür itirafların isteksizce yapılması yaygındır. Açıktır ki, eğer suçlu amacına başka bir şekilde ulaşabilirse,

Her durumda, herhangi bir itirafıta bulunmayacağım. Bu Achan'ın itirafıydı. İtirafını yaparken bile "iyi Babil pelerini" dediği şeyi saklayarak Tanrı'yı soydu (Jos. 7:21). Günahının meyvesi olan nesneden tiksindi. Daha önce hala buna imreniyordum. Gerçekten tövbe eden biri, itaatsizlik pahasına elde edilen pelerden nefret ederdi. Achan'da durum böyle değildi. Yaptıklarını insanların önünde anlattı çünkü artık bunu saklamanın bir yolu yoktu. Milyonlarca İsrail arasında aile aile yapılan özenli bir soruşturmanın ardından onun hatalı olduğu ortaya çıktı. Fakat sözleriyle yüreğinin günahın meyvesinden nefret etmediğini gösterdi. Pişman olmadı. Kutsal Kitap kötülerin "O'nu yüceltmek için tövbe ettiklerini" söyler (Va. 16:9).

Tanrı'yı yücelten itiraf gerçekten tövbe eden bir yürekten gelir.

Davut'un şu sözleri de bu nitelikteydi: "Ey Tanrı, sevgi dolu sevgin uyarınca bana merhamet et; Merhametlerinin çokluğuna göre günahlarımı sil. Beni suçumdan iyice yıka ve beni günahımdan temizle. Çünkü günahlarımı biliyorum ve günahım her zaman önümdedir. Sana karşı, yalnızca sana karşı günah işledim ve senin gözünde kötü olanı yaptım ki, konuştuğunda haklı ve yargıladığında temiz olasın... İşte, gerçeği en derinden seviyorsun... Beni kan suçlarından kurtar, ey Tanrım, kurtuluşumun Tanrısı, dilim senin doğruluğunu büyük ölçüde övecek. Aç Tanrım, dudaklarım ve ağızım Senin övgüsünü söyleyecek. Çünkü sen fedakarlıktan hoşlanmazsın, yoksa verirdim; Yakmalık sunulardan hoşlanmıyorsun. Tanrı'ya sunulan kurbanlar kırık ruhtur; Kırık ve pişman bir kalbi küçümsemeyeceksin, ey Tanrım." (Mezm. 51:1-17). Dürüst olmak gerekirse, böyle bir tövbe ve itirafı üretemeyeceğimiz sonucuna varıyoruz. Ama eğer gerçekten istersek, bunlar bize Tanrı tarafından verilir. "Atalarımızın Tanrısı, öldürdüğünüz İsa'yı diriltti... Tanrı, İsrail'e tövbe ve günahların bağışlanmasını sağlamak için sağ eliyle O'nu Prenses ve Kurtarıcı konumuna yükseltti."

(Elçilerin İşleri 5:30, 31). Ve "günahlarımızı itiraf edersek, O sadık ve adildir, günahlarımızı bağışlar ve bizi her kötülükten arındırır" (1 Yuhanna 1:9). O'nun tarafından arındığımızda biz de O'nun gibi olacağız ve böylece yargıya hazırlanacağız. "Kıyamet gününde kendimize güvenelim; çünkü O nasılsa, biz de bu dünyada öyleyiz" (1 Yuhanna 4:17).

Burada Tanrı'yı yüceltmenin en büyük anlamının ne olduğunu anlama noktasına geliyoruz: Bu dünyada yaşarken karakter olarak O'na benzer olmak. Örneğimiz olan İsa, Baba'ya şöyle dedi: "Yapmam için bana verdiğin işi tamamlayarak seni yeryüzünde yücelttim." (Yuhanna 17:4). "Bu nedenle, ne yerseniz, ne içerseniz, ne yaparsanız yapın, her şeyi Tanrı'nın yüceliği için yapın. Öyle davranın ki, ne Yahudileri, ne Yunanlıları, ne de Tanrı'nın kilisesini rahatsız etmeyin. Tıpkı kendi yararımı değil, kurtulsunlar diye birçoklarının yararını arayarak herkesi her şeyde memnun ettiğim gibi" (1 Korintliler 10:31-33). "Siz dünyanın ışığısiniz... Işığınız insanların önünde parlasın ki, insanlar sizin iyi işlerinizi görebilsinler ve göklerdeki Babanızı yüceltebilsinler." (Mat. 5:14, 16).

Yaratıcıya ibadet edin

İlk meleğin mesajı şöyle devam ediyor: "Gökleri, yeri, denizi ve suların pınarlarını yaratana ibadet edin" (Kıyamet 14:7). Bu, erkeklerin putperestliği bırakmaları yönünde doğrudan bir çağrıdır. İlk emirde Tanrı şöyle der: "Benden başka tanrın olmayacak" (Çık. 20:3). Mezmur yazarı şöyle diyor: "Gelin, tapınalım ve secdeye kapanalım! Bizi yaratan Rabbimizin önünde diz çökelim. Çünkü O bizim Tanrımızdır" (Mezm. 95:6, 7); ve "Gökte veya yerde tanrı olarak adlandırılan bazıları olmasına rağmen (çünkü birçok tanrı ve birçok efendi vardır), yine de bizim için tek bir Tanrı vardır, Baba" (I Korintliler 8:6). Tek bir Tanrı vardır, Baba. Cennette yaşayanlar O'nun hakkında şöyle derler: "Her şeyi Sen yarattın ve onlar Senin isteğinle var oldular ve yaratıldılar" (Kıyamet 4:11).

Vahiy 14'ün mesajı dünyayı O'na ibadet etmeye çağırıyor.

"...her şeyin üstünde olan, herkesin Tanrısı ve Babası birdir" (Efesliler 4:6). Kutsal Kitap İsa'ya günahsız tapınabileceğimizi öğretir (Mat. 14:33; 28:9). Ancak metinde de belirtildiği gibi Baba "her şeyin üzerindedir"; Bu nedenle, ibadet İsa'ya ait olsa da, en yüksek tapınma Baba'ya aittir. Vahiy'de Kuzu'ya "sonsuzluk dek şükran, onur, yücelik ve güç" verilmesi gerektiğini okuyoruz (Va. 5:14).

Ancak İsa'nın kendisi şunu söyledi: "Baba benden daha büyüktür" (Yuhanna 14:28). Kutsal Kitap, İsa'nın Baba'ya övgü ilahileri söylediğini ancak Baba'nın Oğul'a hiçbir zaman ilahi söylemediğini bildirir (Mat. 26:30). Tanrı'nın, sahip olduğu yücelik ve onurun aynısını Oğul'a da verdiği kesindir, çünkü İsa şunu söyledi: "Babamla birlikte O'nun tahtına oturdum ." (Va. 3:21). Tanrı, Oğul'a yüce bir konum verdi. "Allah , O'nu pek çok yüceltti ve O'na her ismin üstünde olan ismi verdi; Öyle ki, Baba Tanrı'nın yüceltilmesi için gökte, yerde ve yer altında olanların hepsi İsa'nın adı anıldığında diz çöksün ve her dil İsa Mesih'in Rab olduğunu açıkça söylesin" (Filipililer 2:9-11).).

Bunu yapmaya hakkı vardı çünkü o Tanrıydı. Ve O, "herkesin Baba'yı onurlandırdığı gibi Oğul'u da onurlandırmasını" bekler. Oğul'u onurlandırmayan, onu gönderen Baba'yı da onurlandırmaz" (Yuhanna 5:23). Fakat bu O'nun Oğul olarak konumunu değiştirmez. Bir Oğul, Baba'ya itaatkardır: "Tüm düşmanları ayaklarının altına koyana kadar hüküm sürmeli... çünkü şöyle yazıyor: O, her şeyi ayaklarının altına koydu. Fakat: "Her şey O'na tabidir" deyince, her şeyi O'na tabi kılanın müstesna olduğu açıktır. Ve her şey O'na bağımlı olduğunda, Oğul da her şeyi Kendisine bağımlı kılan O'na bağımlı olacaktır ; öyle ki, Tanrı her şeyde olsun" (I Korintliler 15:25-28).

Mesih yalnızca yeryüzüne geldiğinde Tanrı'nın Oğlu olmadı. Çok uzun zaman önceydi, sonsuzluk günlerinden bu yana. Oğul'un Baba'ya itaat ettiğini ve O'ndan öğrendiğini biliyoruz. Oğul, uzak geçmişte, evrenin yaratılmasında Babasıyla birlikte hareket ettiğinde şöyle dedi: "O zaman ben O'nunla birlikteydim ve O'nun öğrencisiydim" (Özd. 8:30). Dolayısıyla İsa, gerçek anlamda Tanrı'nın doğurtulmuş Oğludur. "Tanrı'nın Oğlu" enkarnasyon sırasındaki bir unvan değil, İsa'nın ne olduğunun ifadesidir. Uzak geçmişte, sonsuzlukta doğdu. Dünyaya geldiğinde Oğul olmaya devam etti ama farklı bir şekilde.

Bu gerçek bize İbranilerin kitabında öğretilmektedir. Pavlus, Tanrı'nın şu sözlerinden bahseder: "Hangi meleklerle, 'Sen benim Oğlumsun, bugün seni doğurdum' dedim? Ve yine: Ben Onun Babası mı olacağım, O da Benim Oğlum mu olacak?" (İbraniler 1:5). İki farklı an rapor ediliyor:

1 – Mesih sonsuzlukta doğduğunda: “Sen benim Oğlumsun, bugün seni doğurdum”

2 – Mesih enkarne olup yeryüzüne geldiğinde: “Ben onun Babası olacağım, O da benim Oğul”

İbraniler ayrıca bize, İsa'nın diriltirilip ölümlerini İlkdoğanı olarak göksel kapılardan tekrar girdiği üçüncü bir anı anlatır: "Ve yine, İlk Doğan'ı dünyaya getirdiğinde şöyle der: Tanrı'nın bütün melekleri tapınsın. O"

(İbraniler 1:6). "İlk doğan", "ilk doğan" anlamına gelir; bu, İsa'nın, başka bir şekilde (diriltilmiş bir İnsan olarak) bile olsa, bir Oğul olmaya devam ettiğini gösterir.

Konuya dönersek, Mesih'in sonsuzluktan beri Tanrı'nın Oğlu olduğunu görüyoruz. O, bizim ebeveynlerimizin çocukları olduğumuz anlamda bir Oğuldur. Kutsal Kitapta Mesih'i Oğul (doğmuş) olarak belirtmek için kullanılan terimin aynı insan çocukları için de kullanılır: "İbrahim İshak'ın babası oldu ve İshak Yakup'un babası oldu" (Mat. 1:2). Ve Tanrı Mesih'in babası oldu. Tanrıya ait şeyler basitçe anlaşılır.

Burada "yaratılmış" bir özne ile yaratılmış bir Oğul arasındaki farkı açıkça çizmeye değer. Çok büyük bir fark var. İnsanlar, O'nun ahlaki benzeşimine göre, fiziksel olarak Tanrı'nın benzerliğinde yaratıldılar (Yar. 1:26; Kol. 3:10). Ancak Oğul, tam olarak fiziksel forma göre yaratılmıştır ve sonsuz Tanrı'nın ahlaki imajını ifade eder (Filip. 2:6; İbraniler 1:3). İnsan da tüm akıllı canlılar gibi mükemmel bir karakter geliştirmek üzere yaratılmıştır. Evrenin ilk canlıları olan melekler de öyleydi: "İnsan, Yaratıcısından daha mı saf olurdu? Bakın, kullarına güvenmiyor ve meleklerinde aptallık buluyor" (Eyüp 4:17, 18). Fakat Mesih "meleklerden çok daha mükemmel kılındı, çünkü meleklerden daha mükemmel bir ismi miras aldı" (İbraniler 1:4). Babasınıninkine eşit bir karakteri miras aldı. İncil'de karakter isimle ifade edilir. Tipik bir örnek, "aldatıcı" anlamına gelen "Jacó" adıdır.

Adı, doğuştan gelen hakkın kutsamasını almak için babasını kandırmasına neden olan karakter kusurunu ifade ediyordu.

Fiziksel biçim, karakter ve otorite açısından Oğul'un Baba'ya göre konumu eşitti (Filip. 2:6; İbraniler 1:3). Ancak bu, Kendisinin belirttiği gibi, "Ben Tanrı'nın Oğluyum" (Yuhanna 10:36). Ve Babasının tek Tanrı olduğunu doğruladı: "Baba... bu, Seni tek gerçek Tanrı olarak bilsinler diye sonsuz yaşamdır" (Yuhanna 17:3). Ve bu ifade yalnızca İsa'nın bir insan olarak yeryüzünde kaldığı süre boyunca doğru değildi. Göğe yükseldikten yıllar sonra, elçi Pavlus'a şunları yazmasını ilham etti: "İlah denilen bazı kişiler olsa da... bizim için tek bir Tanrı, Baba vardır" (I Korintliler 8:5, 6). Ve bu münferit bir ifade değildi. Başka bir deyişle, bunu yalnızca Pavlus tarafından değil, aynı zamanda diğer elçiler tarafından da birkaç kez tekrarladı: "... tek bir Tanrı ve herkesin Babası vardır, her şeyin üstündedir" (Efesliler 4:6). "Çünkü tek bir Tanrı ve Tanrı ile insanlar arasında tek bir Aracı vardır; o da Mesih İsa'dır" (I Tim. 2:5). "Baba Tanrı'dan ve Baba Oğlu İsa Mesih'ten lütuf, merhamet, esenlik" (II Yuhanna 1:3).

Bazıları, yüzyıllar sonra İncil tercümelerine eklenen metinlerden yararlanarak, "teslis" adında bir tanrının var olduğu yönündeki görüşlerini kanıtlamaya çalışıyorlar.

Bu eklemelere çevirmenler tarafından "ara değerlendirme" adı verilmektedir. Mukaddes Kitap bilgileri, kitabın tamamında "üçlülük" kelimesinin bile geçmediğini biliyorlar. İncil'de açıklanmayan bir Tanrı'nın gerçek olduğunu hayal etmek zordur.

O değil. Tarih, Üçlü Tanrı'nın kökeninin İncil'de değil, Babil kulesini inşa edenlerde olduğunu ortaya koyuyor: "Kûş, Nemrut'un babasıydı, yeryüzünde kudretli olan ilk kişiydi... krallığının başlangıcı Babil'di." . Babil'in öyküsü şöyle: "Artık tüm dünyanın tek dili ve tek dili vardı. Ve adamlar doğuya doğru ilerledikçe Şinar diyarında bir vadi buldular; ve orada yaşadılar. Birbirlerine, "Gelin, tuğla yapıp onları iyice yakalım" dediler. Tuğlalar taş, bitüm ise harç görevi görüyordu. Ve dediler: Kendimize bir şehir ve tepesi göğe erişecek bir kule inşa edelim ve kendimize bir isim yapalım ki, bütün dünyaya dağılmayalım. Sonra Rab, insanoğullarının yapmakta olduğu şehri ve kuleyi görmek için aşağıya indi; ve dedi: İşte, halk birdir ve hepsinin dili birdir; ve yapmaya başladıkları şey bu; artık yapmayı düşündükleri her şeyde herhangi bir kısıtlama olmayacak. Haydi, inip orada dillerini karıştıralım ki, birbirlerinin dilini anlamasınlar. Böylece Rab onları oradan bütün yeryüzüne dağıttı; ve şehri inşa etmeyi bıraktılar. Bu nedenle onun adı Babil olarak adlandırıldı, çünkü Rab bütün dünyanın dilini orada karıştırdı ve Rab onları oradan bütün yeryüzüne dağıttı." (Yaratılış 10:9-12; 11:1-8).

Nemrut, Babil'in lideri ve başıydı. Adı İbranice "Marad" kelimesinden geliyor ve "isyancı" veya "isyan etti" anlamına geliyor. Yaratıcı Nuh'a şöyle demişti: "Çoğalın ve dünyayı doldurun" (Yaratılış 9:1). İlahi düzene karşı Nemrut'unki şuydu: "Kendimize tepesi cennete ulaşacak bir şehir ve bir kule inşa edelim ve kendimize bir isim yapalım, yoksa tüm dünyaya dağılmayalım ." Nemrut'un hikâyesinin çeşitli versiyonları vardır ve bunların hepsi şuna benzer: O kadar kötü ve dinsizdi ki kendi annesi Semiramis ile evlendi ve ondan Tammuz adında bir oğlu oldu. Ölümünden sonra Nemrut'un ruhunun yükselip güneş tanrısı olduğu efsanesi yaratıldı. Britannica Ansiklopedisi'nin 1946 baskısı, ayrıca "Nemrut'a gerçek bir mesih olarak tapınılmaya başlandı " diye belirtiyor.

Semiramis daha sonra ay tanrıçası, oğlu ise kurtarıcı tanrı olarak kabul edildi. Nemrut, Semiramis ve Tammuz'un bedensiz ruhlarının tanrılara dönüşmesiyle yıldızlara tapınma da böylece kurumsallaştı. Pagan dininde, insanların tanrılara dönüştürülme sürecine daha sonra "ilahileştirme" anlamına gelen "apotheosis" adı verilmiştir. Yaratılış, tüm pagan ibadetçilerin kulenin inşasında yer alırken, Rab'bin tüm dünyanın dilini karıştırdığını ve Rab'bin onları oradan tüm dünyaya dağıttığını bildirir. Nemrut, Semiramis ve Tammuz'a tapanlar gezegenin her köşesine yayıldı. Ve yanlarında üç kişiye tapınma sistemlerini (dolayısıyla "üçlülük") ve tapınaklar (zigguratlar ve piramitler) inşa etme bilgilerini götürdüler. Bu nedenle arkeologlar dünyanın farklı yerlerinde birbirleriyle hiçbir bağlantısı olmayan insanlar tarafından inşa edilen aynı oranlarda piramitler buldular. Bu aynı zamanda arkeolojik kayıtların üçlü kültürün, yani yıldızların neredeyse tüm antik pagan uygarlıklarda uygulandığını göstermesinin nedenidir. Hıristiyan olmayan araştırmacılara gizem gibi görünen şey, İncil'e inananlara da açıklanıyor.

Bunun nedeni hepsinin ortak atalarının, yani Tufan sonrası Babil'i inşa edenlerin ortak ataları olmasıydı. Konuya dönecek olursak, birçok dilde günlere adandıkları yıldızın adının verilmesinin de nedeni budur:

dinleri aynı kökene sahiptir. Bazı örneklerle bakalım:

Pazar:

- İngilizce'de Pazar, Pazar'dır: Güneş = güneş; Gün = gün. Pazar = Güneşin günü;

- Almanca'da Sonntag: Sun - Sol; etiket = gün;

- vesaire.

Pazartesi:

- İngilizce: Pazartesi: mon = ay; Gün = gün. Pazartesi = ayın günü;

- vesaire.

Hikaye, Nemrut'un öldüğü ve karısı Semiramis'in bir tarikat fahişesi olduğu yönündedir. Dini "çalışmaları" sonucunda hamile kaldı ve bir oğlu oldu. Daha sonra güneş tanrısı olan Nemrut'un kendisi tarafından döllendiğini iddia etti. Oğul 25 Aralık'ta doğdu ve adı Tammuz'du ve o zamanın paganları tarafından da saygı görüyordu. O zamandan beri bu tarih Tammuz'un doğuşu olarak kutlandı ve Nemrut (güneş tanrısı) kültürünün bir parçası haline geldi. İlk günün tamamı güneşe tapınmaya adandı: haftanın ve yılın ilk günü. Portekizce'de haftanın ilk gününün adı olan "domingo" kelimesi Latince kökenli olup "Rab Tanrı'nın, güneşin günü" anlamına gelir. Sahte tanrı "İncil'de defalarca adı geçen Baal, 'güçlü avcı' Nemrut'un yalnızca bir başka adıydı (Yaratılış 10:9)" Kaynak: Eğitimcilerin Sessizliği ST. SEVGİLİLER GÜNÜ. Bugün İspanyolca'da "octava de navidad" olarak adlandırılan yılın ilk günü aynı zamanda güneş tanrısına tapınma törenlerine de adanıyordu.

Hikayede ayrıca anne ve oğlu Tamuz hakkında da şunlar anlatılıyor:

"Tamuz gençken ormanda avlanırken bir yaban domuzu tarafından öldürüldü. Semiramis daha sonra kendi dinine hizmet eden tüm kadınlarla birlikte 40 gün boyunca ağlayıp oruç tuttu ve bu sürenin sonunda Babil efsanesine göre Tammuz yeniden hayata döndürüldü. Bu annenin gücünün bir göstergesiydi. 'Cennetin kraliçesi' veya 'ana tanrıça' unvanıyla tapınılmaya başlandı. Bu dinin simgesi 'anne ve çocuğun gizemi' olarak bilinen, kucağında çocuğu olan anne imgesiydi." Kaynak: <http://solascriptura-tt.org/Seitas/Romanismo/Nacoes-NimrodeSemiramisMariaBabelBabilonia-Trois.htm> - 11.09.2009 tarihinde erişildi.

Tammuz ayini daha sonra oluşturuldu. Rivayete göre Tammuz'un cesedi parçalara ayrılarak her yere gönderilmiştir. Annesi Semiramis daha sonra cesedin bir araya getirilmesi ve oğlunun dirilmesi için her yerde arama yapılmasını emretmişti. Arama kırk gün sürdü. Sonunda nehre atıldığını düşündükleri bir parçanın eksik olduğu görüldü. Orada da çok sayıda balığın alındığı bir arama emri verildi ve bu gelenek Katolik kilisesi tarafından da benimsendi. Kırk gün Büyük Perhiz haline geldi ve "arpı" olarak adlandırılan Cuma günü balık yeme töreni, Tammuz'un 40 günlük cesedini arama sürecinin sona erdiği tarihte gerçekleşti. Arama sürecinin sonunda efsaneye göre ölen kişinin cesedini yeniden inşa etmek nihayet mümkün oldu; o zaman annesi, vücudu yeniden ısıtmak ve canlandırmak için bütün bir gün boyunca onun üzerine yatarđı. Bunun sonunda onu diriltecekti. Daha sonra fuhuş ritüelleriyle yeniden diriliş ve bereket ibadeti kutlandı. Tavşan ve yumurtalar doğurulanlığın sembolü olarak kabul edildi; dolayısıyla Paskalya'da çikolatalı yumurta yeme geleneği de ortaya ıktı. Bütün bunlar pagan Tammuz kültünden, pagan dininden geliyordu.

"Babil efsanesine göre Tammuz yeniden hayata döndürüldü. Bu annenin gücünün bir göstergesiydi. 'Cennetin kraliçesi' veya 'ana tanrıça' unvanıyla tapınılmaya başlandı. Bu dinin simgesi 'anne ve çocuğun gizemi' olarak bilinen, kucağında çocuğu olan anne imgesiydi.

Bu din hızla dünyaya yayıldı. Farklı dillere göre isimler farklıydı ama anne ile oğlunun ibadetleri aynıydı.

Aştarot ve Baal Fenike'de.

İştar veya İnanna Asur'da

İsis ve Osiris Mısır'da.

Afrodite ve Eros Yunanistan'da.

Venus ve Aşk Tanrısı Roma'da.

Medler-Persler Babil'e hakim olduklarında, oradaki rahipler... Küçük Asya'daki Bergama'ya yerleştiler. Bergama anne-oğul kültünün merkezi haline geldi. Daha sonra Venus ve Aşk Tanrısı adlarıyla Roma'ya götürüldü."

Kaynak: <http://solascriptura-tt.org/Seitas/Romanismo/Nacoes-NimrodeSemiramisMariaBabelBabilonia-Trois.htm> - 11.09.2009 tarihinde erişildi.

Her pagan kavimde Nemrut, Tammuz ve Semiramis olmak üzere ne farklı isimlerle tapınılmaya başlandı. Birincisi güneş tanrısı, ikincisi tanrının annesi ve üçüncüsü ise oğul tanrı Tammuz olarak, aynı zamanda kurtarıcı tanrı olarak da adlandırılır. Mısır'da onlar vardı

Orus, İsis ve Osiris. Bu kavram, paganizm ve Hıristiyanlığın imparatorlukta bir arada var olmaya başladığı Pagan Roma İmparatorluğu'na kadar devam etti. İmparator Constantius, hükümeti devralmadan önce, Maximilian'la rekabet halindeyken halka, eğer yönetimi devralırsa imparatorluğu "Hıristiyan" bir imparatorluğa dönüştüreceğine söz vermişti. Sözü kendi yöntemiyle tuttu. Sadece İncil'deki Hıristiyanlığı resmi din olarak ilan etmek yerine, imparatorluğun her iki kesimini de (Hıristiyanlar ve paganlar) her ikisini de birleştirerek memnun etmeye çalıştı. Güneşi haç şeklinde bir bulutla kaplayan gökyüzünü gördüğünü iddia etti ve "bunu yaparak kazanacaksın" mesajını anladığını söyledi. Bu nedenle her ikisinin kavram ve ibadet şekillerini birleştirmeye çalıştı. O zamana kadar Hıristiyanlar, İncil öğretilerine ve İsa'nın öğretilerine göre Şabat'ı tutuyorlardı: "büyüdüğü Nasıra'ya vardığında; Kendi geleneği uyarınca Şabat günü havraya girdi" (Luka 4:16).

Konstantin bir değişiklik başlattı. MS 321'de Pazar gününün kutlanmasını emretti: "herkesin , paganların ibadet günü olan kutsal güneş gününe ibadet etmesi" . Onun etkisiyle İncil'deki Hıristiyanlığın paganizmle karıştırılması devam etti. İmgelere tapınma kurumsallaşmıştı, ikinci emirle yasaklanmıştı ama paganlar tarafından yaygın biçimde uygulanıyordu. Resimlere İncille ilgili yeni isimler verildi. Örneğin Jüpiter'in görüntüsü, Havari Peter olarak yeniden adlandırıldı. Bugün Roma'da, Vatikan'da bulunuyor. Jüpiter'in boynuzları olan aynı pagan imgesidir, ancak adı Petrus'tur. Paganlar arasında çok popüler olan Anne ve Oğul kültü daha sonra başka isimler altında yenilendi. Papa'nın genelgesine bakın:

"Meleğin Müjdesi'nde, Meryem Ana, Tanrı'nın sözünü yüreğinde ve bedeninde aldı ve dünyaya Yaşam getirdi. Bu nedenle o, Tanrı'nın gerçek Annesi ve Kurtarıcı olarak tanınıyor ve onurlandırılıyor ." -- Lumen Gentium, Sayı 53 - Ediçoes Paulinas. **BAŞININ ETRAFINDA GÜNEŞİN OĞLUNU KOLLARINA SARDIĞI MARY'İN GÖRÜNTÜSÜNÜ YERLEŞTİRİN**

Konstantin'in teşvik ettiği değişikliklere dönecek olursak: Beklendiği gibi Hıristiyan tektanrıcılığı terk edildi. Mesih'in Hıristiyanlığı ve havariler tek Tanrı'yı, tek kişiyi, Baba'yı tanıdılar (I Korintliler 8:6). Paganizm Teslis'e tapıyordu. Her iki ihtiyacı da karşılamak için, iki konsil sonucunda kilisenin inancında "üçlü" bir tanrı resmileştirildi. Kilise içinde bile, pagan felsefesiyle kirlenmiş din adamlarının, özellikle de pagan üçlülük kavramını ortaya atan ve erkeklere Baba, Oğul ve Oğul adına vaftiz etmelerini emreden İskenderiyeli din adamlarının mevcut olmasından yararlandı. Kutsal Ruh ve üç kişide tek bir tanrıya tapın. Bunlar, MS 65 yılı civarında elçi Pavlus tarafından kendilerine karşı uyarılan gerçek imanlılar tarafından kabul edilmedi: "Bunun için biliyorum ki, ben gittikten sonra aranızda vahşi kurtlar gelecek ve sürüyü başlatacaklar. Ve aranızdan , öğrencileri peşlerinden sürüklemek için sapık şeyler söyleyen adamlar çıkacak ." (Elçilerin İşleri 20:29, 30). Ancak imparatorun desteğiyle kâfirler galip geldi. Teslis bir kilise inancı olarak resmileşti. Ve resimlerde olduğu gibi, pagan tanrılara da İncil'deki isimler verildi. MS 325 yılında Konstantin'in vesayeti altındaki İznik Konsili, İsa'nın "Tanrı" olarak kabul edileceğini tanımladı. Yani artık bir değil iki oldu. Yıllar sonra Konstantinopolis'te (MS 381) ikinci bir konsil, Kutsal Ruh'un üçüncü "tanrı" olacağını tanımladı. Yani Mısır'daki Orus, İsis ve Osiris'ten, şimdi imparatorluk

Hıristiyanlaşmış Romalı, insan konseyleri tarafından icat edilen Hıristiyanlaştırılmış pagan üçlüsü olan "Baba, Oğul ve Kutsal Ruh"a sahipti. İmparatorluğun resmi Hıristiyanlığı, kökenini ele veren bir isim kazandı:

Evrensel anlamına gelen Katolik - Roma (dünya çapında) imparatorluğunun resmi kilisesi

Apostolik, çünkü orijinal Hıristiyanlıkla ilgili tüm değişikliklere rağmen kökenlerinin havarilere dayandığı söyleniyordu.

Roma - Roma imparatorluğunun dini olduğu gibi

Böylece Kilise, Konstantin'in Tanrı'ya isyan eden Nemrut'tan kaynaklanan paganizmi gerçek Hıristiyanlıkla birleştirme çabalarından ortaya çıktı; Din konularında sahtenin gerçekle birleşmesinin meyvesi, Roma Katolik Apostolik'ti. Ve İznik ve Konstantinopolis konsillerinde yaratılan "üçlü" tanrıya tapıyordu. Yeni tanrıya tapınmayı, yeni dinlenme gününü ve Hıristiyanlaştırılmış pagan ibadetinin tüm biçimlerini destekleyen İncil'de bir temel yoktu. Tarih, yeni dini liderlerin "kanıt üretme" konusunda uzmanlaştıklarını gösteriyor. Cumartesi gününden pazar gününe değişimi kanıtlamak için "Kudüs'te gökten düştüğü" söylenen parşömenler sunmaktan, insanların bu günde çalıştıkları için özel olarak lanetlendiğine dair söylentiler yaymaya kadar. Ve Kutsal Yazıların tercümelerini değiştirmekten bile korkmuyorlardı. Din adamlarının isteği üzerine, Luther'in çağdaşı olan İncil tercümanı Erasmus, I Yuhanna 5:7'de parantez içindeki metni eserine ekledi:

"Çünkü [gökte] tanıklık eden üç kişi vardır: Baba, Söz ve Kutsal Ruh ve bu üçü birdir. Ve yeryüzünde tanıklık eden üç kişi vardır: Ruh, su ve kan; ve üçü de aynı amaçta ittifak halindedir."

Ancak bugüne kadar hâlâ olayı kınayan dürüst insanlar var. Gözden Geçirilmiş ve Güncellenmiş Versiyon 1999 Baskısı'nın çevirmenleri, bu ayetlerde parantez içindeki "[]" metninin aslına ait olmadığını itiraf etmektedir. Bu versiyona ilişkin yorumda (sayfa 363 - Yeni Ahit) şunu okuyoruz:

"f 5.8 Parantez içindeki metin bazı el yazmalarında görünmüyor".

MS 1500'den önceki hiçbir el yazmasında yer almadığı gibi, orijinaline ait olmadığı için de geçemez. Erkekler tarafından üretilmiş ve eklenmiştir. Ve günümüzde İncil'in "modern" ya da "ekümenik" olarak adlandırılan pek çok versiyonunda hiçbir açıklama yapılmadan sanki orijinal metne aitmiş gibi yer alıyor. Vaftizden söz eden metin bile bağışlanmadı. Günümüze kadar, metinsel eleştiri, İznik Konsili sırasında hayatta olan Caesarea'lı Eusebius'un, Matta 28:19 metni hakkında şu şekilde yorum yaptığı birkaç eserini kaydetmiştir: "Gidin, öğrenciler yetiştirin... onları Benim adıma vaftiz edin." ". Eusebio, metni kendi zamanının İncillerinde okuduğu gibi yazıya döktü. Hikayeye göre, zamanının en büyük kütüphanesinden sorumluydu. Matta kitaplarının en geniş el yazmaları koleksiyonuna sahipti. İlginç bir şekilde,

Eusebius'un İznik Konsili'nden sonraki yazıları başka bir versiyon sağlar: "Gidin, öğrenci edinin... onları Baba, Oğul ve Kutsal Ruh adına vaftiz edin". İznik Konsili'nin, pagan teslis inancının Hıristiyanlığa kazandırıldığı iki konsilden ilki olduğunu unutmayın. Konsildeki adamların kararlarına uygun olarak Eusebius, İncil yazılarının transkripsiyonlarını bile değiştirdi. Aslında Kutsal Kitabın bu hatayı doğrulaması için neredeyse insanüstü bir çaba gösterildi. Öyle ki günümüzde Matta 28:19'daki eski elyazmalarına sadık bir İncil versiyonu bulmak oldukça zordur. Fakat Tanrı, Kendi kulunu gerçeğe tanık olmadan bırakmadı. Kutsal Yazıların Elçilerin İşleri kitabında, Tanrı tarafından öylesine kutsanan ve tek bir günde 3000'den fazla kişinin Hıristiyan inancına katılmasına yol açan konuşmasında Petrus'un kimin adına vaftiz emrini verdiğini gösteren çok sayıda kanıt vardır:

"Tövbe edin ve günahlarınızın bağışlanması için her biriniz İsa Mesih'in adıyla vaftiz olun, böylece Kutsal Ruh armağanını alacaksınız" (Elçilerin İşleri 2:38).

Diğer pasajlar doğru vaftizin İsa adına olduğunu doğrulamaktadır. Bunlardan birinden alıntı yapıyoruz: "Ve öyle oldu ki, Apollos Korint'teyken, Pavlus yukarı bölgelerin tümünü geçerek Efes'e geldi ve orada bazı öğrenciler bularak onlara şöyle dedi: Siz Kutsal Ruh'u aldınız mı? inanıldı mı? Ve ona dediler: Kutsal Ruh'un var olduğunu henüz duymadık. Sonra onlara, "İsa Mesih'te nasıl vaftiz edildiniz?" diye sordu. Ve bunu duyanlar Rab İsa'nın adıyla vaftiz edildiler. Ve Pavlus ellerini üzerlerine koyduğunda, Kutsal Ruh üzerlerine indi; farklı dillerle konuşup peygamberlik ettiler" (Elçilerin İşleri 19:1-5).

İnsanların İncil'in kendi teorilerini desteklemesi yönündeki çabaları I. Yuhanna ve Matta'nın metinleriyle sınırlı değildir. Diğer 5 İncil metninde taraflı çevirilerin olduğuna dair kanıtlar var. Bunlar başlangıçta İncil'in tamamıyla tam bir uyum içindeydi. Ancak orijinalde görüldüğü gibi değil, o dönemde geçerli olan teorileri destekleyecek şekilde tercüme edildiğinde, okuyucunun İsa Mesih'in "Oğul Tanrı" veya "üçlemenin ikinci kişisi" olacağını anlamasına yol açarlar. , inanmamızı istedikleri gibi. Editora Advertência Final kitabında bu metinler kapsamlı bir şekilde yorumlanıyor ve gerçeklerle karşılaştırılıyor. Bu konuyu daha derinlemesine incelemek istiyorsanız okumanızı öneririz.

İlk meleğin mesajına dönersek, burada yer alan "Bunu yaratana ibadet edin" (Kıyamet 14:7) emrinin, Baba Tanrı'ya ibadet etmemiz için bir emir olduğu sonucuna varıyoruz. Bir üçlü değil, tek gerçek olandır. Tanrı. Havarisel kilisenin beyanını tekrarlıyoruz: "Gökte ya da yerde tanrı olarak adlandırılan bazıları olmasına rağmen (birçok tanrı ve birçok efendi olduğu için), yine de bizim için tek bir Tanrı, Baba vardır" (1) Korintliler 8:6).

Ancak metin aynı zamanda Rab Tanrı'nın, O'nun dinlenme gününü onurlandırmamızı istediğini de ima eder. Mesajın metni neredeyse emirle aynı:

Vahiy 14:7: " Gökleri, yeri, denizi ve suların pınarlarını yaratana tapın ."

Dördüncü emir: "Şabat gününü kutsal tutmak için anımsayın... çünkü RAB göğü, yeri, denizi ve içlerinde olan her şeyi altı günde yarattı ve yedinci günde dinlendi" (Örn. 20:8, 11).

İlk meleğin mesajı, Tanrı'nın dünyaya dördüncü emrin Şabat'ını tutmaya geri dönmesi için yaptığı bir çağrıdır. Etrafımıza şöyle bir baktığımızda mesajın nasıl zamanında geldiğini görüyoruz. Bugün neredeyse evrensel olarak kutsanan bir gün daha var: Pazar. Tanrı insanların kendisine tekrar itaat etmelerini istiyor. "Tanrınız RAB'bin size buyurduğu gibi Şabat Günü'nü koruyun" (Tesniye 5:12). Birçok kişinin inandığının aksine İsa dinlenme gününü ortadan kaldırmadı veya değiştirmede. Yeni antlaşma ona saygı gösterme yükümlülüğünü de dışlamadı. Tanrı, Şabat gününün sonsuza dek bir işaret olacağını belirtti (Çık. 31:15-17). Ve Yeni Antlaşma'da bunu, yasanın diğer emirleriyle birlikte yüreklerimize yazacağını söyledi (İbr.

10:16). Bunu kanıtlayan kutsal metinlerdeki kanıtları bu koleksiyonun 6. kitabında daha ayrıntılı olarak ele alacağız.

İkinci meleğin mesajı

"Ve başka bir melek onu takip ederek şöyle dedi: Düştü! Zinasının gazabının şarabını tüm uluslara içirten o büyük şehir, Babil düştü!" (Va. 14:8).

Tarih, antik Babil şehrinin M.Ö. 531 yılında Medler ve Persler tarafından fethedildiğini anlatır. Antik çağda bile tamamen yıkılmış ve bir daha asla yeniden inşa edilmemiştir. Kalıntıları günümüz Irak topraklarında bulunmaktadır. Yahya "Babil düştü!" sözlerini duyduğunda, onun adını taşıyan gerçek şehir artık mevcut değildi. Bu nedenle uyarının ona yönelik olduğunu anlamının hiçbir anlamı yoktu. Geriye mesajın manevi bir anlamı olduğunu anlamak kaldı. "Babil", antik kentinkini kopyalayan bir sistemi ifade etmeliydi.

Antik Babil, kralın, yani sivil liderin aynı zamanda en yüksek dini otorite olduğu monarşik bir hükümete. Daniel kitabındaki hikaye bize şunu gösteriyor: "Kral Nebukadnetsar, yüksekliği altmış arşın ve genişliği altı arşın olan altından bir heykel yaptı; onu Babil ilindeki Dura tarlasında yetiştirdi. Ve Kral Nebuchadnezzar satrapların bir araya toplanmasını emretti... ve hepsi

Eyalet valileri, Kral Nebukadnessar'ın diktiği heykelin takdis törenine geldiler. Daha sonra satraplar ve eyaletlerin tüm valileri, Kral Nebukadnetsar'ın diktiği heykeli kutsamak için bir araya geldiler ve Nebukadnetsar'ın diktiği heykelin önünde durdular. Ve haberci yüksek sesle duyurdu: Ey kavimler, milletler ve her dilden insanlar size emredildi: Boru sesini, beşliyi... ve her türlü müziği duyduğunuzda yere düşüp düşeceksiniz. Kral Nebuchadnezzar'ın yaptırdığı altın heykele tapınacaksınız. Ve kim yere düşüp ona tapınmazsa, derhal kızgın fırına atılacaktır." (Dan. 3:1-6).

Babil kralı, sorgulanmadan uyulması gereken dini ve dogmaları, öğretileri tanımlamaktan sorumluydu. O, tanrısallığın yeryüzündeki tanınmış temsilcisiydi. Daha önce incelediğimiz gibi, Babil'den gelen Babilliler teslise tapıyorlardı ve haftanın ilk gününü ibadete adadılar. Bu onların dinlerinin temeliydi. Kıyametin "Babil düştü" mesajı, kendi din biçimlerini yeniden üreten her sistem için geçerlidir. Kıyamet, sembolik dille, Babil kültürünü yeniden canlandırma çalışmasının baş kahramanı olarak bir kiliseye işaret eder. Okumadan önce, İncil'de kadının kilise anlamına geldiğini, Mesih'in ise kocaya benzetildiğini unutmayın (Ef. 5:24, 25):

"Bir canavarın üzerinde oturan bir kadın gördüm... altında şu isim yazılıydı: GİZEM, BÜYÜK BABİL, FAHİŞELERİN VE DÜNYADAKİ İĞRENÇLERİN ANASI." (Va. 17:3, 5).

Kendisine "anne" adını veren ve Babil ibadet biçimini yeniden üreten bir kilise. Bugün şunu duyuyoruz: "kutsal ana kilise". Madre İspanyolca'da "anne" demektir. Aynı kilise haftanın ilk gününün ibadete ayrıldığını ilan ediyor. Aynı zamanda Teslis'e tapınmayı da emreder. Ve lideri, inananların sorgusuz sualsiz uymasını emrettiği "dogmaları" ilan ediyor. Ayrıca Babilliler gibi oyma heykel kültürünü de onaylıyor. Burası Katolik Kilisesi. İkinci meleğin mesajı hiç şüphesiz öncelikle onun için geçerlidir. O, "büyük Babil" dir, Hıristiyan dünyasına Babil ibadetinin model ve biçimlerini tanıtmaktan sorumlu olan kilisedir. Ancak tarafsız olmak gerekirse, onun tek olmadığını görüyoruz. Aslında resmi olarak kurulmuş diğer Hıristiyan mezheplerinin çoğu, Babil kültürünün bir kısmını benimsedi. Kiliselerin ezici çoğunluğu Pazar gününü ibadet günü olarak ilan ediyor ve/veya Teslis'e tapıyor. Gerçek Tanrı ve O'nun Şabatu unutuldu. Bu nedenle Babil ile ruhi bir bağları olduğu inkar edilemez. Düşüklerini söylemek de aynı derecede doğrudur.

Sonuç: "Babil düştü, düştü" mesajı onlar için de geçerli.

Tanrı'nın kendi dilinde ne kadar mükemmel olduğuna dikkat edin: "Düştü" kelimesi metinde iki kez geçiyor; bu, dikkatli araştırmacının bunun birden fazla kilisenin yıkılışına gönderme yaptığını fark etmesini sağlıyor. Çünkü bir kilisenin düştüğünü ve zaten düşmüş olan bir kilisenin tekrar düştüğünü söylemek mantıklı olmaz. Bu nedenle Babil Düştü mesajı şu kişiler için de geçerlidir:

düşmüş Protestan kiliseleri; hepsi eski Babil'dekilerle ortak doktrinlere sahip.

Burada bir parantez açmakta yarar var: Bu noktada bazı okurların bu kitabın amacının kiliseleri eleştirmek, kötü konuşmak olduğunu düşünmeleri mümkün. Ama hepsi bu değil. Amaç Allah'ın son günlere bıraktığı gerçekleri anlamamıza vesile olmaktır. Tanrı'nın Sözü'nde kiliselerin hatalarını ve bunun sonucunda ortaya çıkan düşüşlerini kınadığı ortaya çıktı. Ancak bu şekilde insanları yanlış yoldan çıkarıp doğru yola yönlendirebilirsiniz. Cehenneme gidiyorsanız ve bunu bilmiyorsanız, Allah'ın sizi bir an önce uyarması gerekir. Bu nedenle biz yayıncılar aşağıdakiler arasında seçim yapmalıyız:

1 - Konuya değinmemek ve Allah'ın vahyini göz ardı etmek, "tartışmaya yol açabilecek ihtilafli bir konu" gerçeğini bahane etmek;

2 - Allah'ın vahyi insanlara tebliğ etmek, O'nun iradesini yerine getirmek ve sonucunu O'na bırakmak.

İkinci seçeneği seçiyorum. Ve sen?

İkinci meleğin işaret ettiği zaman, Babil'in "zinasının gazabının şarabını bütün milletlere içirdiği" zamandır . Bunu bugün söyleyemezsin. Çin ve diğer pagan ülkeler hâlâ Katolik doktrinlerini görmezden geliyor gibi görünüyor. Ancak eğer İncil'deki vahiy doğruysa bu düzenin değiştiğini göreceğiz. Bütün uluslar hâlâ Papa'ya ve onun dogmalarına teslim olacak. Bunu nasıl biliyoruz? Basit. İncil'de içecekler öğretileri temsil ediyordu. Elçi Petrus şunu tavsiye etti: "Yeniden doğan çocuklar gibi, sahte değil makul süt arzulayın ki, onunla büyüyesiniz" (1. Petrus 2:2). İsa şöyle dedi: "Ona vereceğim suyu içen asla susamayacak; çünkü ona vereceğim su onun içinde sonsuz yaşama fışkıran bir su pınarı olacak" (Yuhanna 4:14). İsa, öğretisini bir öğrencinin yüreğiyle kabul etmesi gereken insanlara öğretmek istediğinde şunu söyledi: "Hiç kimse yeni şarabı eski tulumlara koymaz; Aksi halde yeni şarap tulumları patlatacak, şarap dökülecek ve tulumlar mahvolacak" (Luka 5:27). Yani şarap

Babil'in bütün uluslara verdiği öğreti onun öğretisidir. Buna "zina şarabı" denir , bu kilisenin benimsediği ve öğrettiği erkek doktrinleri aracılığıyla Mesih'e ve O'nun İncil'de öğretilen hakikatine ihanet ettiği anlamına gelir.

Şarap aynı zamanda öfke şarabıdır . Sayısız şenlik ateşlerinin, giyotinlerin ve kullanılan diğer işkence aletlerinin hikayesi, Katolik rahiplerin kendi doktrinlerinden muhalif olan herkese karşı gösterdiği öfkeyi tasvir ediyor. Roma değişmedi.

Bugün güçsüz olduğu yerde hoşgörülüdür. Ama yeniden iktidara gelirse, "kafirlere" karşı geçmişte yaşananlara eşit, hatta daha büyük zulümler görülecektir. Günahı: Kendi vicdanının kanaatlerine uymak. Kehanete göre Babil verecek

gelecekte bütün uluslara fuhuşlarının gazabının şarabını içirmek için. Basitçe söylemek gerekirse: Katolik kilisesi, dünyadaki tüm ulusların tüm hükümetlerine kendi öğretilerini kabul ettirecek ve insanlara empoze edecektir. Pazar dinlenmesinin kutlanması ve günahkar adamın ruhunun ölümsüzlüğü gibi öğretiler geniş çapta yayılacaktır.

Mesih'e karşı evrensel bir din olacak. Bu, kıyametin ikinci meleğinin işaret ettiği zamandır. İnsanların dogmalarına itaat edin veya dünyanın geri kalanına karşı Mesih'in yanında yer alın; bu, her insanın vermesi gereken karar olacaktır. Ama hiç kimse, dünyanın tüm güçlerinin gerçeğe karşı cephe alması karşısında yalnız kalmayacak. Bu kriz zamanında gerçeğin yanında yer almak isteyen herkesin yardımına güçlü bir melek gönderilecek. Mesajınız tüm gezegene ulaşacak ve doğrunun yanında durmak isteyenlere güç verecek. Dünyanın veya cehennemin herhangi bir gücünün onları sarsmasını önleyecektir. Bu üçüncü meleğın mesajıdır.

ÜÇÜNCÜ MELEĞİN MESAJI

"Ve üçüncü bir melek onları takip ederek yüksek sesle şöyle dedi: Eğer bir kimse canavara ve onun heykeline taparsa ve onun işaretini alınca ya da eline alırsa, o da Tanrı'nın gazap şarabından içecektir; O'nun gazabı kâsesinde, karışimsız hazırlanmış olarak bulundu; ve kutsal meleklerin ve Kuzu'nun önünde ateş ve kükürtle azap görecek. Onun azabının dumanı sonsuza kadar uzar; ve canavara ve onun heykeline tapınanlar ve onun isminin işaretini kabul edenler gece gündüz rahat edemezler. İşte Tanrı'nın emirlerini ve İsa'nın imanını tutan azizlerin azmi." Vahiy 14:6-12.

Bu uyarı, gökten insanlara gönderilen en büyük tehdittir. Ses tonunun ciddiyeti, sağdan yana olmanın o kadar kolay olduğunu ve hata seçmenin hiçbir mazereti olmadığını gösteriyor. Peki, eğer dünyadaki en büyük hükümdarlar yanlış taraftaysa bu nasıl olabilir? Çünkü Allah'a itaatten yana olanın elinde sonsuz bir güç vardır. Bu durum metinde üçüncü meleğın "yüksek sesle" söylemesinden kaynaklanmaktadır. Daha önce de gördüğümüz gibi bu, Tanrı'nın Kutsal Ruh'u'nun gücüyle dolu konuşmak anlamına gelir (Luka 1:41, 42). Tanrı, mesajı alanlara Kutsal Ruh'u'ndan güç verecektir. Elçi bir keresinde şöyle demişti: "Eğer Ruh tarafından yönlendiriliyorsanız, Yasa altında değilsiniz" (Efesliler 5:18). Bunların anlamı hakkında çok az şey anlaşıldı kelimeler.

İnsanları, yıldızları, doğadaki unsurları, hayvanları, balıkları ve kuşları Allah'ın kanunu yönetir. Biz onun özneleri olarak doğanın sınırlamalarına tabiyiz. Zamanda geriye gidemeyiz, bulutların üzerinde yürüyemeyiz, en yakın yıldızları ziyaret edemeyiz ya da incinmeden elimizi ateşe sokamayız. Doğa kanunlarına karşı gelmek ölümlle karşılaşmak demektir. Bunda herkese en büyük yasa olan On Emir'i ihlal etmenin eşit sonuçları öğretilir, çünkü tüm doğa yasaları ondan kaynaklanır. Ancak Ruh'un yönlendirdiği kişiler yasanın "üstündedir". Normalde imkansız şeyler Kutsal Ruh'la dolu insanlar tarafından yapılırdı. Elçi Pavlus bir yılan tarafından ısırıldı ve hiçbir zarar görmedi. Philip dünyanın bir yerinden diğerine nakledildi. Burada kayboldu ve orada ortaya çıktı. Yeşu güneşe ve aya hareketsiz durmalarını emretti ve bu

gün 24 saatten çok daha uzun sürdü. Havariler Petrus ve Pavlus ölümden diriltildi. İsa suyun üzerinde yürüdü ve Petrus'u da davet etti, o da aynısını yaptı. Daniel'in üç arkadaşı, kendilerini ateşe atanları öldürecek kadar sıcak olan kızgın fırına girdiler. Ve başlarındaki tek kıl bile yanmadı. Peygamber Elişa'yı tutuklamaya gelen Suriye ordusunun tamamı kör oldu ve o, onları İsrail kralına götürdü. Ve Elişa yakalanmadı. Doğa kanunları göz önüne alındığında bunların hepsi neredeyse imkansızdır. Fakat Tanrı'nın Ruhunu alan adamlar bu işleri yaptılar. Ve şimdi de durum farklı olmayacak. Ruhla dolu olan insanlar, uydu izleme sistemlerine, radarlara, tarayıcılara karşı görünmez olabilecekler, kanlarına açgözlü insan ve insansı orduların hatlarını fark edilmeden, bombalarla dolu mayın tarlalarını zarar görmeden geçebilecekler ve hatta bir bölümden diğerine aktarılabilir. Bütün bunlar, Tanrı'nın amacını yerine getirmek, krallığın gerçek müjdesini, insan dogmalarıyla değiştirilmemiş, tüm uluslara duyurmak içindi. Mezmur 91'in vaadi onların hayatlarında gerçekleşecek: "Bin kişi senin yanına, on bin kişi senin sağına düşecek, ama sen vurulmayacaksın." İnsanın tüm bunları yapmasına olanak sağlayan Ruh, imanla alınır (Galatyalılar 3:14). İsa şöyle dedi: "Eğer inanabilirsen; İman eden için her şey mümkündür" (Markos 9:27). Dolayısıyla, Tanrı'nın iman edenler ve O'nun Ruhunu kabul edenler için neler yapabileceği göz önüne alındığında, doğru tarafta olmak aslında o kadar kolaydır ki, yanlışta kalmanın hiçbir mazereti olamaz. Dünyanın tüm güçleri bize karşı birleşse bile kazanabiliriz. Gerçek şu ki, imanlılar birinci yüzyıldaki elçiler gibi acı çekebilirler. Birçoğu şehit olabilir. Yani, Tanrı onlara "Mesih'in adı uğruna acı çekmenin ne kadar önemli olduğunu" göstermesi gerektiğini anlıyorsa (Elçilerin İşleri 9:16). Ama Allah katında herhangi birimizi tehlikeli bir durumdan kurtarmak, yere taş atmak kadar kolaydır. Ve O'nun, emirlerinden herhangi birine uymamızı sağlaması ve bizi engellemeye çalışanların eylemlerini engellemesi de aynı derecede kolaydır. "Tanrı için hiçbir şey imkansız değildir" (Luka 1:37). Ve imkansızın gerçekleştiğini göreceğiz. Sadece O'nun vaatlerini yerine getireceğine inanmamız gerekiyor.

Ama birileri yine de şöyle diyebilir: "ama benim inancım yok". Bu haber değil. Kimsenin kendine inancı yok. "İnanç... kendinizden gelmez; bu Tanrının armağanıdır" (Efesliler 2:8). Tanrı'nın tüm armağanları İsa tarafından verilmiştir (II Korintliler 1:19, 20). Ve İsa'nın kendisi bize zaten verilmiştir (Yuhanna 3:16). O zaman O'nu kabul eden kişi imanı ve onun aracılığıyla Ruh'u alacaktır. Ve Ruh aracılığıyla sözünü ettiğimiz bütün işleri gerçekleştirecektir. Bu nedenle, dünyanın hükümdarlarından korkmanıza gerek kalmayacak.

Ruh'u almış olmamızın, bir daha asla acı çekmeyeceğimiz anlamına gelmediğini yineliyorum. Tanrı, bilgeliğiyle, acı çekerek mükemmelleşmemizi tasarladı. İsa, "Oğul olmasına rağmen, çektiği acılardan itaat etmeyi öğrendi" (İbraniler 5:8). Bu nedenle O'nun takipçilerinin de benzer deneyimler yaşamaları gerekecektir. Elçiler birçok kez kırbaçlandı, tutuklandı, ölüme yemin etti ve yeryüzünde dolaşarak bir yerden diğerine zulme uğradı. Yüzyıllar boyunca birçok kişi İsa için canını verdi. Tanrı, kendi hikmetli takdiriyle onları kurtarmadı; bunun yerine, onların örneklerinin diğer birçoklarına bir tanıklık ve cesaret olarak hizmet etmesi için onları mümkün kıldı. Şehitlerin kanı, cennete giden ruhların hasadını sulayan tohumdu. Ancak Kutsal Kitap imanlıların iman aracılığıyla "ateşin gücünü bile söndürdüğünü" ortaya koyuyor (İbraniler 11:34). Bu şu gerçeği açıklıyor

şarkı söyleyerek ölmek. Kutsal Ruh onlar için "anestezi" görevi gördü ve İsa'nın son saatinde ona tanıklık edebildiler. Dolayısıyla şu sonuca varıyoruz: "Bizi sevenin aracılığıyla tüm bu konularda galiplerden üstünüz. Çünkü ne ölümün, ne yaşamın, ne meleklerin, ne beyliklerin, ne güçlerin, ne mevcut olanın, ne gelecek olanın, ne yüksekliğin, ne derinliğin ne de başka bir yaratığın bizi sevgiden ayıramayacağına inanıyorum. Rabbimiz Mesih İsa'da olan Tanrı!" (Romalılar 8:37-39).

Üçüncü meleğin mesajı, Tanrı'dan gelen böylesine büyük bir kurtuluşu reddedenlere haklı olarak gelecek korkunç sonucu duyurur: "Eğer bir kimse canavara ve onun heykeline tapar ve onun işaretini alına ya da eline alırsa, o da Tanrı'nın gazap kadehinde saf olarak hazırlanmış olan gazap şarabından iç; ve kutsal meleklerin ve Kuzu'nun önünde ateş ve kükürtle azap görecektir" (Va. 14:9,10). Tanrı'nın gazabı yedi belanın yağmasıyla tamamlanacak: "Cennette başka bir büyük ve harikulade işaret gördüm: son yedi belayı taşıyan yedi melek, çünkü Tanrı'nın gazabı onlarda tamamlanmıştır" (Kıyamet 15:1). Bunlar gezegenin başına gelecek en korkunç belalardır. Büyük kasırgalar ve tsunamiler, Tanrı'nın gazabının bardaklarıyla karşılaştırıldığında sadece bir damladır. Kötü işlerin bedelinin ödenmesindeki gecikme, hükümlerin ciddiyeti ile telafi edilecektir. Tanrı'nın bugün uygulanan tüm adaletsizliklere ve kötülüklerle karşı kör olmadığı gösterilecektir. Ve yedinci bela vesilesiyle gazap şarabı dökülecek: "Ve yedinci melek kâsesini havaya döktü... ve milletlerin şehirleri düştü; ve Tanrı, Babil'i, öfkesinin öfkesinin şarabını ona vermesini hatırladı... Ve gökten insanların üzerine büyük bir dolu yağdı; bir talant ağırlığında taşlar [yaklaşık 34 kilo] ağırlığındaydı; ve dolu belası yüzünden insanlar Allah'a küfrettiler, çünkü belaları çok büyüktü." (Va. 16:17-21).

Canavarın takipçilerinin cezalandırılması taş yağmuruyla bitmiyor. İkinci bir sonuca dikkat çekiliyor: Kutsal meleklerin ve Kuzu'nun önünde ateş ve kükürtle azap görecektir. Birçok kötü insan taşlanarak ölecek ve geride kalanlar da bundan kısa bir süre sonra gerçekleşecek olan Mesih'in ikinci gelişinde hayatlarını kaybedecekler (Va. 19:21). Bu, Vahiy 19'un sembolik diliyle doğrulanmıştır: "Canavarı, dünyanın krallarını ve onların ordularının, ata binmiş olana ve onun ordusuna karşı savaşmak için bir araya toplandığını gördüm. Canavar ve onunla birlikte sahte peygamber yakalandı... ve geri kalanlar ata binenin ağzından çıkan kılıçla öldürüldü" (Vahiy 19:19-21). Ağzından keskin kılıcın çıktığı kişi İsa'dır (Va. 1:13-16). O'nun ata binerek yeryüzüne gelişi, O'nun yeryüzüne ikinci gelişinin sembolik anlatımıdır. "O'nun ağzının kılıcıyla" ölenler, bu zamanda yok olan kötülerdir. O zaman dünya boş olacak. Peygamber şöyle diyor: "Ülkeye baktım, baktım ki ıssız ve boştu; ve göklerde ışık yoktu... Baktım ve kimsenin olmadığını ve havadaki bütün kuşların kaçtığını gördüm" (Yeremya 4:23-25). Doğru ölümler diriltilecek ve yaşayanlarla birlikte Mesih'le birlikte göğe götürülecek. Yaşayan kötüler ölecek. Ve kötü ölümler bir daha dirilmeyecek. Kınama cezası almak ve ateş gölü cezasına çarptırılmak üzere onlara "ikinci bir diriliş" ayrılmıştır. Bu nedenle İsa şöyle dedi: "İlk dirilmede payı olan, kutlu ve kutsaldır;

İkinci ölümün bunlar üzerinde hiçbir yetkisi yoktur; fakat onlar Tanrı'nın ve Mesih'in kâhinleri olacaklar ve O'nunla birlikte bin yıl hüküm sürecekler." (Va. 20:6).

Kutsal Kitap, İsa'nın ikinci kez gelişinden bin yıl sonra, kötülerin diriltileceğini ve son hükmü almak üzere bir araya toplanacağını öğretir. Sonra ateş gölünde yakılacaklar: "Büyük beyaz bir taht ve onun üzerinde oturanı gördüm; onun huzurundan yer ve gökler kaçmıştı ve onlara yer bulunamıyordu. Ve tahtın önünde duran büyük ve küçük ölüleri gördüm ve kitaplar açıldı. Ve hayat kitabı olan başka bir kitap açıldı ve ölüler, kitaplarda yazılanlara göre, yaptıkları işlere göre yargılandılar. Ve deniz, içindeki ölüleri verdi; ve ölüm ve Hades içlerindeki ölüleri teslim ettiler; ve her biri yaptıklarına göre yargılandılar. Ve ölüm ve cehennem ateş gölüne atıldı. Bu ikinci ölüm. Ve hayat kitabında yazılı bulunmayanlar ateş gölüne atıldı." (Va. 20:11-21).

Kötüler sonsuza kadar yanmayacaktır. Tamamen tükenip ölecekler. "İşte o gün ateş gibi yanıyor; kibirlilerin ve kötülük yapanların hepsi anız gibi olacak; ve gelecek gün onları ateşe verecek, diyor orduların RABBİ, öyle ki, ne kök, ne dal bırakacaklar... ve sen kötülerini ayaklar altına alacaksın, çünkü onlar ayaklarının altında kül olacaklar. Orduların RABBİ, yapacağım günde ayaklarınızın üzerinde duracağını söylüyor. (Mal. 4:1, 3). "ve sanki hiç olmamış gibi olacaklar" (Ovadya 1:16).

Bu noktada kendinize şu soruyu soruyor olabilirsiniz: "ama mesajın metnini nasıl açıklayabiliriz?": "Azabının dumanı sonsuza kadar sürer"? Basit. Yakacak odunlar bitip yangın söndüğünde dumanlar yükselmeye devam ediyor. Bize yangının olduğu hatırasını veriyor. İncil'deki ifade, kötülerin cezasının sonsuza kadar hatırlanacağı anlamına gelir. Günahın tüm sonucu herkesin aklına kazınacak, böylece hiç kimse onu bir daha işlemek istemeyecektir. Günah bir daha yükselmez. Kutsal Kitap bize hiçbir şekilde kötülerin sonsuza kadar yanacağını düşünmememizi öğretir. Yahuda'da kötü şehirler Sodom ve Gomora'nın "sonsuz ateş azabına maruz kalma konusunda bir örnek haline getirildiğini" okuyoruz (Yahuda 1:7).

Şu anki Irak topraklarında bulunuyorlardı. Ve bugüne kadar yanmıyorlar. Bölgede kükürt izi var ancak yangın yok. Ve dumanın kelimenin tam anlamıyla sonsuza kadar yükseleceğini bile düşünmemelisiniz. Her ne kadar Yaratılış şunu belirtse de, "İbrahim kalktı... ve Sodom ve Gomorra'ya ve tüm ovaya baktı; ve gördü ve işte, topraktan çıkan dumanın ocak dumanı gibi yükseldiğini", bugün o zamanın ateşinden çıkan dumanın orada görülmediğini görüyoruz (Yaratılış 19:27, 28). Kıyametin anlamı semboliktir. Tekrar ediyorum: "Azabının dumanı sonsuza dek yükselecek" ifadesi, günahın sonucunu sonsuza kadar hatırlayacağı anlamına gelir. Ve bu nedenle bir daha asla ayağa kalkamayacaktır.

Canavara ve onun heykeline tapınanların ve onun isminin işaretini kabul edenlerin gece gündüz rahatı yoktur. tarafından belirlenen dinlenme günü

Tanrı, Yeni Ahit'te belirtildiği gibidir: "Çünkü bir yerde yedinci gün hakkında şöyle demişti: Ve Tanrı, yedinci günde tüm işlerinden dinlendi... Bu nedenle, Tanrı'nın halkı için hâlâ dinlenme var. Çünkü Tanrı'nın kendi işlerinden yaptığı gibi, O'nun huzuruna giren kişi de kendi işlerinden dinlendi. Bu nedenle, hiç kimsenin aynı itaatsizlik örneğine düşmemesi için o dinlenme diyarına girmeye çalışalım."

(İbraniler 4:4, 9-11). "Yedinci gün Tanrınız RAB'bin Şabat Günüdür; ne sen, ne oğlun, ne kızın, ne kölen, ne cariye, ne hayvanların, ne de kapılarında olan yabancı, hiçbir iş yapmayacaksın. Çünkü RAB gökleri, yeri, denizi ve içlerinde olanların hepsini altı günde yarattı ve yedinci günde dinlendi; bu nedenle RAB Şabat gününü kutsal ve onu kutsal kıldı" (Çıkış 20:10, 11). O'nun önerdiği dinlenme gününü reddeden kişi dinlenmeyecektir.

Buradan canavara tapanların Şabat'ı reddedeceği sonucu çıkıyor. Canavarın kim olduğunu keşfettikçe bunun nedeni de netleşecek.

İkinci meleğin mesajı, Katolik kilisesi olduğunu gördüğümüz Babil'in düşüşünü kınadı. Vahiy 17'de bir kadın tarafından temsil ediliyor: "Küfür isimleriyle dolu, yedi başlı ve on boynuzlu, kırmızı bir canavarın üzerinde oturan bir kadın gördüm. Ve kadın mor ve kırmızı giysilere bürünmüştü... ve alnında GİZEM, BÜYÜK BABİL adı yazılıydı" (Vahiy 17:3, 4). Üzerine oturduğu canavar susuzluğunu temsil eder: "Yedi baş, kadının üzerinde oturduğu yedi dağdır" (9. ayet). Roma, kehanette belirtilen yedi dağın şehridir: "Roma, Tiber Nehri kıyısı boyunca uzanır ve yedi tepesiyle tarihi merkezini oluşturur: Palatine, Aventine, Campidoglio, Quirinale, Viminale, Esquilino ve Celio." (Kaynak: Vikipedi, vurgu eklenmiştir). Papalığın merkezi Vatikan'ın bulunduğu yer Roma'dır.

Diğer uluslar tarafından Papa'nın kralı olduğu bağımsız bir ülke olarak tanınmaktadır. Peygamberlikte papalar canavarın başlarıyla karşılaştırılır: "Yedi baş, yedi dağdır... onlar aynı zamanda yedi kraldır" (Vahiy 17:9, 10). Canavar sembolü papalığı ve onun başkanlarını da papaları temsil eder. Canavarın 13. bölümde anlatılan diğer özellikleri bu yorumu doğrulamaktadır:

1 - Canavara tapılıyor - dolayısıyla dinsel bir gücü temsil ediyor: "Ve onlar canavara taparak şöyle dediler: Canavar gibi kim var? Ona karşı kim savaşabilir?" (Va. 13:4).

2 - Canavar, kutsallara zulmetti ve onları öldürdü ve uluslar üzerinde yetkiye sahipti: "azizlerle savaşmasına ve onları yenmesine izin verildi; ve ona her oymak, dil ve ulus üzerinde yetki verildi" (Va. 13:7).

Engizisyon'u kuran papalık, "kafir" olarak sınıflandırdığı milyonlarca insanın ölümünden sorumluydu. Günahınız: İncil'i okumak ve itaat etmek. Papalık, kehanetin şartlarını yerine getiren, zulmeden bir dinsel güçtü.

Buradan "canavar" sembolünün papalığı temsil ettiği anlaşılmaktadır. Bu nedenle canavarın "işareti" papalık otoritesinin işaretidir. Bunu tespit etmek zor değil. Katolik literatürü şunu doğrulamaktadır:

"Pazar günü otoritemizin işaretidir. Kilise İncil'in üstündedir ve Şabat ibadetinin aktarılması bunun kanıtıdır" Kaynak: The Catholic Record, Londra, Ontario, 1 Eylül 1923 (vurgu ve vurgu eklenmiştir).

"Ancak Protestanlar Pazar gününü tutarak... kilise sözcüsü Papa'nın otoritesini kabul etmiş olduklarının farkında değiller." Kaynak: Pazar Ziyaretçimiz, Catholic Weekly, 5 Şubat 1950 (vurgu eklenmiştir).

Pazar kutlaması papalık otoritesinin işaretidir. Bu nedenle canavarın işaretidir. Burada bir gözlem yapılması gerekiyor. "Canavar" Vahiy 13. bölümde "zulmeden" bir güç olarak temsil ediliyor. Bugün olmayan bir şey. Geçmişte tam olarak bu özelliğe karşılık gelse de, bugün papa açıkça inananların öldürülmesi emrini vermiyor. Ancak Vahiy 17'de İsa, tarihteki sekizinci ve son papanın bu ayrıcalığı yeniden üstleneceğini anlatır: "canavar... aynı zamanda sekizincidir... ve yok olmaya gider" (Vaiz 17:11)*. Bugün papalık zulm etmiyor.

Dolayısıyla mevcut papanın canavar rolünü üstlendiği söylenemez. Ve sonuç olarak onun ilan ettiği Pazar henüz "canavarın işareti" olarak kabul edilemez. Ancak kehanete göre son papa iktidara geldiğinde zalim olacak. Bu nedenle İsa "sekizinci canavardır" diyor. Yani Pazar "canavarın işareti" olacak. Bu, dayatılan bir yükümlülüğe dönüştürülecek ve bunu yerine getirmeyi reddedenler, Orta Çağ'daki inananlar gibi, canavar tarafından zulme uğrayacak. Dinlenme günü konusu "Cumartesi x Pazar" etrafında oluşacak kriz nedeniyle bu anın konusu olacak ve dünyadaki tüm insanlar bilinçli ve bilinçli bir karar verme fırsatına sahip olacak. Şabat'ı tutarak Tanrı'ya itaat etmeyi ya da Pazar'ı kutlayarak Papa'ya saygı göstermeyi seçecekler.

* Bu konu "Sekizinci" kitabında ayrıntılı olarak ele alınmıştır. Vahiy kitabının bu bölümünü iyi anlamak için onu okumanızı tavsiye ederim.

Üçüncü meleğin mesajına dönecek olursak: Canavara tapanların rahat edemeyeceğini söylüyor. Bunun nedeni, Tanrı'nın verdiği dinlenme günü yerine canavarın belirlediği dinlenme gününü kabul etmeleridir. Kesin seçimlerini Papa ve Pazar günü yapacaklar ve Cumartesi gününü sonsuza dek reddedecekler, şöyle diyorlar: "Canavara ve onun heykeline tapanların, gece gündüz dinlenmeleri yok, onun adının işaretini alanların da." Şabat koruyucularının ölümle tehdit edileceği göz önüne alındığında, bunu anlamak kolaydır. Böyle bir durumda, Mesih'e gerçek imanı olmayan herkes, bu yaşamdaki çıkarlarını korumak için itaat yolunu terk edecektir. Ancak İsa'nın, bu dünyada hayatını O'nun uğruna kaybeden kişinin onu tekrar bulacağını söylediğini unutmamalıyız. Bu dünyadaki çıkarlarını ön planda tutan, burada geçimini sağlamak için Mesih'i terk eden herkes onu kaybedecektir.

"Canavarın görüntüsü "

Resim orijinalin kopyasıdır. Canavar zulmeden bir dinsel gücü temsil ettiğinden, görüntü de öyle. İkinci meleğin mesajında diğer kiliselerin Pazar gününü dinlenme günü olarak öğrettiğini gördük. Bu özellikle Protestanlar ve Evanjelistler için geçerlidir. Bunu yaparken papalığı kopyalıyorlar. Üçüncü melek ise daha da ileri gideceklerine, papalığın muhaliflere karşı tavrını da taklit edeceklerine işaret eder. Geçmişte olduğu gibi hükümetleri dini dogmalarını empoze etmeleri konusunda etkileyecekler. Papa'nın cezayı verdiği, devletin ise bu cezayı infaz ettiği eski Engizisyon mahkemeleri, Protestan kiliselerinin öncülüğünde modern bir versiyonla yeniden yaratılacak. Şimdi tüm bunlara inanmak çok zor görünebilir, ancak şuna emin olabiliriz ki insanlar Tanrı'nın gerçeğini ve O'nun Ruhunu etkisini reddettiklerinde çok zalim olurlar.

Üçüncü melek, canavara tapanların da onun suretine tapacaklarını belirtir. Çünkü Katolikler de Protestanlar da aynı şeyi vaaz edecekleri için yetki işaretleri de aynı olacaktır. Dinlenme günü meselesi, yani insan otoritesi tarafından belirlenen Pazar ile Tanrı tarafından belirlenen Cumartesi günü arasındaki tartışmanın ana noktası olacaktır. Onun sayesinde dünya iki sınıfa ayrılacak. Kilisenin ve devletin ileri gelenleri rüşvet vermek, yıkmak ve her sınıftan insanı insanın belirlediği güne teslim olmaya zorlamak için birleşecek. Ancak üçüncü meleğin uyarısı tüm dünyada duyulacak ve ilahi emri çiğnemenin korkunç sonucunu açıkça ilan edecek. Bu manevi savaşın ortasında herkes nihai kararını verecek ve hem doğru hem de kötü, tarihteki en çok beklenen olaya, İsa'nın ikinci gelişine tanık olmaya hazır olacak. O büyük günde kimin tarafında olacaksınız? Her gün yapacağınız seçimler, çatışmanın sonundaki konumunuzu belirleyecek.

İsa'nın yanında bilge olsunlar ve O'nun emirlerine itaat etsinler.

Üçüncü meleğin mesajı, Tanrı'nın son günlerde seçeceği kilisenin ne olacağını ve üyelerinin özelliklerini belirterek sona ermektedir. Onunla tanışmak ister misin? Bu koleksiyondaki bir sonraki kitabı okuyun: "Son Günlerde Tanrı'nın Gerçek Kilisesi Nedir?"

Kitap 6: Beşinci büyük gerçek: Son günlerde Tanrı'nın gerçek kilisesi nedir?

"İşte evliyaların sabrı; İşte Tanrı'nın emirlerini ve İsa'nın imanını tutanlar" Vahiy 14:12.

Tanrı'nın emirleri, Musa'ya Sina Dağı'nda kendi parmağıyla taş tabletlere yazdığı emirlerdir. Bunu yeni vasiyette sunulan yasanın özetiyle (Tanrı'yı ve komşunuzu sevin) ya da Mesih'in bahsettiği "yeni emir"le (birbirinizi sevin) karıştırmayalım. Yaratılıştan itibaren

Vahiy, Kutsal Kitap, Tanrı tarafından verilen tek emrin Mısır'dan Çıkış 20:3-17'deki On Emir olduğunu öğretir.

Sina'da MÖ 1450 civarında verilmiş olmasına rağmen emirler çok önceden biliniyordu. Dördüncü emir olan Şabat, yaratılış haftasında, hatta Dünya'da günahın ortaya çıkmasından önce bile ortaya çıkıyor: "Ve Tanrı, yaptığı işi yedinci günde bitirdi ve yedinci günde, yaptığı tüm işten istirahat etti. yaptı.

Ve Allah yedinci günü mübarek kıldı ve onu takdis etti; çünkü Tanrı'nın yarattığı ve yaptığı bütün işten O'nda dinlendi." (Yaratılış 2:2, 3). Tanrı, Sina'da insana şu emri hatırlamasını emreder: " Şabat gününü kutsal kılmak için anımsayın" (Çıkış 20:8). İbrahim Sina'dan yaklaşık beş yüz yıl önce kanunlarını yerine getirdi: "Çünkü İbrahim benim sözümü dinledi ve emirlerime, emirlerime, kanunlarıma ve kanunlarıma uydu." (Yaratılış 25:6). Mezmur yazarı, emirlerin sonsuza kadar kalacağını ilan etti: "O'nun ellerinin işleri gerçek ve hükümdür; O'nun bütün emirleri kesindir. Sonsuza dek sağlam dururlar" (Mezmur 111:7, 8). İsa yasayı yürürlükten kaldırmaya gelmediğini söyledi; daha ziyade cennet var olduğu sürece kalacağını: "Yasayı ya da peygamberleri yok etmeye geldiğimi düşünmeyin: Ben yürürlükten kaldırmaya değil, yerine getirmeye geldim. Çünkü size doğrusunu söyleyeyim, gök ve yer ortadan kayboluncaya kadar, her şey yerine gelinceye kadar yasadan tek bir zerre ya da tek bir madde bile geçmeyecek." (Matta 5:17, 18). Pavlus, İsa'nın yasayı yerine getirdiğini, böylece bizim de O'nun örneğini izleyerek yerine getirdiğini belirtti: "Tanrı, Oğlunu günahlı insan benzerliğinde günah için göndererek, günahı insan bedeninde mahkûm etti; Öyle ki, yasanın doğruluğu benliğe göre değil, Ruh'a göre yaşayan bizlerde yerine gelsin." (Romalılar 8:3, 4). Ayrıca yeni antlaşmada da emirlerin eskisi kadar geçerli olduğunu belirtti: "Onları azarlamak için onlara şöyle diyor: İşte, Rab, İsrail eviyle barışacağım günler geliyor diyor. ve Yahuda evi ile yeni bir ahit; onları Mısır diyarından çıkarmak için ellerinden tuttuğum gün atalarıyla yaptığım ahde göre değil; Antlaşmama uymadıkları için onlara dikkat etmedim, diyor Rab.

Çünkü o günlerden sonra İsrail halkıyla yapacağım antlaşma budur, diyor RAB; Yasalarımı onların anlayışlarına koyacağım ve onları yüreklerine yazacağım." (İbraniler 8:8-10).

Eski antlaşma On Emir'di (Tesniye 4:13). Liderler ve halk emirlere uymamaya karar verdikleri için O'nun antlaşmasına uymadılar. Bu nedenle Tanrı onları "yeni antlaşma" olarak adlandırarak yeniden insana sundu. Bu, bir zamanlar ihanete uğrayan, karısını affeden ve şimdi sadakat yeminini yeniledikten sonra aynı evlilik yüzüğünü tekrar parmağına takan bir koca gibidir. Antlaşma aynıdır; insan ile Tanrı arasındaki aynı bağlılığı ele alır ve şimdi İsa'ya inananlar arasında yeniden tesis edilmiştir.

Pavlus ayrıca şunları da bildirdi: "Günahın üzerinizde hakimiyeti olmayacak; çünkü siz kanunun altında değil, lütf altındasınız. Ne olmuş? Yasanın altında değil de lütf altında olduğumuz için mi günah işleyeceğiz? Hiç de bile." Ve "günah yasanın çiğnenmesidir." Kim gerçekten lütf krallığı altındaysa, onun aracılığıyla yeterliliğe kavuşur.

Ruh, yasayı aşmamak. Lütfun öznesi Tanrı'nın emirlerine itaat eder (Romalılar 6:14, 15; I Yuhanna 3:4).

Pavlus ve diğer tüm Kutsal Kitap yazarları gibi Yakup da "yasaya göre yargılanacağımızı" belirtiyor. Ve şöyle açıkladı: "Yasanın tamamını yerine getiren ve bir noktada tökezleyen kişi, her şeyden suçlu olur. Çünkü, "Zina etmeyeceksin" diyen, aynı zamanda "Adam öldürmeyeceksin" demiştir. Eğer zina yapmaz ama öldürürsen, kanunu çiğnemiş olursun." (Yakup 2:12, 10, 11). Ve son olarak Vahiy'de Yuhanna, gökten gelen meleğin son günlerdeki Tanrı'nın kilisesi olarak işaret ettiği kişileri şöyle tanımlar: "Tanrı'nın emirlerini yerine getirenler" (Vahiy 14:12).

Son Zaman Azizleri, Adem'den bu yana her çağdakiler gibi, emirleri yerine getireceklerdir. Ayrıca İsa'nın yeryüzündeyken sahip olduğu imana da sahip olacaklar.

İsa'nın inancı . Dolayısıyla On Emir ve İsa'nın imanı, adeta Tanrı'nın azizlerinin ellerindeki "bayrak"tır. İman yoluyla itaat deneyimi. En büyük zorluk bu deneyimin nasıl elde edileceğinde yatmaktadır. Bunu anlamak cennete, sonsuz yaşama giden kapıyı bulmakla eşdeğerdir; canavara ve onun suretine karşı zafere giden yolu bulmak. Şimdi bunu birlikte çözelim.

Emirleri tut

Vahiy'de canavar, onun tarafından aldatılan çok sayıda kötü insanı simgeleyen denizin kumu üzerinde dururken görülüyor: "Şeytan... Dünyanın dört bir yanında bulunan ulusları aldatmak için çıkacak... Sayısı denizin kumu gibidir" (Va. 20:7, 8).

Şeytan'ın canavara "gücünü ve yetkisini" verdiğini unutmayın (Va. 13:2). Canavar onun kullandığı aldatma aracıdır. Bunlara aldanmayanlar canavarın ve dolayısıyla Şeytan'ın üstesinden gelecektir. Hak yolunda yürüyenler. Mezmur yazarı şunu söylüyor: "Yasanız gerçektir" (Mezmur 119:142). Yalnızca On Emir'in kanununa uyanlar aldatmadan uzaktır. Bu nedenle Vahiy'in üçüncü meleği, canavara ve onun suretine tapınma konusunda uyarıda bulunduktan sonra, Tanrı'nın emirlerini yerine getirenlerin, Tanrı'nın gerçek halkı, yani şeytanın aldatıcı gücü altında olmayan tek kişiler olduğuna işaret eder. Canavar, illuminati'ye ve tüm piramit güç yapısına hükmettiği için, içinde yaşadığımız "matris" olan şeytanın gözüne sahip piramit, onun gücünden özgür olmak ve dolayısıyla emirlere itaat etmek, sistemin dışında olmak anlamına gelir. Piramit ve ilgili sembolleri bankaların logolarında, araç üreticilerinde, Masonlukta, müzik videolarında ve şarkıcı şovlarında, spor etkinliklerinde, YouTube gibi ünlü TV ve internet kanallarında ve hatta kiliselerde görüyoruz. Kutsal Kitabın şunu söylemesi sebepsiz değildir: "Dünyayı da, dünyada olanı da sevmeyin. Eğer biri dünyayı seviyorsa, o kişide Baba sevgisi yoktur" I Yuhanna 2:15. "Ve bu, O'nun emirlerini yerine getirmemiz için Tanrı'nın sevgisidir" I Yuhanna 5:2. Buradan anlıyoruz ki, dünyayla ve onun gösterişleriyle tüm bağlarını koparanlar, emirlere uymaktadırlar.

Eğer cenneti istiyorsak, hayatımızda Tanrı'nın On Emrine uymayan her şey bırakılmalıdır. Emirleri yerine getirmenin ilk adımı, dünyadan ve kişisel hatalardan nefret etmek ve onlardan vazgeçmeye istekli olmaktır.

Allah kimseyi iradesi dışında değiştirmez. O'ndan ilham alan Yeşu'nun dediği gibi: "Bugün kime hizmet edeceğinizi seçin... ama ben ve evim RAB'be hizmet edeceğiz" Yeşu 24:15. Ve eğer dünyayı altüst edersek bunun nedeni Tanrı'nın Ruhu aracılığıyla kalplerimizde zaten etkin olmasıdır. Çünkü Kutsal Ruh'un işi dünyayı günaha mahkum etmektir (Yuhanna 16:8). Başka bir deyişle kurtuluş işi Tanrı'nın inisiyatifiyle başlar. Vicdanlarımıza dokunması için melekler aracılığıyla gönderen Kutsal Ruh'u İsa'ya verir. Ancak hatalarımıza ikna olmak, O'nunla aynı fikirde olmak ve O'nun hayatlarımızı değiştirme çağrısını kabul etmek bizim elimizdedir.

Yeni konser vaadi

Tanrı, "Yasalarımı onların yüreklerine koyacağım ve akıllarına yazacağım" diye vaat etti (İbraniler 10:16). Anlayarak yazmak, emirlerin adil olduğuna, itaatin bizim için en iyi yol olduğuna kendimizi ikna etmek anlamına gelir.

Kalp üzerine yazmak O'na itaat etmeyi sevdirmektir. Tanrı her ikisini de Kutsal Ruh aracılığıyla yapar. O'nun Ruhu vicdanlarımızı günah konusunda ikna eder etmez, onları doğruluk konusunda ikna etmeye başlar (Yuhanna 16:8). Yanlış yapmayı düşündüğümüzde bizi "vicdan azabına" sürükleyen bu durum, artık bize itaat yolunda yürüme motivasyonu ve gücü veriyor. Biz Tanrı'ya hizmet etmeyi seçiyoruz ve O bize ihtiyacımız olan yardımı veriyor. Bu şekilde emirleri yerine getirirsiniz. Dolayısıyla yardımcımız olarak Yüce ve Her Şeye Gücü Yeten Allah'ın bulunduğunu düşünürsek itaat etmek hiç de zor değildir. Yuhanna, Tanrı'nın emirlerinin ağır olmadığını belirtir (1 Yuhanna 5:3). Bu deneyimi yaşadı. Tanrı'nın hayatını yönlendirmesine ve ona yardım etmesine izin vermenin ne anlama geldiğini biliyordu. İsa şöyle dedi: "Ben çağın sonuna kadar her zaman sizinle birlikteyim."

(Matta 28:20). Bir baba karşıdan karşıya geçmeden önce oğlunun elini sıkmak için uzanıyorsa, İsa da bize doğru yaklaşıyor. O, Babamız Tanrı'nın temsilcisidir, eli bize doğru uzatılmış olarak her zaman bizimle birlikte yürür ve O'ndan bize yardım etmesini ister, böylece zorluklar arasında, sorunların ortasında bize yol gösterebilir. pistte öfkeli arabalar gibi yüksek hızda ilerleyenler. "Trafik" yoğun olabilir; Yoğun saat olabilir. Ama Babamızın görünmez ellerine tutunarak karşı kıyıya mutlaka sağ salim ulaşacağız.

Küçük bir çocuk gibi, bir sonraki şeritten sonra şeridin geçilebilir olup olmayacağını bilemeyecek şekilde arabaların üzerinden göremiyor olabiliriz. Ama O görüyor ve biliyor.

Eğer O'na güvenir ve O'nun bize "Gel!" demesini beklersek, her şey düzelecektir.

İtaatimizi artık etkilenmeyecek bir noktaya kadar pekiştirdiğimizde, emri yerine getirdiğimiz söylenebilir. "Tutmak" kelimesinin anlamı budur. Onu yanınızda güvende tutmak, kaybolmaması için ona bakmaktır. Kutsal Kitap'taki anlamıyla bu, düşmekten kaçınmak için Tanrı'ya o kadar sıkı sarılmak anlamına gelir ki, hiç kimse (kişi ya da iblisler) bizi hareket ettiremez. İsa, sarsılmaz itaatine ve Tanrı'ya olan bağlılığına değinerek şunları söyledi: "Babamın emirlerini tuttum ve O'nun sevgisinde kaldım" (Yuhanna 15:10).

Tanrı, kendi yasasının bir noktasını benimsediğimizden ve ona itaat ettiğimizden emin olduğunda, bize daha önce bilinmeyen başka bir noktayı açıklar. Bizi ikna etme ve itaat etme gücü verme sürecini devam ettiriyor. Bu işleme "kutsallaştırma" denir. Kutsal Ruh'u aldığımız ölçüde kutsallaşırız. Ve böylece devam ediyor. Hayatımız, karakterimizin sürekli arınma ve beyazlaşma sürecinin ortasında geçiyor. Tanrı işler ve biz işbirliği yaparak kendimizi sürece teslim ederiz, O'nun talimatlarını ve yaşamlarımız için iradesini kabul ederiz; O'nun verdiği yetkiyi itaat etmek için kullanmak. Bize her zaman itaat etme gücü verilmiş olmasına rağmen, bazen bakışlarımızı İsa'dan kaçırdığımızda düşeriz; Baba'nın elini bırakırız ve karşıya tek başımıza devam etmek isteriz. Daha sonra ayağımız takıldı ve raylara düştük. Yaralanıyoruz. Bu gerçekleştiğinde Tanrı, ruhu aracılığıyla içimizde hareket etmeye devam eder.

İsa gökte bizim için aracılık ediyor ve Tanrı da "ifade edilemeyecek iniltile" yüreklerimizde aracılık ediyor (Romalılar 8:26). Bizi manevi sıkıntıdan kurtarması için dua etme arzusunu yüreklerimize yerleştirir. Ve daveti tekrar kabul edene kadar, eğer kalplerimizde samimiyet varsa, İsa bizim için şefaet eder. Ruhun yüreklerindeki işini tamamen reddetmemiş olan herkes, Mesih'in şefaetinden yararlanır. "Biri günah işlerse, Babanın yanında bir Avukatımız vardır: doğru olan İsa Mesih" (1 Yuhanna 2:1). Daha sonra nihayet ruhun etkisine teslim olduğumuzda, kutsallaşma süreci yeniden başlar.

Çoğu insan için süreç, erkeğin son nefesini verip mezara gitmesiyle sona erer. Pavlus yaşamının sonunda şöyle dedi: "İyi bir mücadele verdim, yolumu tamamladım... bundan böyle benim için adil yargıç olan Rabbin vereceği doğruluk tacı var. o gün ben; ve sadece bana değil, O'nun gelişini seven herkese de" (II Timoteos 4:7-9). Ancak Mukaddes Kitap, bir grup insan için ruhun işinin nihai amacına onlar hâlâ hayattayken ulaşacağını öğretir. Bu onların Allah'ın özellikle ayrıcalıklı kıldığı bir grup insan olduğu anlamına gelmez. Onlar yalnızca, henüz hayattayken son günahı ortadan kaldıracak kadar Tanrı'nın yaşamlarındaki işinin derinleşmesine izin vereceklerdir. Biraz önce, bir Hıristiyan bir an için Tanrı'ya itaat etmeyi seçmeyi bıraktığında ne olacağını yorumlamıştık: o, yola dönene kadar Mesih'in şefaatine güvenir. Hıristiyan yolda ilerledikçe Tanrı'da giderek daha sağlamlaşır ve düşüşleri daha az sıklıkta olur. Şimdi, Tanrı'ya ve Mesih'e giderek daha fazla teslimiyet göstererek hiçbir şeyin onları doğruya karşı yanlışı seçmeye sevk edemeyeceği bir noktaya ulaşacak olanların başına ne geleceğini bir düşünün. Bu durumda Mesih mabette şefaet etmese bile bu onlar için bir sorun olmayacaktır. Çünkü Mesih'in şefaati hata yapanlar içindir. "Sağlıklı olanın doktora ihtiyacı yoktur" dedi (Luka 5:31). Onlar yeryüzünde Şefaetçi olmadan da yaşayabilecekler. Mesih işini bıraktığında son yedi bela yeryüzüne düşecek (Vahiy 15:1; 16:1). O zaman Tanrı'nın gazabı kötülerin üzerine dökülecek.

Ve bu grup insan bu süre zarfında Dünya'da hayatta kalacak. Kıyamet'te onların kusursuz oldukları belirtiliyor; onlar yüz kırk dört bindir (Vahiy 14:1-5). On Emir'e itaat edenler ve Tanrı'nın Ruhu'nun rehberliğine tamamen teslim olanlar. Onlar, Tanrı'nın lütfunun Mesih'e teslim olanlarda neler yapabileceğinin tanıkları olarak kalacaklar.

Belalar geçtikten sonra büyük mükafatı alacaklar. Hayatta günah işlemeyi kesin olarak bırakmayı bırakanlar, Tanrı'nın yüzünü yeniden görmeye hazırdılar. Tıpkı Adem'in günah işlemeyi bırakmadan önce yaptığı gibi. İnsan yalnızca itaatsizlik nedeniyle Yaradan'la kişisel ve gözle görülür birlikteliğini kaybetti. O zaman bunlar ölümü görmeden Allah'ın bulunduğu yere götürülecek duruma gelecektir. Enoch ve Eljah'ın başına geldiği gibi. İşte bu nedenle 144.000 kişi ölümü görmeden göğe kaldırılacaktır. Eğer bu duruma ulaşırsak, sen ve ben o büyük günde hayatta olacağız ve ölüme karşı kazanacağımız zaferi paylaşacağız. "İşte size bir sır vereceğim: hepimiz uyumayacağız, ama son borazan çalınca hepimiz bir anda, göz açık kapayınca kadar değişeceğiz; çünkü trompet çalacak... ve biz dönüşeceğiz. Çünkü bu çürüyebilen, bozulmazlığı giymeli ve bu ölümlü, ölümsüzlüğü giymeli. Ve bu çürüyen, bozulmazlığı giydiğinde ve bu ölümlü ölümsüzlüğü giydiğinde, o zaman yazılmış olan söz yerine gelecektir: Ölüm, zaferle yutulacaktır. (I Korintliler 15:51-54). Amin! Şükürler olsun!

Tanrı'nın antlaşması: iman - insanın payı

Pavlus iman sayesinde kurtulduğumuzu yazdı ve şunu ekledi: "Bu sizin tarafınızdan değil, Tanrı'nın armağanıdır" (Efesliler) 2:8. İman "umut edilen şeylerin özü, görülmeyen şeylerin inancısıdır" (İbraniler 11:1). Kendisine olan inancımızı ve güvenimizi bize veren Allah'tır. Her ikisi de O'nunla temasın, dostluğun meyvesidir, biz dostlarımızın sözüne inanırız, bu da bir arada yaşamın meyvesidir. Ve İsa ve Tanrı ile birlikte yaşayabiliriz. Dikkat edersek, İsa'nın yanımızda olduğunu fark edebiliriz.

Bizi tehlikeden kurtaran, zarar vermektense alıkoyan, bir sorun üzerinde daha iyi düşünmemizi ve doğru kararı vermemizi sağlayan "ani" fikirler kaç kez aklımıza geldi? Vicdanın sesi her gün bizimle konuşur, İsa'nın her zaman hazır olduğunu gösterir, Babamız Tanrı'nın öğütlerini zihinlerimize aktarır. Buna itaat ederek ve başarılı olarak, yaşamlarımızda Tanrı'nın Ruhunun yönlendirmesini takip etmeye kendimizi teşvik ederiz. gelecek seferler. Kutsal Kitap bu deneyimi şu şekilde anlatır: "İman işler sayesinde yetkin kılındı" (Yakup 2:22). Birçoğumuzun ölümcül kazalardan, soygunlardan ve diğer tehlikelerden mucizevi bir şekilde kurtulduğumuzu anladığı anlardan bahsetmiyorum bile! Alınan lütuf için minnettar olan kaç dudaktan, O'nu koruyucuları olarak tanıyan Tanrı'ya şükran sözleri çıkıyor! Ve İncil'den bir pasaj üzerinde meditasyon yaptıktan sonra zihninizin, okunan gerçeklerin gücünden bu kadar etkilendiği birçok olayı unutamadık.

günün sorunlarının önemsizlik derecesine indiğini ve ayçiçeğinin güneşi takip etmesi kadar doğal bir şekilde yardım arayışı içinde Tanrı'ya yöneldiğimizi! İman, Kutsal Kitabın Romalılar 10:17'de söylediği gibi, Tanrı'nın Sözü'nü duymakla geldi. Tüm bu deneyimler, Allah'la temasın imanı doğruladığının ve artırdığının gerçek kanıtıdır. Ve O'nun her birimizin yüreğine ulaştığı doğrudan bir kanalı - Kutsal Ruh - vardır. Dolayısıyla hiç kimse kendisine O'nun tarafından dokunulduğunu söyleyemez.

Ve bu dokunuş sayesinde kendisine inanç armağanı sunulmadı. Tanrı'nın gücüne inanarak ve güvenerek O'na her zaman itaat edebiliriz. Pavlus şöyle dedi: "Beni güçlendirenin aracılığıyla her şeyi yapabilirim" (Filipililer 4:13).

İsa'nın inancı

Tanrı'nın armağanı bir Tanrı'nın inancı değildir. İnsani iman sayesinde kazanan Oğlunu insan bedenine gönderdi. Ve Tanrı bizi bu inancın, İsa'nın inancının ortakları yapıyor. Pavlus şunları söyledi: "Artık ben yaşamıyorum, ama Mesih bende yaşıyor; ve şimdi yaşadığım hayat... Tanrı'nın Oğlu'na imanla yaşıyorum" (Galatyalılar 2:20). "İşte... İsa'ya iman eden azizlerin azmi" (Vahiy 14:12). İsa'nın imanında hiçbir başarısızlık yoktur. İmanı "zayıf" değildi. O mükemmeldi ve her zaman güçlüydü; Bu, Tanrı'nın herhangi bir mucizeyi gerçekleştirmesi ve her durumda emirlere uyması için O'nu güçlendirmesi için her zaman yeterlidir. Bu inanç, kurtarılabilmeleri için insanlara sunulan bir armağandır.

Bize İsa'nın kusursuz imanı sunulduğundan, onu her aldığımızda Tanrı'ya kusursuz bir şekilde itaat edeceğiz. Vaftiz yoluyla yeniden doğan kişi, "itaatkâr" bir imanlı olarak doğar. Allah katında "itaatsiz mümin" diye bir şey yoktur. "İmanı zayıf" olan bir mü'min de yoktur. İmana bir kusur atfetmek, İsa'nın Tanrı tarafından verilen kusursuz iman armağanına bir kusur atfederek günahınızı haklı çıkarmak anlamına gelir. Ancak kusurlu bir imana sahip değiliz. Tanrı, çocuğuna hasarlı bir oyuncak hediye eden bir baba değildir. Hayır, önce test ediyor, çalışıp çalışmadığını görüyor ve yeni bir şey veriyor. O'nun iman armağanıyla yaptığı şey budur: Bunu ilk önce Oğlu Mesih İsa'nın kişiliğinde denedi. Oğlunu, başka hiç kimsenin yüzleşmek zorunda kalmayacağı kadar şiddetli testlere tabi tuttu; çünkü tüm dünyanın günahlarının ağırlığını O'nun üzerine yükledi (Yeşaya 53:6). Cehennemin güçleri hiçbir zaman bu kadar birleşmiş ve başka bir adama bu kadar güçlü bir şekilde saldırmamıştı; Çünkü Şeytan, Mesih'le olan bu savaşta kendisi için her şeyin tehlikede olduğunu biliyordu. Eğer orada kazanırsa tüm insan ırkı üzerinde kesin kontrol sahibi olacaktı. Fakat Tanrı'nın Mesih İsa'ya verdiği iman bu sınava dayandı. İsa muhteşem bir şekilde kazandı. Şunu söyleyebilirdi: "Bu dünyanın prensi yaklaşıyor ve bende hiçbir şey yok" (Yuhanna 14:30). Şeytan'ın, O'nu Tanrı'nın emirlerini en ufak bir şekilde ihlal etmeye ikna etmek için güvenebileceği hiçbir şey O'nda yoktu. İsa'ya verilen iman armağanı denendi ve onaylandı.

İsa'nın imanının mükemmel bir hediye olduğu, "cennetteki metroloji enstitüsünün kalite mührünü" taşıyan bir hediye olduğu ortaya çıktı. Böylece hiçbir zaman İsa'nın yaşadığı kadar zorlu sınavlarla karşılaşmayacağımız için, İsa'nın imanının bizi günah işlemekten alıkoymaya artık yeterli olmadığı bir zaman da asla olmayacaktır. Aldığımız iman armağanını haklı olarak kusurlu olarak suçlayıp ona "iman zayıflığı" diyebileceğimiz bir durum olmayacaktır. Ve Allah'a hakaret bile sayılan bu mazeret yasaklanınca, itaatsizliğin ancak iman yokluğundan, yani "inançsızlıktan" kaynaklanabileceği gerçeğini kabul etmek zorunda kalıyoruz. Bu İncil'de yazıyor. Allah, isyanı küfürle bir tutuyor: "Peki, isyan edenlerden başkasının huzur diyarına girmeyeceğine dair kime yemin etti?"

Ve küfürlerinden dolayı içeri giremediklerini görüyoruz." "İmanla ilgili olmayan her şey günahdır" (İbraniler 3:18, 19; Romalılar 14:23).

İman, Sözü duymakla gelir

Bize verilen iman armağanında hiçbir başarısızlık olmadığına göre, müminin imtihan edildiğinde itaatsizliğe düşmesi neden bu kadar sık oluyor? Bu iki nedenden dolayı ortaya çıkar. Birincisi: Bu durumda Allah'ın kendisi için olan iradesinin bilinmemesinden kaynaklanmaktadır. Bu durumda, Mesih'in tam olarak bu türdeki hatalar için sağlanan şefaatten yararlanır: "Eğer ışıktayız... Oğul İsa Mesih'in kanı bizi her günahattan arındırır" (I Yuhanna) 1:7). Anlaşıyor ki: Bilincimize ulaşan manevi ışıktayız; Rabbimizin şimdiye kadar bize emirleri hakkında öğrettiklerine göre; Eğer vicdanımız bizi hiçbir şeyle suçlamıyorsa, o zaman İsa'nın kanı bizi bilgisizce işlenen tüm günahlardan arındırır. Diğer sebep ise ikincisi, Allah'ın vaatlerini hatırlamaması ve ilahi iradede kalmak için güveneceği hiçbir şeyin olmamasıdır. Böylece durumu kendi yöntemiyle -bedene göre- çözmek ister. Bu durumda Tanrı'nın kendisinden ne beklediğini bilmesine rağmen, Kutsal Kitapı incelememesi ve dua etmemesi, Tanrı'nın bu gibi durumlarda ona bir çıkış yolu vereceğine söz verdiği anlamına geliyordu.

İncil'in bin sayfadan fazla olmasının sebeplerinden biri de tam olarak insanın hayatı boyunca karşılaşılabilecek tüm durumları kapsayabilmesidir. Böylece her an için doğru yönlendirmeyi getirir. Bunları bilmek için insanın Söz'ü incelemesi gerekir. Bu kısım ona kalmış. Tanrı, Kutsal Yazıları bugüne kadar korumaya çalıştı. Bunları incelemek insanın elindedir. Farklı versiyonlarda kötü tercüme edilmiş başka bir metin olsa bile Kutsal Yazıların tamamı tutarlı olmaya devam eder. Yaratılıştan Vahiy'e kadar herhangi bir konuyu inceleyerek, çok az resmi eğitim almış basit bir adam bile gerçeğe ulaşabilir. Bu nedenle hiç kimse, hatalarını haklı çıkarmak amacıyla, Kutsal Kitap'ta öğretilen hakikati anlama koşullarının bulunmadığını iddia edemez. Cennete giden kesin yolu bulmayı gerçekten arzulayan kişi, onu gayretli bir çalışmayla bulacaktır. İsa şöyle dedi: "Kutsal Yazıları araştırıyorsunuz, çünkü onlarda sonsuz yaşama sahip olduğunuzu düşünüyorsunuz" (Yuhanna 5:39).

Sözün incelenmesi tamamen iman armağanını almakla ilgilidir. "İman işitmekten, işitmek de Tanrı'nın sözünden gelir." (Romalılar 10:17). Söz aracılığıyla Tanrı'yı, O'nun iradesini ve vaatlerini biliyoruz. Dolayısıyla bu sayede O'nunla ve O'nun hükümetinin ilkeleriyle bir dostluk ilişkisi geliştiririz. Tanrı onu inceleyerek bize İsa'nın imanını verir. Tanrı Söz'ünü her gün özenle inceleyen kişi O'nun tarafından güçlendirilir. Sorunlarla karşılaştığında Tanrı, Ruh aracılığıyla ona hatırlatır ve okuduklarını doğru yorumlamasını sağlar. Dolayısıyla Tanrı'yı memnun etmek için ne yapması gerektiğini biliyor. Bu konuda yorum yapıyorum çünkü O'nun iradesini bilmek her zaman o kadar basit görünmüyor. Hayatta karşılaştığımız her şeyin, çalmak, öldürmek, zina yapmak ya da yapmamak vb. arasındaki seçim olduğunu hemen anlayamıyoruz. Bize çok karmaşık görünen durumlarla karşı karşıyayız. Evlilik ilişkileri, ebeveynler ve çocuklar arasındaki ilişkiler, iş ilişkileri vb. konularda sıklıkla kafamızın karıştığı durumlarla karşılaşırız. İhmalkar veya yüzeysel Mukaddes Kitap tetkikçileri bu tür durumlarda sıklıkla Tanrı'nın iradesini yanlış yorumlayarak Şeytan'ın tuzağına düşerler. Ancak Yaratılıştan Vahiy'e kadar Tanrı'nın iradesini bilen çalışkan bir öğrenci, doğru bir şekilde ayırt edebilecek ve itaat yolunda ilerlemek için beklediği gibi davranabilecektir. Karşılaştığımız durumların çeşitliliği

Hayatın akışı bize sonsuz görünüyor. Ama Allah hikmetiyle hepsini Kutsal sayfalarda kapsamıştır.

İnancın ölçüsü

Kutsal Kitap, Tanrı'nın her kişiye bir "iman ölçüsü" verdiğini söyler. Ancak bununla ilgilenirken, kutsallaşma için imandan değil, kehanete olan imandan söz eder: "Bilmeniz gerekenden daha fazlasını bilmeyin, ama... Tanrı'nın herkese dağıttığı iman ölçüsüne göre... kim Bize verilen lütfaya göre, ister peygamberlik olsun, isterse iman ölçüsüne göre farklı armağanlara sahip olalım" (Romalılar 12:3, 6). Peygamberlik, kilisenin gelişmesi için Tanrı'nın Ruhunun dökülmesi yoluyla İsa tarafından verilen armağanlardan biridir. Bu herkese verilmez, çünkü İsa, kişinin ve etki alanı içindekilerin yararı için, en uygun olduğunu düşündüğü şekilde herkese hediyeler verir (I Korintliler 12:11). Herkes peygamber olmayacak. "Belki... hepsi peygamber midir?" (I Korintliler 12:28-30). Ancak, ruhun farklı armağanlarına sahip olmalarına rağmen hepsi kutsallaştırılacaktır. "Ve Kendisi, hizmet işi için, Mesih'in bedeninin geliştirilmesi için azizlerin yetkinleştirilmesini isteyerek bazılarını havari olarak, bazılarını peygamber olarak, bazılarını müjdeciler olarak ve bazılarını papaz ve öğretmenler olarak atadı; hepimiz iman birliğine, Tanrı Oğlunu tanımaya, kusursuz bir insana, Mesih'in tam boyuna ulaşana kadar" (Efesliler 4:11-13).

Geleceğe dair kehanetlere inanmakta diğerlerinden daha fazla güçlük çeken insanlar var ama bu onların daha az kutsal oldukları anlamına gelmiyor. Birçoğu Hıristiyan olarak kehanetlere inananların çoğundan daha iyi tanıklık ediyor.

Bu nedenle, kutsanmak için aldıkları iman, başkalarının aldıkları imanın aşığısında veya daha az olmadığını kanıtlarlar. Tanrı'nın bize kutsallaştırılmamız için verdiği armağan olan İsa'nın imanı, tıpkı İsa'da olduğu gibi, bizde de itaat uyandırmak için mükemmeldir ve yeterlidir. Ve herkese ayırım yapılmaksızın verilmektedir. Bu, Tanrı'nın onu alanlara dağıttığı "imanın ölçüsünde" uygulanan peygamberlik armağanından farklıdır. Yani kehanet açısından inanan kimse, inandığı ölçüde vaaz verir.

Daha sonra, Tanrı'nın çocukları arasında, bazıları bazı kehanetleri vaaz edecek, bazıları ise vaaz etmeyecek. Kehanet vaizleri arasında bile, bazılarının "iman ölçüsünde" diğerlerinden daha fazla ayrıntı sunacağı görülecektir. Ancak Tanrı, kutsallaşmayı hedefleyerek herkese "Mesih armağanı" ölçüsünde iman verir ; yani, O'nun tüm emirlerini yerine getirebilmemiz için bize bahşedilen, tüm kusursuzluğuyla İsa'nın imanı (Efesliler 4:7).

Bu nedenle, iman armağanı her zaman mükemmel itaati mümkün kıldığından, gerçek imanlı, Tanrı'nın vaatleri hakkındaki bilgisi arttıkça daha itaatkar olacaktır. Cennete giren herkes bu şartı yerine getirdiği için cennete girecektir.

Tanrı'nın emirlerinden aldıkları ışığa kusursuz bir itaat içindeydiler. Herkes aynı inancı aldı. Fakat itaatinizin ölçüsü farklı olacaktır; Burada, Dünya'dayken ilahi iradenin elde ettiği ve uyguladığı bilgiyle orantılıdır.

İnanç gösterisi

İman beyanı ile gerçek iman arasında bir fark vardır. İblisler bile iman ettiklerini iddia ederler. "cinler bile inanıyor ve titriyor" (Yakup 2:19). Ancak Tanrı'nın bahsettiği iman armağanına sahip değiller. Bir kişinin kurtuluş için "İsa'nın imanı" armağanını aldığı nasıl kanıtlanır? Allah'a itaat edip etmediğini kontrol etmek. Çünkü gördüğümüz gibi bu iman, mümine her zaman itaat etme olanağı sağlar. Yani iman varsa itaat de vardı. İtaat yoksa iman da yoktu; yerini inançsızlık aldı. Yakup, İbrahim'in itaatkâr çalışmaları sayesinde "onun kusursuz hale getirildiğini" söylüyor (Yakup 2:22 - Cipriano de Valera Versiyonu, 1865). Anlamı: "Kusursuz olduğu gösterildi" veya "İmanın doğru olduğu görüldü". Bu, daha sonra sunduğu sonuçla kanıtlanmıştır: "İşsiz iman ölüdür" (Yakup 2:24). Kimin imanı var söyle; "İnanıyorum" diye bağırıp Allah'a itaat etmemek, yalan beyanda bulunmaktır.

Elçi Pavlus'a göre, her ne kadar insan, yasanın gerekleri olmadan iman yoluyla aklanmış ve bağışlanmış olsa da, aynı iman, yasayı insanın yüreğine getirir. Bunu, insanın manevi evinin - zihninin - yeni bir sakini olarak, daha önce olmadığı bir yere yerleştirir. Bu nedenle şunu yazdı: "Öyleyse biz yasayı imanla geçersiz mi sayıyoruz? Hiçbir şekilde! Aksine yasayı biz koyduk" (Romalılar 3:31). İbrahim ve başka hiçbir günahkâr adam, yaptığı işler nedeniyle Tanrı'nın önünde aklanmadı. Fakat "İsa'nın imanı" armağanını alan ve bu imanla aklanan her insan itaatkâr işler yapar. Ve kurtuluş için İsa'nın kusursuz inancından başka bir inanç bulunmadığından, eğer bir kişi zaten bildiği şeyler konusunda Tanrı'ya itaat etmezse, onun cennete dair umudunun boşa çıkacağını söylemek doğrudur. Cennete ancak imanla girebilirsiniz. İtaatsizlik imanın yokluğunun teyididir. Dolayısıyla Allah'ın on emrine bilinçli olarak itaat etmeyen hiçbir kişi cennete giremeyecektir. Herkes kendi bildiğine göre yargılanacaktır. Hiç kimse, hayatı boyunca bilmediği ve bilemeyeceği ilahi bir emre uymak zorunda kalmayacaktır. Ama kim iman armağanını almışsa, vicdanına ulaşan tüm nura itaat etmiş olacaktır. İmanlılar "Tanrı'nın insanların sırlarını İsa Mesih aracılığıyla yargılayacağı günde, onları suçlayarak ya da savunarak, vicdanları ve düşünceleriyle birlikte tanıklık ederek yüreklerinde yazılı olan yasanın işleyişini gösterirler" (Romalılar 2:15). , 16). Bu nedenle, biz imanlıların hepsi , "bazılarının imanda batık haline getirdiği şeyleri reddederek, imanımızı ve temiz vicdanımızı koruyarak" ilerleyelim (1. Timoteos 2:19).

İnancın kesinliği

Mukaddes Kitap, Mesih İsa adlı adamın imanına aşılana "güven"i gösterir. O kadar sağlam, o kadar mükemmeldi ki, yenilgi ihtimalini bir an bile düşünmedi. İsa, yaşamının en büyük çatışmaları karşısında bile Tanrı'nın Kendisini koruyacağına dair mutlak güvenini ifade etti. Ve aynı zamanda Kutsal Kitap'ın, O'nun Şeytan'a ve günaha karşı kazanacağı zaferle ilgili vaatlerinin de yerine getirileceğini. Onun birçok beyanı bunu göstermektedir. Gethsemane'nin zorlukları, adaletsiz yargılar ve Golgota'nın zorlukları karşısında kazanacağına dair tam bir kesinlik gösterdi ve

Cennete çıkıp şöyle dedi: "Ben artık dünyada değilim; ama onlar dünyadalar ve ben sana geliyorum" (Yuhanna 17:11). Biraz önce zaferini önceden ilan ederek şunları söyledi: "Dünyada sıkıntılarla karşılaşacaksınız, ama cesur olun; Ben dünyayı yendim" (Yuhanna 16:33). Öğrencilerine şunu söyleyerek, Lazarus ölmüş olsa bile, Tanrı'nın onun yaşamı üzerinde çalışacağına dair kesinliğini ilan etti: "Dostumuz Lazar uyuyor, ama ben onu uykusundan uyandıracam." Marta için ise: "Kardeşin yeniden dirilecek" (Yuhanna 11:11, 23). Tutuklanmasından birkaç gün önce, zaferini ve Aracı olarak işinin sonunu önceden tahmin etti ve O'nun görkemle gelişini önceden bildirdi: "İnsanoğlu kendi izzeti içinde ve tüm kutsal melekler O'nunla birlikte geldiğinde, o zaman O'nun O'nun görkeminin tahtına oturur; ve bütün milletler O'nun önünde toplanacak" (Matta 25:31, 32). Hayatını tehdit ediyormuş gibi görünen fırtınanın ortasında, Tanrı'nın Dünya'daki hizmetini yerine getirene kadar Kendisini hayatta tutacağına dair tam bir güvenle Kendisini korkusuz gösterdi. "Dalgalar teknenin üzerine yükseldi, böylece tekne zaten suyla dolmaya başladı. Ve O kış tarafta bir minderin üzerinde uyuyordu; ve O'na şöyle diyerek onu uyandırdılar: Efendi, yok olup olmamız umurunda değil mi? Ve uyanıp rüzgârı azarladı ve denize şöyle dedi: Sakin ol, sakin ol. Rüzgâr sakinleşti ve büyük bir sakinlik oluştu. Ve onlara dedi: Neden bu kadar çekingensiniz? Hala inancın yok mu?" (Markos 4:37-40).

İsa bazen şöyle dedi: "Olayınca iman edesiniz diye, gerçekleşmeden önce size şimdi söyledim" (Yuhanna 14:29). Ve biz imanlıların kabul ettiği İsa'nın imanı, bugün bizi, Tanrı'nın halkının canavara ve onun suretine karşı kazanacağı zafer vaatlerine inanmaya yönlendirecektir. Şartlar ne olursa olsun galip geleceğimize inanmak ve şeytanın tuzağına düşmekten korkmamak. İsa'nın imanı sayesinde bugün biliyoruz ki, Vahiy meleği tarafından atanan, Tanrı'nın son günlerdeki halkının bir parçası olacağız. "Tanrı'nın emirlerini yerine getiren ve İsa'ya iman eden" insanlar (Vahiy 14:12). Ve, tam bir iman kesinliğiyle, her "milletten, kabileden, dilden ve halktan" insanları, insan olan Mesih İsa'dan aynı iman armağanını almaya davet edeceğiz; öyle ki, onlar da dünyanın, bedeninin galipleri olsunlar. ve şeytan. Böylece dileyen herkes bu müjdeyi, bu müjdeyi kabul edenlerin grubuna katılıp kazanacaktır. "Ve krallığın bu müjdesi, bütün uluslara bir şahitlik amacıyla dünyanın her yerinde duyurulacak ve son o zaman gelecektir" (Matta 24:14). Amin, şimdi gel Rab İsa!

Altıncı büyük gerçek: Tanrı'nın gerçek dinlenme günü - İsa'nın nasıl soracağını bilmeyenleri iyileştirdiği gün - Cumartesi

Bugün Hıristiyan olduğunu iddia edenlerin neredeyse tamamı haftanın ilk gününü dini amaçlarla kutlar. Ama her zaman böyle değildi. Pazar gününü kimsenin tutmadığı bir zaman vardı. Adem ile Havva'yı yarattıktan bir gün sonra, "Tanrı yedinci günde yaptığı işi bitirdi ve yedinci günde yaptığı tüm işlere ara verdi. Ve Allah yedinci günü mübarek kıldı ve onu takdis etti; çünkü Tanrı'nın yarattığı ve yaptığı tüm işlerden onda istirahat etti." (Yaratılış 2:2, 3). Ve o zamanlar Dünya'nın tek sakinleri olan ilk çift, Tanrı'yla birlikte Şabat'ı dinleyip kutsadılar.

Daha sonra Adem ile Havva günaha düştüler. Daha sonra çocukları oldu. Hepsi Tanrı'ya itaat etmeye karar vermedi. İlk oğlu Kabil, kardeşi Habil'i öldürüp Tanrı'ya isyan etti. İlk asi oldu ve soyunu itaatsizlik yoluna yönlendirdi. Sonra Adem'in Şit adında başka bir oğlu oldu. "Ve Şit'in de bir oğlu doğdu; ve onun adını Enos koydu; Sonra insanlar Rab'bin adını çağırmaya başladı." (Yaratılış 4:26). O zaman dünya iki gruba ayrıldı: "Tanrı'nın çocukları" olarak adlandırılan, Yaratıcıya tapınanlar ve hizmet edenler ve O'nun otoritesini kabul etmeyen ve kendilerini yönetmek isteyen isyancılar. Ve Kutsal Kitap bunun her çağda böyle devam ettiğini ve zamanın sonuna kadar da devam edeceğini öğretir. Kendilerini Allah'ın çocukları ve kulları olarak tanımadıkları için onlara "insan oğulları" deniyordu.

"Ve öyle oldu ki yeryüzünde insanlar çoğalmaya başladıkça ve onlara kızlar doğdukça, Tanrı'nın oğulları insan kızlarının güzel olduğunu gördüler; ve seçtikleri herkesten kendilerine eşler aldılar..." ve sonra Tanrı'nın çocukları ile asilerin evlilikleri sonucunda kötülük o kadar çoğaldı ki, yeryüzünde gerçek dinin neredeyse hiçbir temsilcisi kalmamıştı. "Ve Rab, insanın kötülüğünün yeryüzünde çok büyük olduğunu ve yüreğindeki düşüncelerin her hayalinin sürekli olarak kötü olduğunu gördü." "Fakat Nuh, Rabbin gözünde lütuf buldu" (Yaratılış 6:1-5, 8). Tanrı, Nuh aracılığıyla dünyaya merhamet mesajını ilettili ve tufan zamanı geldiğinde hayatta olan sekiz kişi (ailesi) yok olmaktan kurtuldu. Tanrı onun aracılığıyla Kendi iradesinin bilgisini korudu. Ve tufandan sonra, insanlığa, Adem ve Havva gibi, Nuh tarafından açıklanan O'nun iradesine itaat edebilecekleri yeni bir başlangıç sağladı. Nuh'un ailesi, Dünya'da yeniden nüfus oluşturacaktı.

Ancak tufandan sonraki hikayenin ilk sayfaları açılmaya başlar başlamaz, insanlar bir kez daha iki sınıfa ayrıldı: itaatkarlar ve itaatsizler.

Nuh'un en küçük oğlu Ham'ın torunları, Kabil'in yolunu izlemeye karar verdi. Adı "asi" anlamına gelen torunu Nemrut, Tanrı'ya karşı savaşmak ve ebeveynlerinin ölümünün intikamını almak amacıyla kendisini göklere ulaşacak bir kule inşa etmeye adadı (Yaratılış 10:6-10). Nuh'un ilk oğlu Sam'ın torunları Tanrı'ya sadık kaldılar. Tanrı, insanlarla yaptığı antlaşmayı, yani "On Emir"i (Tesniye) yayması için bunların arasından İbrahim'i seçti.

4:13). Tanrı şöyle dedi: "İbrahim sözümü dinledi ve emirlerimi, kurallarımı, kanunlarımı ve kanunlarımı tuttu." (Yaratılış 26:5). O ve onun soyundan gelenler Tanrı'ya sadık kaldılar. Onlar, O'nun emirlerini ve bunların arasında Şabat'ı tutan Dünya üzerindeki "altın iplik" idiler. Tanrı, İbrahim'e gelecekteki olayları önceden bildirdi ve onun soyunun Mısır'a gideceğini ve orada "dört yüz yıl" boyunca sıkıntı çekeceğini açıkladı (Yaratılış 15:13). Son teslim tarihinin ardından İsrail çocukları "esaretleri nedeniyle iç geçirdiler ve haykırdılar; ve onların feryadı Allah'a ulaştı... ve Allah onların iniltilerini duydu ve Allah İbrahim'le yaptığı antlaşmayı hatırladı" (Çıkış 2:23, 24). Daha sonra Tanrı onları serbest bıraktı, çöle götürdü ve onları Kendi "altın ipliği" olarak onayladı; bu halk, O'nun iradesinin bilgisini o nesilden itibaren aktarmak için seçti. Bu nedenle onlara "Antlaşması... On Emir" i duyurdu (Tesniye 4:13). Ve günden önce Adem ile Havva'ya verilen dinlenme günü emrini tekrarladı: "Şabat gününü anın ve onu kutsal tutun..." (Çıkış 20:8). Adem'den bu yana, Tanrı'nın yeryüzündeki çocuklarının her nesli Şabat'ın dinlenme günü olduğu bilgisini korumuştur.

Şabat koruyucularının hikayesine paralel olarak başka bir hikaye daha ortaya çıktı. Nuh'un büyük torunu Ham'ın asi torunu Nemrut, bir isyancı neslin lideri oldu. "Yeryüzünü çoğaltın... ve yeryüzünde çoğalın" ilahi emrinin aksine, yayılmaları için onları başka bir yöne yönlendirdi ve şöyle dediler: "Hey, bir şehir ve bir kule inşa edelim ki, göklerin en güzel yerleri... bütün dünyaya dağılmayalım diye" (Yaratılış 11:4).

Nemrut, Allah korkusundan o kadar yoksundu ki kendi annesiyle yattı ve ondan Tammuz adında bir oğlu oldu. Yine de zamanının adamları tarafından büyük saygı görüyordu. "Dünyada güçlü olmaya başladı. Ve RABBİN önünde yiğit bir avcıydı" (Yaratılış 10:8,9). "RAB'bin huzurunda" ifadesi RAB'be karşı anlamına gelir. Yani Allah'a karşı bir hükümet kurmak için aktif olarak çalıştı.

Hikaye Nemrut'un ölümünden sonra tarikat fahişesi olan eşi ve annesi Semiramis'in kendisini hamile bulduğunu anlatıyor. Daha sonra, ölümünden sonra bedenden ayrılan ve Güneş tanrısı olan Nemrut'un ruhundan hamile kaldığı yalanını yaydı, sonra oğlunun oğul tanrı ya da kurtarıcı oğlan tanrı olacağı yalanını yaydı. Böylece güneş (Nemrut) kültü ve aynı zamanda oğlanla birlikte ana tanrıça kültü oluşturuldu. Daha sonra ibadet sistemi üç kişinin kültüne dönüştü: Nemrut, Semiramis ve oğulları Tammuz. Üçlü Birlik kültü kuruldu.

Haftanın, kameri ayın ve yılın ilk günü Teslis'e ibadete ayrılmıştı. Bu nedenle ilk gün "Rab Tanrı güneşin günü" olarak bilinmeye başlandı.

Tanrı, Nemrut'un planlarını kısmen boşa çıkardı, Babil kulesini inşa edenlerin dilini karıştırdı ve bu da inşaatın kesintiye uğramasına yol açtı: "Sonra RAB, insanoğullarının inşa ettiği şehir ve kuleyi görmek için aşağı indi; ve RAB dedi: İşte, halk birdir ve hepsinin dili birdir; ve yapmaya başladıkları şey bu; ve artık yapmayı düşündükleri her şeyde herhangi bir kısıtlama olmayacak. Hey, hadi aşağı inip dillerini orada karıştıralım ki, birbirlerinin dilini anlamasınlar. Böylece RAB onları oradan bütün yeryüzüne dağıttı; ve inşaatı durdurdular

şehir. Bu nedenle onun adına Babil denildi, çünkü RAB bütün dünyanın dilini orada karıştırdı ve RAB onları bütün yeryüzüne oradan dağıttı.”
(Yaratılış 11:5-9).

Aynı dili konuşan aile gruplarına ayrılan erkekler, sömürgeleştikleri yerlere geleneklerini ve dinlerini de götürdüler. Teslis ve güneşe tapınmanın hemen hemen tüm eski uygarlıklarda bulunmasının nedeni budur. Dünyanın farklı yerlerindeki bu uygarlıkların kalıntılarında da din unsurlarının (piramitler, teslis temsilleri ve kucağında oğlu Tammuz ile Semiramis'in heykelcikleri) görülmesinin nedeni de budur.

Üçlü: Birinci şahıs	Üçlü: İkinci kişi	Üçlü: Üçüncü kişi
Nemrut	Semiramis	Tammuz
Hindistan		
Brahma	Vişnu	Şiva
Babil		
Marduk	Venüs	İştar
Mısır		
Osiris	Horus	İşid
Yunanistan		
Zeus	Apollon	Atina
Nar		
Jüpiter	Mars	Venüs

Güneş kültüne adanan güne aynı zamanda Babil'e yayılmış ailelerde "güneşin günü" ya da "Rab Tanrı'nın güneşinin günü" de deniyordu.
halklar. İngilizce dilinde haftanın ilk gününe "Pazar" denir. Güneş "güneş"tir; gün "gün"dür. Pazar "güneş günüdür". **Almanca'da gün** aynı anlama gelen **suntag**'tır. İspanyolca ve Portekizce'de Latince "dominvs" kelimesinden gelen "domingo"dur ve

"Efendi tanrının günü, güneş" anlamına gelir. Haftanın ilk gününün Fransızca ve İtalyancadaki adı (sırasıyla dimanche ve domenica) da Latince dominvlerden gelir ve aynı anlama gelir.

Daha sonra dünya iki insan sınıfına bölündü: Pazar gününü kutlayan çoğu ulusun insanları; ve İbrahim, İshak ve Yakup'un soyundan gelen Sam'ın torunları - Şabat'ı koruyan İsrailoğulları. Şabat Tanrı'nın en eski kurumu olmasına rağmen, Nemrut kültüründe tesis edilen Pazar gününün açık ara en yaygın şekilde gözlemlenen, en popüler olanı olduğu görülüyor.

Tarihe göre İsrail halkının M.Ö. 1450 ile 1400 yılları arasında çölde dolaştıkları, Adem'in zamanının M.Ö. 4000 yıllarına dayandığına inanılmaktadır. Böylece, yaklaşık 2600 yıllık insanlık tarihinden sonra Şabat, inananlar tarafından her zaman kutlanmıştır. Pazar daha sonra insan tarafından kuruldu. Nemrut'un asi dininin takipçileri Pazar gününü dini amaçlar için ayırırken, Tanrı'nın altın ipliği Şabat'ı kutladı.

Musa'dan İsa'ya

Çöldeyken Tanrı Musa'ya, o zamana kadar olduğu gibi, Şabat'a uymanın sonsuza kadar Kendi halkını diğerlerinden farklı kılacak bir işaret olacağını söyledi. "Bu nedenle İsrail oğulları, nesiller boyu kalıcı bir antlaşma olarak Şabat Günü'nü kutlayacak ve Şabat Günü'nü kutlayacaklar. Benimle İsrail oğulları arasında bu sonsuza dek bir işaret olacak; Çünkü RAB gökleri ve yeri altı günde yarattı ve yedinci günde dinlenip tazelendi" (Çıkış 31:16, 17). Şabat gününü kutlamanın nedeni

İsrail halkının ihtiyaçlarının çok ötesinde. Tüm insanlığı kapsar. Tanrı'yı Yaratıcıları olarak hatırlamayı ve O'nu bu şekilde sevmeyi ve ona saygı duymayı öğrenmek için bunu saklamalıdır. Tanrı'nın Şabat gününü kutlamak için bir neden olarak yaratılışa işaret ettiğine dikkat edin: "Çünkü RAB gökleri ve yeri altı günde yarattı", yalnızca İsraililer için değil, tüm insanlık için; "ve yedinci gün dinlenip eski durumuna geldi." Şabat, Adem'in soyundan gelenlerin tümü ile ilgilidir.

1400 yıl daha geçti. Bu süre boyunca Tanrı, halkına, Kendi hükümetine itaat ve teslimiyetin bir işareti olarak Şabat gününün önemini defalarca hatırlattı. Sina'dan yaklaşık kırk yıl sonra, çöldeki hac yolculuğunun sonunda Tesniye 5:12'deki Şabat emrini tekrarladı: "Şabat gününü... Tanrınız RAB'bin size emrettiği gibi tutun." İsa'dan önceki sekizinci yüzyılda peygamber Yeşaya bu emri hatırlattı (Yeşaya 56:2-4). Yaklaşık iki yüz yıl sonra, Babillilerin son istilasından önce, Yeremya halka Şabat emrini ve bu emre uymanın bereketlerini hatırlattı (Yeremya 17:21). Hezekiel de aynısını yaptı ve Şabat gününü Tanrı ile insan arasındaki antlaşmanın bir işareti olarak gösterdi (Hezek.

20:12, 20). Ve eski ahitteki peygamberlerin sonuncusu olan Malaki, Şabat'ın tutulmasını emreden On Emir'in kanununa itaat etmeyi bırakanları kınamaktadır: "Eğer Ben Babaysam, şerefim nerede? Ve eğer ben Rab isem, korkum nerede? - Orduların RABBİ size diyor ki, Ey adımı küçümseyen rahipler... Çünkü rahibin dudakları bilgiyi saklayacak ve kanunu onun ağızından arayacaklar; çünkü o, Ordular RABBİNİN meleğidir. Ama sen yoldan saptın, birçoklarını yasadan saptırdın" (Mal. 1:6; 2:7, 8).

Bu arada pagan uluslar, dördüncü emirdeki Şabat'ın aksine, güneş gününü kutladılar. Mesih'in Dünya'ya geldiği sırada dünya imparatorluğunun efendileri olan Babilliler, Yunanlılar ve Romalılar da aynısını yaptı.

İsa Mesih'in Bakanlığında

Tanrı'nın Oğlu, Bedenlenmiş Söz olan İsa, peygamberlik edildiği gibi Beytullahim'de doğdu (Mika 5:2). Her ikisi de Yahudi olan ve Şabat'ı koruyan Yusuf ve Meryem tarafından yaratıldı. Onlardan talimat aldı. Kutsal Kitap O'nun "bilgeliğini ve boyunu artırdığını, Tanrı'nın ve insanların gözünde lütuf kazandığını" söyler (Luka 2:52). Her şeyde Tanrı'yı memnun etti ve bunu yaparak cumartesi günleri Tanrı'nın ibadet hizmetine katıldı: "büyüdüğü Nasıra'ya vardığında, kendi geleneğine göre Şabat günü havraya girdi ve orada durdu. okumaya hazır olun" (Luka 4:16). Buradan, Tanrı'nın kilisenin bu günde Kendisine tapınmasından memnun olduğu sonucuna varıyoruz.

İsa, hizmetine başladıktan sonraki ilk büyük vaazında, Şabat yasasını iptal etmek ya da ortadan kaldırmak için gelmediğini, bunun yerine gök ve yer olduğu sürece bu yasanın yürürlükte kalacağını belirtti: "Sakın düşünmeyin yasayı ya da peygamberleri yok etmeye geldiğimi; Ben iptal etmeye değil, yerine getirmeye geldim. Çünkü size doğrusunu söyleyeyim, gök ve yer ortadan kayboluncaya kadar, her şey yerine gelinceye kadar yasadan tek bir zerre ya da tek bir madde bile geçmeyecek." (Matta 5:17, 18).

Çok geçmeden İsa, Şabat öğretisini, onu ilişkilendirdikleri kişilerin emirlerinden kurtarmak için Ferisilerle kasıtlı olarak tartışmaya girdi. Ferisiler Şabat gününe, tamamı Mukaddes Kitaba aykırı olan ve onu gözlemcileri için kelimenin tam anlamıyla bir yük haline getiren bir dizi kutsal tören eklemişlerdi. "Mişna" adlı Yahudi kitabından iki tam inceleme, Şabat ile ilgili çeşitli düzenlemeleri temsil etmeye adanmıştır.

Birkaçını aktarıyoruz:

- "İş" yapmaktan kaçınmak için elinizde mendil taşıyamıyordunuz. Uçlarından biri giysinin içine dikilmiş olmalıydı. Bu nedenle, onun bir parçası olarak kabul edildi ve onu taşımak Şabat'ın ihlali sayılmazdı;
- Bir düğümü çözemez, ikiden fazla harf yazamaz veya ikiden fazla harfe eşdeğer alanı silemezsiniz;
- Tavuğun cumartesi günü yumurtladığı yumurtayı satabiliyordunuz ama Yahudinin onu yemesi yasaktı;
- Cumartesi günü aynaya bakmak yasaktı;
- Cumartesi günü ateş yakılmasına veya mum yakılmasına izin verilmedi. Ancak bu işi yapması için Yahudi olmayan birini işe alabilirsiniz;
- Bu eylemle bir bitkinin sulanmasını önlemek amacıyla cumartesi günleri yere tükürmek yasaklandı;
- Cumartesi günü yaklaşık olarak bin metreden fazla yürüyemiyordunuz. Dolayısıyla nereye gideceğini planlarken, günaha düşmekten kaçınmak için öncelikle mesafenin "Şabat yolunu" (Elçilerin İşleri 1:12) aşıp aşmadığını değerlendirmelidir.

Şabat günü gerçek öğretiyi sunmak İsa'nın hedefiydi. O, bu günün saatlerinin insanların ve hayvanların acılarını dindirmeye ayrılabilceğini öğretti: "İçinizden hangi adam, bir koyunu varsa, Şabat günü çukura düşse, onu tutmaz. onu kaldıralım mı? Çünkü bir insan bir koyundan ne kadar daha değerlidir? Bu nedenle cumartesi günleri iyilik yapmak yasaldır."

(Luka 12:11, 12). Ayrıca Kutsal Kitap, İsa'nın Şabat günü gerçekleştirdiği birçok iyileştirme mucizesinden söz eder (Markos 3:1-5; Luka 4:38, 39; 13:10-17; 14:1-4; Yuhanna 5:1-15; 9:1). -14). Aynı şekilde mücbir sebeplerden dolayı bu gün için yemek hazırlayamayanlar için yiyecek aramanın da suç olmadığını söyledi: "O sırada İsa bir cumartesi günü tarlalardan geçiyordu. ; ve öğrencileri aç olduğundan tahıl toplayıp yemeye başladılar. Ve Ferisiler bunu görünce O'na dediler: İşte, öğrencilerin Şabat günü yapılması yasal olmayan şeyleri yapıyorlar. Ama onlara şöyle dedi: Davut'un ve beraberindekilerin acıkınca ne yaptığını okumadınız mı? Tanrı'nın evine nasıl girdi ve kendisinin ve yanındakilerin yemesi yasak olan, yalnızca kâhinlerin yemesi yasak olan gösteri ekmeğini nasıl yedi? Yoksa cumartesi günleri tapınaktaki rahiplerin Şabat'ı ihlal ettiğini ve suçsuz olduklarını yasada okumadınız mı?... Ama bunun ne anlama geldiğini bilseydiniz: Ben kurban değil, merhamet istiyorum, masumları kınamazsınız. ." (Matta 12:1-7).

Kendisini her şeyin ortak Yaraticısı konumuna koyan İsa, neyin Şabat ihlali olup olmadığına karar verme hakkına sahip olduğunu iddia etti. Şabat'ı yaptı. "O olmadan var olan hiçbir şey olmadı" (Yuhanna 1:3). Bu nedenle Ferisilere şöyle dedi: "Size söylüyorum, tapınaktan daha büyük olan buradadır... Çünkü İnsanoğlu Şabat Günü'nün Efendisidir" (Matta 12:8). İsa, Şabat gününün "Rabbi" olduğunu iddia ederek kendisini bu günün sahibi olarak adlandırdı. İsa'nın Kendisinin kurduğu şeyi ortadan kaldırmak için geldiğini düşünmek, bir adamın inşa ettiği evi ve yaşadığı yeri yok edeceğine inanmak kadar mantıksız olurdu. Kurallar ve örneklerle Şabat gününün ibadete ayrılması gerektiğini öğretti.

Tanrı'ya ve iyi işlere; insanların ve hayvanların acılarını hafifletmeye ve müjdeyi vaaz etmeye. Ve bu konuda hiçbir şüphe kalmaması için, Şabat emrini içeren yasayı ortadan kaldırmaya gelmediğini söyledi. Şunu hatırlıyoruz: "Yasayı ya da peygamberleri yok etmeye geldiğimi düşünmeyin; Ben iptal etmeye değil, yerine getirmeye geldim. Size doğrusunu söyleyeyim, gök ve yer ortadan kayboluncaya kadar, her şey yerine gelinceye kadar, kanundan tek bir zerre veya tek bir madde bile geçmeyecek" (Matta 5:17, 18).

Ancak bu gün bir örnek oluşturmadı ve kişinin kendi çıkarı için (ev faturalarını ödemek için) nasıl çalışacağını öğretmedi. Kendisi İşıya'ya şunu yazmasını ilham etmişti: "Şabat gününden vazgeçerseniz, kutsal günümde isteğinizi yerine getirmekten vazgeçerseniz ve Şabat gününü zevkli ve RAB'bin kutsal günü olarak adlandırırırsanız ve onu onurlandırırırsanız, kendi yollarına uymayarak, kendi isteğini yerine getirmeyerek ve kendi sözlerini yerine getirmeyerek, o zaman RAB'den hoşnut olacaksınız ve ben de seni yerin yükseklerine bindireceğim ve seni Tanrı'nın mirasıyla doyuracağım. Baban Yakup, çünkü bunu RAB'bin ağzından söyledi." (İşıya 58:13, 14). Cumartesi kendi çıkarınız için çalışacağınız bir gün değildir.

Haçtan sonra

İsa'nın öğrencileri Şabat'ı tutmayı öğrendiler ve O'nun ölümünden sonra bile bu öğretiyi sürdürdüler. Arimathea'lı Yusuf daha sonra merhum Üstün'e son saygının gösterilmesi için İsa'nın cesedini istedi. Luka bize şunu söylüyor: "Hazırlık Günüydü ve Şabat doğdu. Ve O'nunla birlikte Celile'den gelen kadınlar da onu takip edip mezarı ve O'nun cesedinin nasıl yatırıldığını gördüler. Döndüklerinde baharat ve merhem hazırladılar ve Şabat günü emir uyarınca dinlendiler" (Luka 23:54-56). "Haftanın ilk günü, sabah çok erkenden" "hazırladıkları baharatları alarak mezara gittiler" (Luka 24:1).

İsa göğe çıkmadan hemen önce öğrencilerine, insanlara "size emrettiğim her şeyi tutmayı" öğretmelerini emretti (Matta 28:20).

O zamana kadar Şabat gününün nasıl tutulacağı konusunda bir örnek ve öğreti vermişti. Öğrenciler cumartesi günü dinlenme günü olarak ders vermeye devam etmelidir. Elçi Pavlus, İsa'nın emriyle uyumlu olarak, İbraniler kitabında, Mesih'e inananların Şabat'ı tutmasının gerekliliğini öğretir: "Biz iman etmiş olanlar huzura girelim... çünkü bir yerde şöyle dedi: yedinci gün: Ve Tanrı yedinci günde tüm işlerinden dinlendi... dolayısıyla Tanrı'nın halkı için hâlâ dinlenme var. Çünkü Tanrı'nın kendi işlerinden olduğu gibi, O'nun huzuruna giren de Kendisi işlerinden istirahat etti. Bu nedenle, hiç kimsenin aynı itaatsizlik örneğine düşmemesi için o dinlenme diyarına girmeye çalışalım" (İbraniler 4:3, 4, 9-11).

Havarilerin Şabat Günü Öğretisi

Hangi yasa kaldırıldı - On Emir mi yoksa tören yasası mı?

Tanrı Sina'da Musa'ya iki yasa verdi: ahlaki ve törensel. Birincisi, taş tabletler üzerine kendi parmağıyla yazılmıştı: "Ve Musa'ya (Sina Dağı'nda onunla konuşmayı bitirdiğinde), Tanrı'nın parmağıyla yazılmış, taş tabletler olan iki Tanıklık tableti verdi." (Çıkış 31:18). Onları teslim ederken Şabat emrinden özel olarak söz etti: "Ve RAB Musa'ya şöyle dedi: Bu nedenle İsrail oğullarına söyle ve söyle: Şabat günlerinizi mutlaka tutacaksınız; çünkü bu benim için bir işarettir. ve sen nesillerin boyunca; ta ki, seni kutsayanın RAB olduğumu bilesin. Bu nedenle Şabat Günü'nü tutacaksınız, çünkü o sizin için kutsaldır; ona saygısızlık eden kesinlikle ölecektir; Çünkü orada kim herhangi bir iş yaparsa, o can halkının arasından atılacaktır. Altı gün iş yapılacak, ama yedinci gün RAB için kutsal olan Şabat dinlenme günüdür; Şabat gününde çalışan herkes mutlaka ölecektir... ve Musa'ya (Sina'da onunla konuşmayı bitirdikten sonra) Tanrı'nın parmağıyla yazılmış taş tabletler olan iki Tanıklık tableti verdi" (Çıkış 31: 12-15, 18). İkinci yasa, hayvanların kurban edilmesini, yiyecek ve içecek sunulmasını ve kirliliğe dokunmamak veya tatmamak gibi bir dizi yasağı öngören yönetmeliklerden oluşuyordu. Aynı zamanda yılda yedi "törensel Şabat" düzenlenmesini de öngörüyordu. dini takvim sırasında. Bunlar: "1 ve 2 - Mayasız Ekmek Bayramının ilk ve son günleri; 3 - Pentikost bayramının günü; 4 - Trompet bayramı olarak da bilinen yedinci ayın ilk günü; 5 - Kefaret Günü, yedinci ayın onuncu günü; 6 ve 7 - Çardak bayramının ilk ve son günleri. Bunlar Levililer 23'te sunulmaktadır. Dördüncü emrin haftalık Şabatından söz ettikten sonra (Lev.

23:3), Musa yedi törensel Şabat gününün her biri için öngörülen törenleri anlatır. Tören yasasının tüm kutsal törenleri İbrani tapınağında yerine getirildi. Levi kabilesinden Harun'un soyundan gelen rahipler bunlara aktif olarak katıldı.

İsa çarmıhta canını verdiğinde, Tanrı ona İbrani tapınağındaki hizmetleri artık kabul etmeyeceğine dair bir işaret verdi. Ve bu nedenle tören yasasında öngörülen törenler ve bununla bağlantılı törenler kaldırıldı. Kutsal Kitap şöyle der: "Ve İsa yine yüksek sesle ağlayarak ruhunu teslim etti. Ve işte, tapınağın perdesi yukarıdan aşağıya doğru ikiye bölünmüştü" (Matta 27:50, 51). Tapınağın perdesi veya perdesi yirmi metreden fazla yüksek bir tavana sahipti. Yalnızca doğaüstü bir el onu "yukarıdan" aşağıya doğru yırtabilir. Üzerine kurban edilen hayvanların kanı serpildi (Levililer 4:15-17). Tanrı onu parçalayarak artık hayvanların kanını ve İbrani kâhinlerin hizmetini kabul etmeyeceğini gösterdi. Dünyanın günahını ortadan kaldıran gerçek Tanrı Kuzusu'nun kanı çarmıhta dökülmüştü; ve İsa, insanlığın Rahibi olarak görev yapmak üzere cennetin gerçek mabedine girecekti (Yuhanna 1:29; İbraniler 8:1, 2).

Kutsal ibadet hizmeti Tanrı tarafından kaldırıldığına göre, kutsal hizmetlere ilişkin törensel yasanın da kaldırıldığını söylemek doğrudur. Pavlus imanlıları Yahudileştiricilere karşı uyardığında bunu söyledi. Bunlar, inanlılara törensel yasanın kurallarını dayatmak isteyen, sözde Hıristiyanlığa geçmiş Yahudilerdi. Pavlus, kutsal törenleriyle birlikte törensel yasanın yürürlükten kaldırıldığını, çarmıhta çivilendiğini belirtti: "Bir şekilde bize aykırı olan, kutsal törenlerinizde size karşı olan tasarının üzerini çizip onu aramızdan çıkararak, çarmıhta... bu yüzden hiç kimsenin sizi yemeniz, içmeniz, bayram günleri, yeni ay ya da gelecek şeylerin gölgesi olan Şabat günleri nedeniyle yargılanmasına izin vermeyin, ama beden İsa'ya aittir." (Koloseliler 2:14-16). Şuna özel olarak atıfta bulunduğunu unutmayın:

Bu tören kanununun hükümleri. Ahlak yasasına hayır. Onunla birlikte Yahudi bayramlarıyla birlikte "Şabatlar"dan da bahsediliyor; bu da onların kutsal tören yasasında öngörülen yedi törensel Şabat olduğunu açıkça ima ediyor. Yazdığını unutmayın: "Cumartesi günleri" - çoğul - birden fazla anlamına gelir. Ahlak yasası, haftanın yedinci günü olan yalnızca bir Cumartesi (tekil) gününün kutlanmasını emreder. Bu nedenle, kaldırılan Şabat günlerinin ahlaki yasanın dördüncü emri değil, törensel yasanın yedi emri olduğunu anlıyoruz. Koloseliler metni tören yasasının ve törenlerinin yürürlükten kaldırıldığını söylüyor. Bu, Mesih'in yasayla ilgili öğrettikleriyle uyumludur (Matta 5:17, 18).

Galatyalılara mektup meselesi

Galatyalılara yazdığı mektupta, işlerin zararına Tanrı'nın lütfunu elde etmenin tek yolunun iman olduğunu savunma çabasıyla Pavlus, aynı zamanda Yahudileştiricilerin, imanlılar arasında törensel yasaya uyulmasını korumaya çalışma hatasına da gönderme yapıyor. Galatyalılar bu sahte öğretiden etkilenmişlerdi. Şöyle yazdı: "Şimdi, Tanrı'yı tanıyarak, daha doğrusu Tanrı tarafından tanınarak, yeniden hizmet etmek istediğiniz o zayıf ve zavallı ilkelere nasıl geri dönebilirsiniz? Günleri, ayları, saatleri ve yılları saklıyorsunuz. Sizin için boşuna çabaladığımdan korkuyorum." (Galatyalılar 4:9-11). "Günlere, aylara, zamanlara ve yıllara" uyulmasını belirleyen tören yasasıydı : Tören cumartesileri, bayram ayları, hasat ve kurban zamanları ve sözde "sabıka yılları" - her yedi yılda bir özellikle dini konulara adanmıştır (Tesniye 15). Yukarıdaki metinden Pavlus'un Şabat'ın kaldırılacağını ilan ettiği söylenemez.

Öte yandan Galatyalılar, Şabat gününü kurtulmak veya Tanrı'nın önünde bir şeye layık olmak için tutan kişinin lütuftan düştüğünü olumlu bir şekilde öğretir: "Sizler, yasayla aklanmış olan Mesih'ten ayrıldınız; lütuftan düştün." (Galatyalılar 5:4). Nimetler lütufla ve imanla gelir. Galatyalılara mektubun iki amacı, hiçbir itaat çalışmasının şunları gösteremeyeceğini göstermekti: 1 - insanı Tanrı'nın önünde bir şeye layık kılabılır (örneğin, Kutsal Ruh'u almak - Galatyalılar 3:1, 2, 9, 14); 2 - Tanrı'nın bağışlamasını (aklanmasını) ve onun için cennette bir yeri garanti etmek (Galatyalılar 2:16; 3:11, 18, 22). Ancak aynı mektupta Pavlus, gerçek imana sahip olan herkesin Tanrı'nın kanununa itaat edeceğini kesin bir şekilde öğretir: "Çünkü eğer Mesih'te aklanmayı arayan bizler, günahkar bulunursak, acaba Mesih günahın elçisi midir? Hiçbir şekilde. Çünkü yok ettiğim şeyi (itaatsiz yaşlı adamı) yeniden kurarsam, kendimi suçlu duruma düşürmüş olurum" (Galatyalılar 2:17, 18). Gerçek inanan, inancının bir sonucu olarak Şabat'ı tutar. Çünkü iman sayesinde, şu emre göre onu korumasını ve kutsallaştırmasını sağlayan Tanrı'nın ruhunu alır: "İman ruhuyla doğruluk umudunu bekliyoruz" ve "Senin tüm emirlerin doğrudur."

(Galatyalılar 5:5; Mezmur 119:172). "Ruh tarafından yönlendiriliyorsanız, yasa altında değilsiniz" , yani ona itaat ediyorsunuz (Galatyalılar 5:18). "Ruhun meyvesi sevgi, sevinç, esenlik, tahammül, nezaket, iyilik, iman, yumuşak huyluluk, ölçülülüktür. Buna karşı hiçbir yasa yoktur". Başka bir deyişle ruh, yasaya uygun olanı yapmamız konusunda bize rehberlik eder; bunu kınamıyor. Yasaya uymamız için bize rehberlik eder (Galatyalılar 5:22, 23). Dolayısıyla Galatyalıların hiçbir şekilde ahlâk yasasının ortadan kaldırılmasını sunmadıkları anlaşılmaktadır. Daha ziyade, daha önce Romalılarda verilen, imanla aklanma öğretisinin öğretisini güçlendirir ve onu, din değiştirmiş Ferisiler tarafından ilişkilendirilen hatalardan arındırır.

Hıristiyanlığa - Yahudileştiricilere. Daha sonra Romalılardaki müjdeyi ve onun Şabat ile olan ilişkisini ele alacağız.

Romalılarda Lütuf Dağılımı

Yazarın bizzat birinci bölümde duyurduğu mektubun amacı "müjdeyi duyurmaktır" (Romalılar 1:15). Romalılara mektup bu öğretiyi adım adım sunuyor.

Mektubu okuduğumuzda, Yahudilerin kanunla kurtulduğu, Yahudi olmayanların ise lütufla kurtulduğu yönündeki popüler öğretinin gerçek olmaktan uzak olduğunu anlıyoruz. Yasa herkes içindir, tüm insanlara, Yahudi ve Yahudi olmayanlara, Tanrı'nın önündeki gerçek durumlarının ne olduğunu göstermek içindir: "Hem Yahudiler hem de Yunanlılar, yazıldığı gibi, günah altındadır: tek bir doğru yoktur... yasa ne derse desin. , Yasa altında olanlara şöyle diyor: Öyle ki, her ağız kapatılsın ve herkes Tanrı'nın önünde mahkûm edilsin. Bu nedenle yasanın gereklerini yapmakla O'nun önünde hiç kimse aklanmayacak" (Romalılar 3:19, 20). Yasanın amacı tüm insanlara "günah bilgisini" sağlamaktır (Romalılar 4:20). Herkese gerçekte kim olduklarını gösterin. Yahudi, doğası gereği Yahudi olmayandan daha iyi değildir: "Doğru olan kimse yoktur... iyilik yapan kimse yoktur, kimse yoktur" (Romalılar 3:9). Bu nedenle her ikisinin de aynı şekilde affedilmesi ve kurtarılması gerekir.

Pavlus şöyle yazdı: "Tanrı, sünneti (Yahudileri) imanla , sünnetsizliği (Yahudi olmayanları) imanla haklı çıkarandır" (Romalılar 3:30). Her ikisi de imanla aklanmıştır çünkü kendisinin de yazdığı gibi: "Hem Yahudilerin hem de Yunanlıların günah altında olduğunu zaten gösterdik". "Tanrı'nın doğruluğu", " İsa Mesih'in iman eden herkese ve herkese olan imanı sayesinde ; çünkü hiçbir fark yok. Çünkü herkes günah işledi ve Tanrı'nın yüceliğinden yoksun kaldı, O'nun lütufluyla özgürce aklandı." Tanrı'nın lütfu hem Yahudileri hem de Yahudi olmayanları aynı şekilde kapsar. "Dolayısıyla, bir insanın (Yahudi ya da Yahudi olmayan) yasanın gereklerini yerine getirmek dışında imanla aklandığı sonucuna varıyoruz " (Romalılar 3:9, 22-24, 28). Kurtuluş için lütuf ihtiyacı ve iman armağanı konusunda Yahudiler ve Yahudi olmayanlar arasındaki koşulların eşitliğini savunan Pavlus, Yahudilerin bedensel babası olan İbrahim'in bile, henüz Yahudi olmayan biri olarak kabul edilirken iman yoluyla Tanrı tarafından affedildiğini hatırlattı ((sünnetli değil): "İman İbrahim için doğruluk sayıldı. Peki bu ona nasıl atfedildi? Sünnetsiz olmak"

(Romalılar 4:9, 10). Ve İbrahim "imanın babası" haline geldikçe, onun imanı, ister sünnetli Yahudiler ister sünnetsiz Yahudi olmayanlar olsun, kurtuluş için iman edecek herkesin imanının bir örneği haline geldi: "öyle ki, o, iman eden herkesin babası olsun (her ne kadar onlar sünnetsizdi...) [inanın Yahudi olmayanların] ve sadece sünnetlilerin değil, aynı zamanda İbrahim'in [inanın Yahudilerin] imanının adımlarında yürüyenlerin de babasıydı" (Romalılar 4:11, 12). "Çünkü eğer yasaya bağlı olanlar mirasçılar ise, o zaman iman boştur ve vaat boşa çıkar" (Romalılar 4:14). Yeni Dünya'yı yalnızca İsa Mesih'e inanan Yahudiler ve Yahudi olmayanlar miras alacak.

İsa Mesih'e olan iman aynı zamanda vicdana gönderilen Tanrı Sözü'ne teslimiyetle de ortaya çıktığını hatırlamak. Çünkü İsa Söz'dür (Yuhanna 1:1, 14). Böylece İncil'i hiçbir zaman elinin altında bulandırmayan, Allah'ın ruhunun vicdanına öğrettiği İncil hakikatine teslim olan bir Hintli bile, Allah katında mümin sayılır.

Ve hayatınızın sonuna kadar bu inançta kalırsanız kurtulacaksınız.

Pavlus aynı zamanda lütuf altında olan kişinin Tanrı'nın kanununa ve dolayısıyla dördüncü emrin Sebt gününe itaat etme yetkisine sahip olduğunu da öğretir: "Çünkü günah sizin üzerinizde egemenlik kuramayacak, çünkü siz yasanın altında değil, lütuf. Ne olmuş? Yasanın altında değil de lütuf altında olduğumuz için mi günah işleyeceğiz? Hiç de bile!" (Romalılar 6:14). "günah yasanın çiğnenmesidir" (1 Yuhanna 3:4 Amerikan Kralı James Versiyonu). "Lütuf daha da çoğalsın diye günah içinde mi kalacağız? Hiç de bile! Günah karşısında ölü olan bizler, hâlâ onun içinde nasıl yaşayacağız?" (Romalılar 6:1, 2). "Bunun için, Mesih İsa'ya ait olup, bedene göre değil, ruha göre yürüyenlere artık hiçbir mahkûmiyet yoktur. Çünkü Mesih İsa'daki yaşam ruhunun kanunu beni günah kanunundan özgür kıldı... Tanrı, Oğlunu göndererek... günahı bedende mahkûm etti, ta ki kanunun doğruluğu içimizde yerine gelsin, Benliğe göre değil, ruha göre yürüyenler." Ve "O'nun bütün emirleri doğrudur." Bu nedenle, lütuf altında olan kişi Tanrı'nın ruhunu alır ve bu sayede günah işlemeyen, Tanrı'nın yasasını ihlal etmeden yaşama olanağına kavuşur. Yasalara uyarak yaşama yetkisine sahiptir. Lütuf altında olan kişi dördüncü emre de itaat eder ve Şabat Günü'nü tutar (Romalılar 8:1-4; Mezmur 119:172). Şabat gününü kurtarılmak ya da Tanrı'nın önünde bir şeye layık olmak için tutmazsınız. Bunu bu amaçla yapan kişi, Galatyalılar'da öğretildiği gibi (Galatyalılar 5:4) gerçekten lütuftan düşmüş demektir. Nimetler lütufla ve imanla gelir. Gerçek inanan, inancının bir sonucu olarak Şabat'ı tutar. İman sayesinde ruhu aldı ve bu sayede emir uyarınca onu koruyup kutsallaştırabildi.

Yeni Antlaşma

İlki veya "eski" antlaşma On Emirdir: "Sonra O, sizin için yazdığı antlaşmasını, yani on emri size bildirdi ve bunları iki taş levha üzerine yazdı." (Tesniye 4:13). İsrailoğullarının Tanrı'nın antlaşmasına uymadıkları ortaya çıktı. Emirleri çiğneyip putperestliğe yöneldiler. Bu nedenle onlarla yeni bir antlaşma yapacağını söyledi. Tanrı daha önce belirlediği şeyi değiştirmiş değil. Yeni antlaşma, ilkinin tekrarıydı ve buna ek olarak, on emri halkın zihinlerine ve yüreklerine yazma görevini üstleneceği vaadi vardı: " İşte, RAB, benim bunu yapacağım günler geliyor" diyor. İsrail evi ve Yahuda evi ile yeni bir antlaşma yapın. Onları Mısır diyarından çıkarmak için ellerinden tuttuğum gün atalarıyla yaptığım antlaşmaya göre değil; diyor ki: Allah.

Ama o günlerden sonra İsrail halkıyla yapacağım antlaşma şudur diyor RAB: Yasamı onların içine koyacağım ve yüreklerine yazacağım; ve ben onların Tanrısı olacağım, onlar da benim halkım olacaklar. Ve... herkes Beni tanıyacak... çünkü onların kötülüklerini bağışlayacağım ve artık günahlarını hatırlamayacağım." (Yeremya 31:31).

Bu antlaşma Yahudilerle ya da eski ahit zamanıyla sınırlı değildi. Pavlus, Tanrı'nın bir Yahudi'yi, kan soyundan değil, yüreğini açan ve Kutsal Ruh'u alan herkesi dikkate aldığını belirtir: "Çünkü o, dıştan Yahudi değildir, sünnet de dıştan bedene sahip olan değildir. Ama o, içsel olan bir Yahudi'dir ve sünnet, harfle değil, ruhla, kalple olandır ve onun övgüsü insanlardan değil, Tanrı'dan gelir. (Romalılar 2:28, 29). Ve, Mesih'in kâhinlik hizmeti ve lütfun dağıtımında O'nun Şefaahatimiz olarak rolüyle ilgilenirken, Yeremya'nın yeni antlaşmayla ilgili sözlerini tekrarlıyor: " Ama şimdi O, Tanrı'ya kavuştu."

Daha iyi vaatlerle doğrulanan daha iyi bir antlaşmanın Aracısı olduğu için bakanlık daha da mükemmeldir. Çünkü birincisi kusursuz olsaydı ikincisine asla yer olmazdı. Onları azarladığı için onlara şöyle dedi: "Bakın, atalarıyla yaptığım antlaşmaya göre değil, İsrail ve Yahuda halkıyla yeni bir antlaşma yapacağım günler geliyor" diyor Rab. Onları Mısır diyarından çıkarmak için ellerinden tuttuğum gün; Antlaşmama uymadıkları için onlara dikkat etmedim, diyor Rab. Çünkü İsrail halkıyla yapacağım antlaşma budur, diyor Rab: Yasalarımı onların anlayışlarına koyacağım ve yüreklerine yazacağım... çünkü onların kötülüklerine ve günahlarına karşı merhametli olacağım. ve onların ihlallerini.Daha fazlasını hatırlayacağım. Yeni yaşlanmış ilk demek. Artık eskiyen, eskiyen şey sona ermeye yaklaştı." (İbraniler 8:6-13). Ve hatta İbraniler kitabında yer alan yeni ahitte, Tanrı'nın, çocuklarından Şabat'ı kutlamalarını beklediği yazılıdır: "Çünkü belirli bir yerde yedinci gün hakkında şöyle demişti: Ve Tanrı, tüm işlerinden, yedinci gün... Çünkü eğer Yeşu onlara rahat vermiş olsaydı, bundan sonra bir daha konuşmayacağını söylüyor bir başkası. Bu nedenle Tanrı'nın halkı için hâlâ dinlenme olanağı vardır. Çünkü Tanrı'nın kendi işlerinden yaptığı gibi, O'nun huzuruna giren kişi de kendi işlerinden dinlendi. Bu nedenle, hiç kimsenin aynı itaatsizlik örneğine düşmemesi için o dinlenme diyarına girmeye çalışalım." (İbraniler 4:4, 7-11).

Kısacası yeni antlaşma, Tanrı'nın eski antlaşmada bildirdiği emirlerin aynılarını zihinlerimize ve yüreklerimize yazmasından ibarettir. Bu sadece Yahudilerle sınırlı değildir, Mesih'in Ruhu aracılığıyla O'na teslim olan herkes için geçerlidir. Aslında özü itibariyle eskinin tekrarıdır. Sadece onu sunan sistemdeki değişiklik nedeniyle "yeni" olarak adlandırılıyor. Eski Ahit'te antlaşma, günahkar rahiplerin gerçek Rahip'i (Mesih) temsil ettiği ve hayvanların kanının, dünyanın günahını ortadan kaldıran Tanrı Kuzusu'nun kanını temsil ettiği İbrani tapınağındaki hizmetler tarafından duyurulmuştu. Rahipler, hayvanların kanının, bizim için günahların bağışlanmasını ve sonsuz yaşamı elde etmeye gelecek olan Mesih'in habercisi olduğuna işaret ettiler. Daha sonra tapınan kişiye, artık günah işlemesin diye yasayı öğretiler: "Rahibin dudakları bilgiyi saklayacak ve yasayı onun ağızından arayacaklar" (Malaki 2:7). Yeni antlaşmada İsa Mesih, gerçek bir rahip olarak, tapınanların günahlarının bağışlanmasını garanti altına almak için Kendi kanının erdemlerini Tanrı'ya sunar. Şefaati aracılığıyla Kutsal Ruh'u Baba Tanrı'dan alır ve ona tapınanlara gönderir. Bu, Kutsal Kitabı inceleyerek Tanrı'nın yasasını öğrenmeniz size rehberlik eder ve itaat etme gücü verir. Böylece yeni antlaşma, çarmıhın ölümüyle ilgili iyi haberin ve bizim adımıza Mesih'in kâhinlik hizmetinin vaaz edilmesiyle duyurulur. Yeni antlaşmada Mesih, gelecek olan değil, zaten gelmiş olan Kurtarıcı olarak sunulur. Gelecekte günahı ve erdemleri yenerek bizim için şefaet edecek olan değil, halihazırda galip gelen ve "gökte ve yeryüzündeki tüm yetkiyi" almış olan kişidir (Matta 28:18). Başka bir deyişle eski antlaşma, gelecek olan bir Mesih'in vaadini sunuyordu; yenisini, İsa Mesih'in çoktan kazandığını ve bugün cennette bizim için aracılık ettiğinin kesinliğini sunar; O'nun, sahip olduğu hak ve yetkiyle, "her gün, çağın sonuna kadar" bir Yardımcı olarak yanımızda olduğuna dair kesinlik (Matta 28:20). Mesih, Ruhu aracılığıyla, yeryüzündeki öğrencilerine olduğu kadar yakını ve oradadır. Ve bu anlamda daha da fazlası: çünkü artık O, yanımızda olmasının yanı sıra, ruhu aracılığıyla içimizde de olabilir. "İşte, ben kalbin kapısında duruyorum ve kapıyı çalıyorum; Eğer biri sesimi duyar ve kapıyı açarsa içeri girerim."

(Vahiy 3:20). Bu nedenle Kutsal Kitap yeni antlaşmanın "daha iyi vaatler" üzerine kurulduğunu söyler (İbraniler 8:6).

Eski antlaşma İbrani rahipler Levililerin hizmetine dayanıyordu. Yeni, Tanrı'nın Oğlu Mesih'in hizmetinde; bedene göre Yahuda kabilesinden doğdu. Mesih öldüğünde, Tanrı, İbrani mabedindeki hizmeti artık kabul etmeyeceğini göstererek tapınağın perdesini yırttı (Matta 27:50, 51). Böylece, Mesih'e ve O'nun göklerdeki kutsal mekandaki hizmetine dayanan yeni antlaşmanın, "insanın değil, Rabbin kurduğu gerçek çadırda" (İbraniler 8:2) ilk antlaşmanın yerini aldığı gösterildi. İnsanın on emri (ve dolayısıyla Şabat'ı) yerine getireceğini öngörmeye devam ettiğinden, özü itibarıyla birincinin yerini almaz. Ancak sunum biçiminde onun yerini alır. Bu, Mesih'in sadece ne yapacağını değil, bugün ne yaptığını ve yaptığını da gösterir. Bugün boğaların ve keçilerin kanına değil, Tanrı'nın Oğlu'nun günahlarımızın bağışlanması için imanla dökülen kanına bakıyoruz.

Bizim kadar günahkâr bir insana Allah katında şefaathçi olsun diye yaklaşmayız; ama Baba'nın tahtının sağında yer alan Kusursuz İnsan Mesih İsa'ya, İnsan Oğlu ve Tanrı Oğlu'na (I Timoteos 2:5). O bizim tek itirafımızdır, başkası da yoktur. Dua ederek sırlarımızı O'na güveniriz ve bir yanıt almayı ve endişelerimizden gerçek anlamda kurtulmayı umarız.

Ve O, göklerdeki kutsal yerin ve yeni antlaşmanın hizmeti aracılığıyla, günahlarımızı kesin olarak ortadan kaldıracaktır. "Günahın yasanın ihlali olduğu" (1 Yuhanna 3:4) göz önüne alındığında, bu, Mesih'in yasaya itaat etmemizi ve dördüncü emrin Şabat Günü'nü yerine getirmemizi sağlayacağı anlamına gelir. İbrani mabedinin hizmetleri ile Mesih'in hizmetleri arasında en belirgin farkın olduğu nokta burasıdır. Pavlus, İbrani tapınağındaki eski antlaşma törenine ve orada hizmet eden kâhinlere değinerek şöyle dedi: "Her yıl sürekli olarak sunulan aynı kurbanlarla onlara gelenler asla yetkinliğe erişemezler. Aksi takdirde... 10. bölümün sonuna kadar." Bu nedenle, dördüncü emrin Şabat gününü Mesih'e ve O'nun hizmetine iman ederek, O'nun yardımına güvenerek yerine getirelim ve şu vaadi hatırlayarak sonuna kadar öyle kalalım: "Ne mutlu O'nun emirlerini yerine getirenlere, böylece hayat ağacındaki güce sahiptir ve şehre kapılardan girebilir" (Vahiy 22:14, orijinal).

Havarilerin Örneği

İsa göğe çıkmadan önce öğrencilerine, insanlara "size emrettiğim her şeye uymayı" öğretilmelerini emretti (Matta 28:19). Bizzat kendisinin Şabat'ı nasıl tuttuğunu daha önce incelemiştik. Ve aksi de olamazdı, çünkü on emrin gökler var olduğu sürece Dünya'da yürürlükte olduğunu ve yürürlükte kalacağını açıkça belirtiyordu. Bunları değiştirmeye gelmediğini söyledi: "Şeriatı veya peygamberleri yok etmeye geldiğimi düşünmeyin; Ben iptal etmeye değil, yerine getirmeye geldim. Size doğrusunu söyleyeyim, gök ve yer ortadan kayboluncaya kadar, her şey yerine gelinceye kadar, yasadan tek bir zerre ya da tek bir madde bile geçmeyecek" (Matta 5:17, 18). Bu nedenle öğrenciler, yasayı ve Şabat'ı yerine getirerek Efendi'nin örneğini takip ettiklerini dünyaya göstereceklerdi. Ve aslında bunu zaten İsa'nın ölümünden sonra bile yaptılar. Cuma günü, cesedini çarmitan çıkardıktan kısa bir süre sonra, "Hazırlık Günüydü ve Cumartesi şafak söküyordu. Ve O'nunla birlikte Celile'ye gelen kadınlar da onu takip edip mezarı ve O'nun cesedinin nasıl yatırıldığını gördüler. Döndüklerinde baharat ve merhem hazırladılar ve Şabat günü emir uyarınca dinlendiler." Cumartesi günü, İsa'nın takipçileri tarafından o kadar kutsal kabul edildi ki, Üstün'ün bedenine bu saatlerde bile saygı gösterilmemişti. Sadece "ilk

haftanın günü", Pazar, "sabah çok erkenden hazırladıkları baharatları alarak mezara gittiler" (Luka 23:54 - 24:1).

Mesih'in göğe yükselişinden sonra öğrenciler Üstün'ün örneğini izlemeye devam ettiler. İsa cumartesi günleri havrada öğretiyordu: "ve büyüdüğü Nasıra'ya geldiğinde, kendi âdeti uyarınca Şabat günü havraya girdi ve okumak için ayağa kalktı" (Matta 4:16). Elçilerin İşleri kitabı dört farklı durumda Pavlus ve Mesih'in diğer öğrencilerinin de aynısını yaptığını bildirir: "Şabat günü havraya girip oturdular. Ve Kanun ve Peygamberler dersinden sonra, havranın liderleri onları şunu söylemeleri için gönderdiler: Ey kardeşler, eğer kavmi teselli edecek bir sözünüz varsa söyleyin. Ve Pavlus ayağa kalktı ve eliyle sessizlik istedi ve şöyle dedi: İsrail adamları ve Tanrı'dan korkanlar dinleyin... ve sinagog dağıtıldığında, Yahudilerin ve din adamlarının çoğu Pavlus ve Barnabas'ın peşinden gitti... ve Ertesi Şabat günü neredeyse bütün şehir Tanrı'nın Sözü'nü dinlemek için toplandı" (Elçilerin İşleri 13:14, 16, 43, 44).

"Ve Amphipolis ve Apollonia'dan geçerek Yahudilerin bir sinagogunun bulunduğu Selanik'e geldiler. Ve Pavlus, adeti olduğu üzere, onların yanına gitti ve üç Şabat günü onlarla kutsal yazılar hakkında tartıştı; Mesih'in acı çekmesinin ve ölümden dirilmesinin uygun olduğunu açıkladı ve gösterdi. Ve size ilan ettiğim bu İsa'nın Mesih olduğunu söyledi" (Elçilerin İşleri 17:1-3).

"...Pavlus Atina'yı terk etti ve Korint'e geldi... ve her Şabat'ta sinagogda tartışıp Yahudileri ve Yunanlıları ikna etti." (Elçilerin İşleri 18:1, 4).

Bu son anlatım, öğrencilerin Şabat gününü kilisenin dışında bile dua etmeye ve müjdeyi vaaz etmeye adadıklarını gösteriyor: "Şabat günü kapıların dışına, dua için bir yer olduğunu düşündüğümüz nehir kıyısına gittik; ve oturarak orada toplanmış kadınlarla konuştuk. Tiyatira şehrinden mor satıcısı Lidya adında, Tanrı'ya hizmet eden bir kadın bizi dinledi ve Rab, Pavlus'un söylediklerine kulak vermesi için onun yüreğini açtı.

Vaftiz edildikten sonra kendisi ve evi bize şöyle yalvardılar: Eğer benim Rab'be sadık olduğuma hükmettiyseniz, evime gelin ve orada kalın. Ve bizi buna zorladı." (Elçilerin İşleri 16:13-15).

Dolayısıyla, havarilerin öğretmek ve örnekler vererek dördüncü emrin Şabat gününü gerçek bir dinlenme günü olarak ilan ettikleri ve bunun İsa'nın ölümünden sonra bile yürürlükte olduğunu gösterdikleri sonucu çıkıyor. Kilise üyelerinin günde bir değişiklik olduğu sonucuna varmalarına yer vermediler.

Hıristiyan dininde Pazar ve Hıristiyanlığın paganlaştırılmasındaki rolü

Gerçeği açıkça öğretmelerine rağmen elçiler, ölümlerinden sonra kilisede irtidatın ortaya çıkacağı konusunda peygamberlik ilhamının Ruhu tarafından uyarılmıştı. Ve müminleri defalarca uyardılar. Pavlus şöyle dedi: "Tanrı'nın Krallığını vaaz ederken yanından geçtiğim hepimizin artık yüzümü görmeyeceğini biliyorum.

Bu nedenle bugün size herkesin kanından temiz olduğumu haykırıyorum; çünkü size Tanrı'nın tüm öğüdünü bildirmekten asla vazgeçmedim. Bu nedenle kendinize ve tüm sürüye iyi bakın... Çünkü şunu biliyorum: Ben gittikten sonra aranızda vahşi kurtlar girecek ve sürüyü affetmeyecekler. Ve eğer aranızda

Öğrencileri peşlerine çekmek için sapık şeyler söyleyen adamlar yetiştirecekler. Bu nedenle uyanık olun ve üç yıl boyunca gece gündüz her birinizi gözyaşlarıyla uyarmaktan vazgeçmediğimi hatırlayın" (Elçilerin İşleri 20:25-31). Petrus ayrıca şu uyarıda bulundu: "Aranızda, gizlice yıkıcı sapkınlıklar getiren ve onları satın alan Rabbi inkar eden ve kendi başlarına ani yıkım getiren sahte öğretmenler olacak. Ve birçokları, hakikat yoluna küfrederek onların yok oluşunu takip edecek; ve açgözlülük yüzünden yapmacık sözlerle seninle ticaret yapacaklar" (II Petrus 2:1-3).

Pavlus ve Petrus'un kehanetleri çok geçmeden gerçekleşti. Pavlus MS 66 civarında, Peter ise MS 67 ile 68 yılları arasında Roma'da şehit edildi. Bugün pek çok kişi tarafından kilisenin meşru babalarından biri olarak kabul edilmesine rağmen, tahmin edilen kurtlardan biri olan Justin Martyr, o dönemde, havarilerin öğretilerine tamamen aykırı şeyler, paganizmden kaynaklanan sapkınlıklar dile getirmişti:

"Hepimiz Güneş gününde (dördüncü yüzyıla kadar Roma İmparatorluğu'nda haftanın ilk gününe Güneş günü denirdi) bir araya geldik, bunun tek nedeni Tanrı'nın karanlığı dönüştürdüğü ve dünyayı yarattığı için değil, aynı zamanda Kurtarıcımız İsa Mesih'in bu günde ölümden dirilmesi nedeniyle de. Satürn gününün arifesinde onu çarmıha gerdiler; ve bunu takip eden gün, yani Güneş gününde, elçilerine ve müritlerine görünerek, bizim de sana değerlendirmeye değer olarak teklif ettiğimiz her şeyi onlara öğretti" - Justin, 66-67, I - Özur, s. 6, 427-31.

Tarih ne yazık ki, genel olarak irtidat söz konusu olduğunda çoğunluğun yanlış yola girdiğini gösteriyor. İzebel ve Kral Ahab, Baal'e tapınma konusunda halkı yönlendirirken de durum böyleydi: Yalnızca İlyas ve yedi bin diz, sahte tanrının önünde eğilmedi. Milletin geri kalanı, yani çoğunluk yanlış taraftaydı. Bu, Elişa, İşıya, Yeremya peygamberlerin zamanında ve hatta İsa'nın zamanında da tekrarlandı. Tanrı'nın Oğlu, kendisinden sonra çoğunluğu almadı, Golgota gününde Ferisilerin yanında "O'nu çarmıha ger" diye bağıyordu. Hıristiyan döneminde de durum farklı değildi. Justin Martyr çok geçmeden kendi zamanının kilisesinde aynı zamanda hatayı öğreten inananların çoğunluğu arasında sayıldı. Başka bir deyişle kurtlar gerçek çobanlar olarak görülüyordu; Değişikliklere katılmayan samimi inananlar ise muhalifler, isyancılar, kiliseyi bölmeye ve zayıflatmaya çalışan unsurlar olarak görülürken; "Tanrı'nın adamlarını" suçlayan insanlar. Tanrı'dan olmayanlar daha ziyade yalan vaaz ediyorlardı. Böylece çoğunluk pagan dinlenme gününü tercih ettikçe, bu gün yavaş yavaş standart olarak kabul edildi. Pazar günü tutulması, İncil'deki vahiy tarafından değil, gelenek tarafından kabul edilen bir doktrin haline geldi. Ve bunun ardından kiliseye tanıtılan diğer tüm pagan doktrinleri geldi: Teslis, oyma putlara tapınma, yağmurlama yoluyla vaftiz vb.

Hıristiyanlığın giderek paganlaşmasına rağmen hala kabul görmemiş ve takipçileri şiddetli zulümlere maruz kalmış ve öldürülmüştür. Paganlar, "Nasıralı Yahudi İsa'yı" Tanrı'nın Oğlu, insanlığın Kurtarıcısı olarak kabul etmeye istekli görünmüyorlardı.

Hıristiyanların imparatoru "Sezar'a selam olsun" diyerek selamlamalarını ve onu Tanrı'nın meşru temsilcisi olarak tanımalarını istiyorlardı. Bunu yapmadıkları için, Roma stadyumları paganları Hıristiyanların vahşi hayvanlar tarafından öldürülmesini anlatan sunumlarla eğlendiriyordu. Hıristiyan olmak imparatorluğa sadakatsizlikle eşdeğerdi. Diocletianus'un MS 303'teki emrini takip eden on yıl içinde zulüm daha da yoğunlaştı.

İsa, bu korkunç deneme dönemine değinerek peygamberlik diliyle şunları söyledi: "On gün sıkıntı yaşayacaksınız. Ölümüne kadar sadık ol, ben de sana yaşam tacını vereceğim." (Vahiy 2:10).

Sonra Tanrı'nın rahatlaması gibi görünen bir şey geldi; ama düşmanın en kötü silahı olduğu ortaya çıktı: İlk kez bir Roma imparatoru Hıristiyanlıktan yana olduğunu gösterdi. Konstantin, Milano'da zulmü durduran bir Fermanı - Hoşgörü Fermanını - imzaladı. O andan itibaren Hıristiyanlar paganlarla aynı haklara sahipti. Kısa bir süre sonra Hıristiyanlık imparatorluğun resmi dini olarak tanınacaktı. Bu "hoşgörü" sahnesinin siyasi arka planının samimilere gerçek bir tuzağı ortaya çıkardığı ortaya çıktı. Konstantin İsa'yı kabul etmemiş ve O'nu hayatının Rabbi olarak tanımamıştı. Daha önce Hıristiyanların imparatorluk nüfusunun neredeyse yüzde ellisini oluşturduğunu görerek Maximilian'a karşı yürüttüğü kampanyada onlardan destek istedi; Kazanırsa zulme son vereceğine ve Hıristiyanlığı imparatorluğun resmi dini haline getireceğine söz veriyordu. İşe yarayan siyasi hamle. Konstantin kazandı ve imparator oldu. Sözüne yerine getirdi ama kısmen. Bir politikacı olarak nüfusun başka bir bölümünü, paganları da memnun etmeye çalıştı. Bunu, o zamandan beri Roma kilisesinin sembolü haline gelen Hıristiyanlık ve paganizmin bir karışımını oluşturmak için kilisenin piskoposlarıyla birlikte çalışarak yaptı. Bu doğrultuda hareket eden Konstantin, Hıristiyanların dinlenme gününün pagan günüyle aynı olacağına karar verdi: "Herkes güneşin kutsal gününe ibadet etsin."

(Konstantin, MS 321). Ve zaten iki yüzyıldır irtidat yolunda ilerleyen, bu güne saygı duyan ve güç ve para karşılığında imparatoru memnun etmeye istekli olan piskoposların çoğunluğu, bu çalışmada imparatora seve seve katıldı. Böylece, imparatorun fermanını yerine getiren piskoposlar (çoğunluk) tercih edilirken, diğerleri yavaş yavaş sürgüne gönderildi. İmparator, piskoposların çoğunluğunun (bu noktada zaten kiliseye hakim olan mürtedlerin) neye inanılması ve neye inanılmaması gerektiği konusunda oy kullandığı konseyler topladı. Ve kiliseler, bunlara boyun eğmeyenlere yönelik aforoz ve tehditlerin eşlik ettiği bu kararnameleri aldı. İncil, resmi Roma kilisesinin rehberi olmaktan çıktı. Piskoposların geleneği ve kilisenin hakimiyeti doktrininin bunun üstünde olduğu düşünülüyordu.

Erkeklerin Tanrı Sözü üzerindeki bu otorite varsayımını hâlâ sorgulayan insanlar olduğundan, İncil'in yasaklanması, yani halkın elinden alınması kararı verildi. Böylece kilisenin piskoposları, yeni kararnameler yazıp bunları kiliselere dayatarak inananları kendi istekleri doğrultusunda yönlendirebiliyorlardı. Ve Adem ve eski ahitteki tüm patrikler tarafından yerine getirilen dördüncü emrin Şabatı bu şekilde unutuldu. İsa'nın Rabbi olarak başlattığı dinlenme günü; Dünyadaki hizmetinde Kendi örneğiyle nasıl korunacağını öğrettiği, imparatorluğun kilisesi olan Roma Katolik Apostolik Kilisesi'nin liderleri tarafından unutulmaya mahkum edildi.

Ve dünya, tarihte "Karanlık Çağlar" olarak adlandırılan çağın karanlığına gömüldü.

Tanrı'nın Sözü'nün ışığının yokluğunda karanlık geliyor gibiydi.

Ancak, dinden dönmenin tamamen hakim olduğu tüm zamanlarda olduğu gibi, Tanrı da tanıksız bırakılmadı. Kuzey Afrika'dakiler gibi bazı kiliseler hâlâ Kutsal Kitap'ta geçen Şabat'ı kutluyordu. Ve yüzyıllarca süren irtidattan sonra Mukaddes Kitap bir kez daha halkın kullanımına sunuldu. 1800'lü yıllarda Kutsal Kitap toplulukları kuruldu ve bu toplulukların çalışmaları sayesinde binlerce kişi Tanrı'nın Sözü'nü inceleyebildi. Daha sonra, Tanrı'nın Sözünde belirtilen dinlenme gününü, yani dördüncü emrin Şabat gününü kutlayan kiliseler gelişti. Tarihten görülüyor ki, mürted adamların istirahat gününü değiştirme çabalarına rağmen, Allah herhangi bir değişikliği onaylamadı veya emretmedi. Şöyle demişti: "Yedinci gün, RAB için kutsal olan dinlenme Şabatıdır... onlar Şabat Günü'nü... nesiller boyunca sonsuz bir antlaşma olarak tutacaklar... bu sonsuza dek bir belirti olacaktır; Çünkü RAB gökleri ve yeri altı günde yarattı ve yedinci günde dinlenip tazelendi." (Çıkış 31:15-17). Ve Tanrı, günahın tüm lekelerini ortadan kaldırdığında, yeni restore edilmiş Dünya'da bile bu durum sonsuza kadar böyle kalacaktır: "Çünkü yapacağım yeni gökler ve yeni Yer nasıl karşımda olacaksa, RAB diyor ki, senin neslin ve adın olacak. Ve öyle olacak ki... bir Şabat gününden diğerine, bütün insanlar Bana tapınmak için gelecek, diyor RAB" (Yeşaya 66:22, 23).

Şabat nasıl kutlanır

Tarihin başlangıcından beri, hatta günahın önce bile RAB, Cumartesi gününün diğerlerinden farklı bir gün sayılması gerektiğini öğretmişti. "Ve Tanrı yaptığı bütün işi yedinci günde bitirdi ve yedinci günde yaptığı bütün işten istirahat etti. Ve Tanrı yedinci günü kutsadı ve onu kutsadı; çünkü Tanrı'nın yarattığı ve yaptığı tüm işlerden bu günde istirahat etti." (Yaratılış 2:2, 3). Bu kitapta, kişi Pazar gününden Cuma gününe kadar yapılan çalışmalardan sonra dinlenmelidir: "Çünkü belirli bir yerde yedinci gün hakkında şöyle demişti: Ve Tanrı yedinci günde tüm işlerinden dinlendi... dinlenmesine giren kişi. Tanrı'nın kendi işlerinden dinlenmesi gibi, kendisi de işlerinden dinlendi. Bu nedenle günlük ekmeğini kazanmak için çalışmamak gerekir. "Çünkü RAB size Şabat Günü'nü verdi ve bu nedenle altıncı günde size iki gün eklemek veriyor; Herkes yerinde kalsın ki, yedinci günde kimse yerinden ayrılmasın" (Çıkış 16:29).

İlk altı gün içinde yapılan ev temizliği, yemek pişirme, kıyafet hazırlama, alışveriş gibi diğer iş faaliyetleri de durdurulmalıdır. Ne yapacağınızı ve ne yapmayacağınızı bilmek için sadece İncil'deki prensibi uygulayın: "Eğer Şabat'tan ayağınızı çevirirseniz, benim kutsal günümde isteğinizi yerine getirmekten vazgeçerseniz... ve eğer kendi yollarınızı takip etmezseniz ve onu onurlandırarsanız, kendi isteğini yapıyor gibi davranırsanız ve kendi sözlerini söylemezsen, o zaman RAB'den hoşnut olacaksınız" (Yeşaya 58:13, 14). Dolayısıyla cumartesi günü pembe diziler, RAB'bin yollarını öğretmeyen filmler izlemenin, spor müsabakaları, oditoryum programları izlemenin, partilere katılmanın, yalnızca bizi ilgilendiren faaliyetlerde bulunmanın uygun olmadığı açıktır. . Çocuk oyuncakları ve oyunları, tüm ailenin eğlenebileceği şekilde saklanmalıdır.

Bu gün sadece kendinizi Tanrı'ya yaklaşmakla meşgul etme fırsatı. Dolayısıyla Cumartesi gününe hazırlıkların aile gündeminin planlandığı dönemde çok daha erken başladığı anlaşılıyor.

Kutsal Kitap bize, bu emri yerine getirmek için çaba göstermemiz, bazı girişimlerde bulunmamız gerektiğini öğretir: " Öyleyse, o dinlenme diyarına girmeye çalışalım ki, kimse aynı itaatsizlik örneğine düşmesin." (İbraniler 4:10, 11). Hafta başlarken faaliyetlerimizi öyle planlamalıyız ki, Cumartesi geldiğinde RAB'bin gününü ihlal etme ihtiyacı duymayalım. Buna bebek bezi, ilaç, yiyecek, arabanın doldurulması vb. stokunun planlanması da dahildir. İlk başta bunu yapmak zor görünebilir - "çok" -. Ancak mümin her Pazar günü haftayı planlamaya zaman ayırırsa, birkaç hafta içinde Cumartesi gününe hazırlanmanın sorunsuz bir rutine dönüştüğünü görecektir. Ve planlandığı zaman hafta daha fazla verim sağlar.

Tüm iş günleri arasında Cuma, mükemmel bir hazırlık günüdür. "RAB Musa'ya şöyle dedi: İşte, senin için gökten ekmek yağdıracağım; halk da benim yasama uyup uymadıklarını göreyim diye her gün çıkıp günlük paylarını toplayacak. Ve altıncı günde toplayacakları şeyi hazırlayacaklar; ve her gün hasat ettiklerinin iki katı olacak... bu yüzden her sabah hasat ettiler; her biri yiyebildiğine göre... ve öyle oldu ki altıncı günde, her biri için iki omer olmak üzere iki kat ekmek topladılar... Bakın, RAB size Şabat gününü verdiği göre, altıncı günde de O, gün sana iki günlük ekmek vereceğim; Herkes yerinde kalsın ki, yedinci günde kimse yerinden ayrılmassın" (Çıkış 16:5, 6, 21, 22, 29). İsa'nın zamanına kadar, gerçek kilisenin üyeleri altıncı günü hazırlık günü olarak sayıyordu: "Yusuf... Arimathea'nın yerlisi... İsa'nın cesedini istedi. Ve onu dışarı çıkardıktan sonra keten bir beze sardı ve bir mezara koydu... ve Hazırlık Günüydü ve Şabat doğdu. Ve O'nunla birlikte Celile'den gelen kadınlar da onu takip edip mezarı ve O'nun cesedinin nasıl yatırıldığını gördüler. Döndüklerinde baharat ve merhem hazırladılar ve Şabat günü emir uyarınca dinlendiler" (Luka 24:54-56). Haftanın doğru planlandığını düşünürsek Cumartesi günü son ayarlamaların yapılacağı gün. Cumartesi gününün yemeğini hazırlamak, evi toplamak, kıyafetleri ütölemek ve ayakkabıları cilalamak için son rötuşları yapmak.

Cuma gün batımı

Kutsal Kitap Şabat gününün başlangıcında Tanrı'nın tapınağının "iç avlu kapısının" "açılacağını" öğretir. "Ve ülke halkı Şabat günleri aynı kapının girişinde eğilecek" (Hezekiel 46:1, 3). Bu nedenle cumartesinin başladığı Cuma günü günbatımında müminlerin birlik olmaları, Allah'a ibadet etmeleri ve O'na tapmaları gerekir. Övgü ilahileriyle başlayan, kısa bir dua ve İncil'den kısa bir alıntı üzerine meditasyonla devam eden ve başka bir duayla biten bir ayin. Çocuklar varsa, dini törene olan ilgilerini kaybetmemeleri için İncil'deki hikaye kendi dillerinde anlatılmalı ve tören uzun ve sıkıcı olmamalıdır. O zamandan beri

günah varsa, Tanrı'ya kurban hizmetleri sunmak ailenin babalarına kalmıştı (Yaratılış 12:7, 8; 13:18). Örnek olarak, bir inanlı olduğunda babanın hizmeti yönetmesi gerekir. Karısını ve çocuklarını dua ile Allah'a sunup takdis etsin. Ancak bazı ilahiler seçmelerine ve ayrıca meditasyon için seçilen İncil pasajına ilişkin soru ve yorumlara katılmalarına izin verin.

Cumartesi servisi

Cumartesi günleri İsa "kendi geleneği uyarınca havrada göründü ve okumak için ayağa kalktı. Ve kitap ona verildi" (Luka 4:16). Onun örneğini takip eden imanlılar cumartesi günleri tapınak kilisesinde veya evlerinde toplanan kilisede toplanırlar (Koloseliler 4:15). Orada sonsuz yaşama giden yolu öğrenmeye çalışarak Tanrı'ya şükrediyorlar ve O'nun Sözü'nü inceliyorlar. İbadet sırasında minikleri unutamayız. İsa, kardeşleriyle ilgilenemeyecek kadar onlarla ilgilenmekle meşgul değildi. "Sonra onları elleri üzerine yatırıp dua etsin diye O'na bazı çocuklar getirdiler; ama öğrenciler onları azarladılar. Ama İsa şöyle dedi: Küçüklere acı çekin ve onların Bana gelmelerine engel olmayın, çünkü cennetin krallığı böyle olanlarıdır." "Ve onları kollarına alıp ellerini üzerlerine koyarak onları kutsadı."

(Matta 19:13, 14; Markos 10:16). Çocukların Kutsal Kitaptan eğitim alacakları ve onun basit diliyle Tanrı'ya hamt edecekleri bir zaman olmalıdır. İbadet hizmetinin ilk bölümünü yetişkinler ve çocuklar için İncil Okuluna ayırıyoruz. Daha sonra hutbeyi birlikte dinlemek için anne ve babalarıyla buluşurlar. Bu sürenin de çok uzun olmaması gerekiyor ki din hizmeti yorucu ve usandırıcı hale gelmesin.

Bir mesajı iletmek için kırk dakika ila bir saat yeterlidir.

Üstün, Tanrı'nın sözünün duyurulması ile ilgili faaliyetlerde bulunmanın Şabat'ın ihlali olmadığını öğretmişti. Şöyle dedi: "Yasada, cumartesi günleri tapınaktaki rahiplerin Şabat'ı bozduklarını ve suçsuz olduklarını okudunuz mu?"

(Matta 12:5). Rahiplerin görevi kurban kültürünü yürütmek ve insanlara Tanrı Sözü'nü öğretmektir. "Şabat gününde" kâhinler "dökmelik sunuyla birlikte tahıl sunusu olarak bir yaşında kusursuz iki kuzu ve yağla yoğrulmuş onda iki ince unu" sundular; Yakmalık sunu, sürekli yakmalık sunuya ek olarak her Şabat Günü'ndendir." Ve aynı zamanda kanunu da öğretiler, "çünkü rahibin dudakları bilgiyi saklayacak ve kanunu onun ağızından arayacaklar; çünkü o, orduların Rabbinin meleğidir" (Sayılar 28:9, 10; Malaki 2:7).). Kilisede vaaz vermek, vaazı internette, radyoda veya televizyonda canlı olarak yayınlamak için çalışmak, bunların hiçbiri Şabat'ın ihlalinin karakterize etmez. Bu özellikle Cumartesi günü yola çıkılması gerekmeyen her şeyin diğer günlerde yapılması gerekmektedir. Ancak ibadet sırasında yapılması gereken önceden ayarlanmış ekipmanları açmak, en son ses ve görüntü testlerini yapmak, kamera ayarlarını yapmak ve diğer faaliyetler Mesih'in gözünde bir suç değildir.

İbadet sonrası - Cumartesi günü diğer saatler

Hizmetten sonra İsa muhtaçları ziyaret etti ve hastaları iyileştirdi, "sinagogdan ayrılarak Yakup ve Yuhanna ile birlikte Simun ve Andreas'ın evine gittiler. Ve Petrus'un kayınvalidesi ateşler içinde yatıyordu; ve sonra ona ondan bahsettiler. Sonra yanına gelip elinden tuttu ve kaldırdı; ateşi düştü ve onlara hizmet etti" (Markos 1:29-31). Onun örneğini takip etmeliyiz.

Dini hizmetlere adanan bir gün olmasına rağmen soğuk formalitelere kapılmamak gerekir. Gerçek inananlar, Şabat günü bile fırsat buldukça ihtiyaç sahiplerine hizmet etmeye ve acıları dindirmeye her zaman istekli olacaklardır.

İsa, ayin sırasında kilisenin içinde insanları iyileştirdi: "ve yine sinagoga girdi ve orada ellerinden biri kurumuş bir adam vardı. Ve Şabat günü iyileşip iyileşmeyeceğini izliyorlardı... Ve O, eli sakat olan adama şöyle dedi: Kalk ve ortaya gel. Ve onlara şunu sordu: Şabat günü iyilik yapmak mı yoksa kötülük yapmak mı caizdir? Hayat kurtarmak mı yoksa öldürmek mi? Ve sessiz kaldılar. Ve onlara öfkeyle bakıp, kalplerinin katılığına acıyarak adama dedi ki: Elini uzat. Ve onu uzattı ve diğeri gibi kendisine geri verildi" (Markos 3:1-5).

Aynı şekilde İsa, eğer öngörülemez bir ihtiyaç ortaya çıkarsa ve başkalarının ya da hayvanların açlığını ya da acısını dindirmek için kıyafet ya da ilaç satın almak gerekirse, gerçek inanın bunu yapması gerektiğini öğretti. Cumartesi, diğerleri gibi iyilik yapma günüdür. "Ve öyle oldu ki, Şabat günü O tarlalardan geçerken öğrencileri yollarına devam edip başak koparmaya başladılar. Ve Ferisiler O'na dediler: Gördün mü? Neden Şabat Günü yasal olmayan şeyleri yapıyorlar? Ama onlara şöyle dedi: Davut'un ve onunla birlikte olanların acıktığında ne yaptığını hiç okumadınız mı?

Başkâhin Abiathar'ın zamanında Tanrı'nın evine nasıl girdi, kâhinlerin yemesi yasak olan ekmekleri nasıl yedi ve O'nunla birlikte olanlara da verdi? Ve onlara dedi: İnsan Şabat için değil, Şabat günü insan için yaratılmıştır." (Markos 2:23-27).

Çocuklar uzun süre hareketsiz kalmakta zorluk çekerler. Açık havada kendilerini daha rahat hissedyolar. Öğleden sonranın bir kısmını ibadetten sonra onları doğa manzaralarını seyretmeye ayırmak ve Allah'ın sevgisinin çiçeklerde, ağaçlarda, hayvanlarda, nehirlerde ve göllerde bıraktığı izleri göstermek Rabbimizi onurlandıran bir görevdir. Tanrı'nın "görünmeyen şeylerinin", "hem sonsuz gücünün, hem de tanrısallığının, yaratılanlar tarafından anlaşıldığını ve açıkça görüldüğünü" keşfetsinler.

(Romalılar 1:20). Bu, yakındaki bir parkı, gölü, nehri, dağı veya tarlayı ziyaret ederek yapılabilir. Bu, çocukların en fazla eğitim alma yollarından biridir. Böylece onların küçük kalpleri Mesih'inkine ve büyük sevgi Tanrısınıninkine kırılmayacak hassas bağlarla bağlanmıştır, çünkü şöyle yazılmıştır: "Bir çocuğu gitmesi gerektiği yolda eğitin ve yaşlandığında ondan ayrılmayacak" (Özdeyişler 22:6).

Cumartesi gün batımı

Yahudi muafiyetinde "sabah sunusu"na benzer şekilde "akşam" bir kurban töreni sunulurdu (Çıkış 29:39, 41). Buna göre müminlerin Cumartesi dahil her sabah ve öğleden sonra Tanrı'ya ibadet etmeleri gerekir. Övgü ilahileriyle başlayan, kısa bir dua ve İncil'den kısa bir alıntı üzerine meditasyonla devam eden ve başka bir duayla biten bir ayin. Çocuklar varsa, dini törene olan ilgilerini kaybetmemeleri için İncil'deki hikaye kendi dillerinde anlatılmalı ve tören uzun ve sıkıcı olmamalıdır. Günah olduğundan, Tanrı'ya kurban hizmetleri sunmak ailenin babalarına kalmıştı (Yaratılış 12:7, 8; 13:18). Örnek olarak, bir inanlı olduğunda babanın hizmeti yönetmesi gerekir. Karısını ve çocuklarını dua ile Allah'a sunup takdis etsin. Ancak bazı ilahiler seçmelerine ve ayrıca meditasyon için seçilen İncil pasajına ilişkin soru ve yorumlara katılmalarına izin verin. Son duada, hafta boyunca herkesi kutsallık içinde, Tanrı'nın emirlerine itaat ederek ve şu söze güvenerek yürümeye yönlendirmek için Rab'den bereket dileyin: "ve Şabat günlerimi kutsal kılın, onlar Benimle sizin aranızda bir işaret olarak hizmet edecekler" Öyle ki, benim Tanrınız RAB olduğumu bilirsiniz" (Hezekiel 20:20).

Şabat gününün mükemmel bir şekilde yerine getirilmesi yoluyla kutsanma: Nasıl dua edeceğini bilmeyenleri iyileştirecek bir gün

Şabat gününü kutsal tutanlar için Tanrı'nın ayırdığı manevi bir bereket vardır. Bu ayet şu şekilde ifade edilir: "Onlara Şabat günlerimi verdim; böylece benimle onlar arasında bir işaret olsunlar ve kendilerini kutsal kılanın RAB olduğumu bilsinler" (Hezekiel 20:12). Anlamı şudur: Şabat gününü kutsal tuttuğumuzda Tanrı'yı daha iyi tanırız çünkü O, bizde özel, farklı bir iş yapar. Bizi kutsallaştırıyor. Ve onun anlamı ne? Üzerinde siyah noktalar bulunan bir elmayı düşünün. Birisi onu yemeye hazırladığında, kusurlu derinin bir kısmını çıkarır. Kağıt hamurunun içinde yüzeyde görünmeyen başka hasarlı noktaların olduğu ortaya çıktı. Bu durumda aşçının meyveyi bulup çıkarıncaya kadar daha fazla açması gerekir. Bu küçük örnek, Tanrı'nın Mesih aracılığıyla hayatımızdaki işini göstermektedir. Mesih'i kabul ettiğimizde aklanırız, yeni bir yaşam yolunda yürümeye gücünü alırız. O andan itibaren "hem Tanrıya hem de insanlara karşı suçsuz bir vicdana" sahip olmaya çalışıyoruz (Elçilerin İşleri 24:16). Ve Mesih'ten aldığımız güç sayesinde, imanda batmaktan kaçınarak "imanı ve iyi vicdanı" koruruz (I Timoteos 1:17). Yani Allah'ın iradesi hakkında bildiklerimize uyuyoruz, hatta elimizdeki ışığa göre yürüyoruz. Kabuğu temiz bir elma gibiyiz. Ancak, Tanrı'nın içimizdeki işi "hepimiz Mesih'in tam boyunun ölçüsüne göre... kusursuz bir insan oluncaya kadar" devam etmelidir (Efesliler 4:13). Çünkü Mesih onu almaya geldiğinde kilisenin "lekesiz, kırışksız veya buna benzer bir şeyi yok, fakat kutsal ve kusursuz" olması gerekir (Efesliler 5:27). Hayatımızın iç özü temizlenmelidir. Bugün bizden gizlenen kusurların, cehaletten yaptığımız hataların da düzeltilmesi gerekiyor.

Bu süreç kutsallaşma sürecidir. Bu, kalplerimizin özünden "tüm lekeler" çıkana kadar temizliğin kademeli olarak derinleştirilmesi işidir. Bu süreç müminin hayatında sürekli. Onu kendi seçimiyle engelleyen kişi, kendisini Kurtuluş yolundan sapmış olacaktır: "Herkesle barışın ve kutsallığın peşinde olun; o olmadan kimse Rab'bi göremez" (İbraniler 12:14).

Şabat gününün kutsanmasının inanlının hayatında önemli bir rol oynadığı nokta burasıdır. Onun meyvesi olarak Tanrı onu kutsamıştır. Bu, İsa'nın Dünya'dayken yaptığı hizmette tam olarak gösterilmiştir. Dört İncil, İsa'nın gerçekleştirdiği iyileştirmelerle ilgili haberlerle dolu olduğundan, Cumartesi günü gerçekleştirilen iyileştirmelerde belirgin bir farklılık göstermektedir. Açıkıyoruz: Birçok durumda inanlılar Mesih'e gittiler ve O'ndan kendilerini iyileştirmesini istediler. Bir cüzamlı ona: "İstersen beni temizleyebilirsin" dedi. Başka bir felçli tavanı açıp yatağını İsa'ya indirmek istedi. Kanlı kadın O'nun giysisine dokunmak için sürünerek O'na yaklaştı. Ve kör adamlar bağırıldılar: "Bize merhamet et, ey Davud Oğlu!" (Markos 1:40; Markos 2:3,4; Matta 9:27; Matta 9:20-22). Ancak cumartesi günü İsa, istemeyenleri, kendisine gelmeyenleri iyileştirirken sunulur; daha ziyade O'nun yolunda, o gün geçtiği yerdeydi. Bazı örneklere bakalım - her durumda hastaların şifa istemediğini unutmayın :

Bethesda havuzundaki felçli:

"Şimdi Kudüs'te, Koyun Kapısı'nın yakınında, İbranice Bethesda adı verilen, beş sundurması olan bir havuz var... Ve orada otuz sekiz yıldır hasta olan bir adam vardı. Ve İsa onu yatarken görünce uzun zamandır bu durumda olduğunu bilerek ona şöyle dedi: İyileşmek ister misin? Hasta adam O'na cevap verdi: Efendim, su karıştırıldığında beni havuza koyabilecek bir adamım yok; ama ben giderken, bir başkası önüme iniyor. İsa ona şöyle dedi: Kalk, yatağını topla ve yürü. Adam çok geçmeden iyileşti, yatağını alıp gitti.

Ve o gün Şabat'tı" (Yuhanna 5:2-9).

Kör doğan adam

"İsa oradan geçerken doğuştan kör bir adam gördü. Ve öğrencileri ona şunu sordular: Haham, kim günah işledi, bu adam mı, yoksa ebeveynleri mi, kör doğmuştu? İsa cevap verdi: Ne kendisi ne de ana babası günah işledi; ama bu, Tanrı'nın eserlerinin onda gösterilmesi içindi... Bunu söyledikten sonra yere tükürdü, tükürüğüyle çamur yaptı ve çamuru kör adamın gözlerine sürdü. Ve ona dedi: Git, Şiloam havuzunda yıkan... O da gitti, yıkandı ve geri geldi ve gördü... Ve İsa çamuru yapıp gözlerini açtığında Şabat günüydü" (Yuhanna 9: 1-14).

Kambur kadın

"Ve Cumartesi günü sinagoglardan birinde ders verdi. Ve işte, orada on sekiz yıldır sakatlık ruhuna sahip bir kadın vardı; ve o eğilmişti ve hiç doğrulamıyordu. Ve İsa onu görünce onu yanına çağırdı ve ona dedi: Kadın,

hastalığınızdan kurtuldunuz. Ellerini onun üzerine koydu ve hemen doğrulup Tanrı'yı yüceltti." (Luka 9:10-13).

Kefernahum'un şeytanı

"Kefernahum'a girdiler ve Şabat günü O, havraya gitti ve orada ders verdi... Ve onların havralarında kirli ruha sahip bir adam vardı ve şöyle haykırdı: Ah! Seninle ne işimiz var, Jesus Nazarene? Bizi yok etmeye mi geldiniz? Kim olduğun biliyorum: Tanrı'nın Kutsalı. İsa da, "Sessiz ol ve ondan çık" diyerek onu azarladı. Sonra onu sarsan ve yüksek sesle ağlayan kirli ruh ondan çıktı." (Markos 1:21-26).

Pedro'nun kayınvalidesi

"Ve hemen sinagogdan ayrılarak Yakup ve Yuhanna ile birlikte Simon ve Andreas'ın evine gittiler. Ve Simon'un kayınvalidesi ateşler içinde yatıyordu; ve sonra ona ondan bahsettiler. Sonra yanına gelerek onu elinden tuttu ve kaldırdı; ateşi düştü ve onlara hizmet etti." (Markos 1:29-31).

Tek eli solmuş adam

"Ve öyle oldu ki başka bir Şabat günü havraya girdi ve öğretiyordu; ve orada sağ eli kurumuş bir adam vardı. Ve din bilginleri ve Ferisiler, Şabat Günü Kendisini iyileştirip iyileştirmeyeceğini merak ediyorlardı... Ama O, onların düşüncelerini bilerek, eli sakat olan adama şöyle dedi: Kalk ve ortasında dur. Ve ayağa kalktı ve ayağa kalktı. Sonra İsa onlara şöyle dedi: Size bir şey soracağım: Şabat günü iyilik yapmak mı yoksa kötülük yapmak mı yasaldır? Hayat kurtarmak mı yoksa öldürmek mi? Ve herkese bakıp adama şöyle dedi: Elini uzat. O da öyle yaptı ve eli diğeri gibi sağlam olarak ona geri verildi." (Luka 6:6-10).

Damlacıklı adam

"Bir Şabat günü Ferisilerin ileri gelenlerinden birinin evine ekmek yemek için girdiğinde, onu izliyorlardı. Ve işte, O'nun önünde su toplaması olan bir adam duruyordu. Ve, İsa konuşurken, yasa öğretmenlerine ve Ferisilere şunu söyleyen bir biçimde konuştu: Şabat günü şifa vermek yasal mıdır? Ancak sessiz kaldılar. Ve onu alıp iyileştirdi ve gönderdi." (Luka 14:1-4).

İsa, fiziksel hastalıkların iyileşmesini günahlı hasta ruhun iyileşmesiyle ilişkilendirdi. Bu nedenle sağlığına kavuşturduğu kişileri şöyle uyardı: "Artık günah işlemeyin" (Yuhanna 5:14). Hastalıkların tedavisi, karakter kusurlarımızın tedavisiyle kıyaslanabilir nitelikteydi. Ve istemeyenler adına yapılan çalışma, nasıl soracağını bilmeyenleri kutsallaştırma işini temsil eder. Tanrı'ya dua ettiğimizde, almamız gerektiğini düşündüğümüz şeyleri isteriz. Ve O'nun bizim için en iyi olduğunu bildiği şey her zaman bu değildir. Şöyle yazılmıştır: "Ne için dua etmemiz gerektiğini bilmiyoruz" (Romalılar 8:26). Bu nedenle dualarımızda İsa'nın şu sözlerini tekrarlamamız emredildi: "Yine de benim istediğim gibi değil, senin istediğin gibi" (Matta 26:39). Gerçek ihtiyacımızın ne olduğunu bilen Allah, kalbimizin "özünde" yatan kusurları, bizden gizlenen kusurlarımızı, cehaletten dolayı yaptığımız hataları ortadan kaldıracak bir yol sunmuştur. Bu O'nun bizi kutsallaştırma işidir. Elbette bunu bizim iznimiz olmadan yapamaz çünkü bu bizi özgür iradede mahrum bırakmak anlamına gelir ve bu da O'nun hükümetinin önerisine aykırı olur. Dolayısıyla O bize, Sözü aracılığıyla, böyle bir işi yapması için Kendisine yetki verebileceğimizi öğretiyor. Şabat'ı kutsal tuttuğumuzda veririz. Ve bu şu şekilde oluyor: Şabat'ı kutsayarak, imanla gün boyunca İsa'ya eşlik edeceğiz. O'nun gittiği her yerde olacağız: "sinagog" kilisesinde, sonra başkalarıyla birlikte Söz'ü inceleyerek, O'nun işlerini ihtiyacı olanların yararına yaparak ve çocukları doğayı düşünmeye götürerek. Ve cumartesi günü O'nun yolunda gidenlerin sormadan şifa bulması gibi, biz de karakter kusurlarımızdan şifa bulacağız. Başka bir deyişle: Bizler, fark edilmeden, "O'nun imajına uygun olarak" dönüştürüleceğiz. Böylece her Cumartesi gününün sonunda Tanrı'nın gözünde daha da kutsallaşırız. Daha çok Mesih'e ve O'na benzer.

Bu aynı zamanda rutin muayeneler için talimat almak üzere doktora giden bir kişinin, muayene edildiğinde şüphelenmediği bir hastalık tanısı almasına benzer. Doktor doğru reçeteyi verir ve zamanında tedavi edilirse hastalık ortadan kalkar.

İsa ruhun büyük Doktorudur. Her cumartesi O'nunla planlanmış randevularımız, rutin sınavlarımız var. Onlarda bizi imtihan edecek ve bizden gizlenen ayıpları bilecektir. Ve gerekli ilacı uygulayacaktır.

Bu çalışma, kilisenin yüz kırk dört bin üyesinin hayatında tamamlanacağı Cumartesi gününe kadar devam edecek. Kurtarılanlar sadece onlar olmayacak, daha ziyade büyük sıkıntıdan geçecekler ve son nesilde kurtarılanlar arasında özel bir ödül alacaklar. Babanın adı onların alınlarına yazılacak (Vahiy 1:1). Bu isim, ölümü görmeden Allah'ı deneyimleyeceklerini temsil eder. Ve onlar, Mesih'inkine benzer bir karaktere sahip olacaklar: "Bunlar, Kuzu nereye giderse gitsin onu takip ederler... onların ağızlarında hiçbir hile bulunmaz; Çünkü onlar Tanrı'nın tahtı önünde suçsuzdurlar" (Vahiy 14:4, 5). Ve hazır olduklarında, Tanrı, İsa dönmeden önce iyi ve kötü güçler arasındaki son çatışmaya izin verecektir. Bir sonraki bölümde onun hakkında konuşacağız.

Pazar kanunu ve Mesih ile Şeytan arasındaki son savaş

Kutsal Kitap, İsa'nın karakteri kilise üyelerinin yüreklerinde doğduğunda son sıkıntının geleceğini öğretir: "Gökte büyük bir belirti görüldü: Güneşi giymiş bir kadın, altında ay vardı. ayaklar ve başın üzerinde on iki yıldızdan oluşan bir taç. Ve hamileydi ve doğum sancıları çekiyordu ve doğum yapma arzusuyla haykırıyordu... ve bir oğul doğurdu, ulusları demir çomakla yönetecek bir adam; ve oğul Tanrı'ya ve O'nun tahtına götürüldü. Ve kadın çöle kaçtı; orada bin iki yüz altmış gün beslenebilmesi için Tanrı tarafından hazırlanmış bir yer vardı" (Vahiy 12:1, 2, 5, 6). Sembollerin tercümesi:

Kadın = kilise:

"Bu nedenle adam annesini babasını bırakıp karısına bağlanacak; ve onlar tek bedende iki olacaklar. Bu gizem büyüktür; Ama bunu İsa ve kilise hakkında söylüyorum." (Efesoslular 5:31, 32).

Kadının doğuracağı oğul = Mesih'in kilise üyelerinin karakterinde doğması:

"Küçük çocuklarım, Mesih sizde oluşana kadar onlar için yeniden emek vereceğim" (Kolosaliler 4:19).

Oğul, Tanrı'ya ve O'nun tahtına coşkuyla sevindi = bu muzaffer kilisenin üyelerine verilecek ödül:

"Ben nasıl galip gelip Babamla birlikte Babamın tahtına oturduysam, galip gelene de benimle birlikte tahtıma oturmayı başışlayacağım" (Vahiy 3:21).

Şimdi parçaları bir araya getirdiğimizde Vahiy 12'deki mesajın açıklandığını görüyoruz:

Gökyüzünde büyük bir işaret görüldü (cennetin sakinleri fark etti): bir kadın... doğum sancılarına hamile (gerçek kilisenin üyeleri, Mesih'in kendi içlerinde şekillenmesini tamamlayabilsin diye dua etmek ve Tanrı'ya itaat etmek için mücadele ediyorlar). Ve bir Oğul doğurdu (onların karakteri İsa'nıinkini mükemmel bir şekilde yansıtıyordu). Ve Oğul Tanrı'ya götürüldü (cennetin hükmünde ödülleri belirlendi - tahtta oturacaklar - Mesih'le birlikte hüküm sürecek). Ve kadın çöle kaçtı; orada bin iki yüz altmış gün boyunca beslenebilmesi için Tanrı tarafından hazırlanmış bir yer vardı (kilisenin üyeleri büyük sıkıntıdan geçecek). Vahiy kitabının yazarı Yuhanna "çöl" kelimesini duyduğunda, bunu kesinlikle İsrail halkının ölümden sonraki hac yolculuğuyla ilişkilendirdi.

Mısır'dan çıkış. "Çöl" zamanı, halkın Kenan topraklarını işgal etmeye yönelik son hazırlıklarına ayrılmıştı. Benzer şekilde, kilisenin sıkıntıdan geçişi, onun coşkuya ve Tanrı'nın vaat ettiği sonsuz mirasa girişe hazırlığının son aşaması olacaktır. Çöl zamanının canavarın saltanatı ile çakıştığına dikkat edin:

"Bütün dünya canavara hayran kaldı... ve canavara taptilar... ve ona kırk iki ay yaşama yetkisi verildi" (Vahiy 13:3-5). İncil'deki sayıma göre kırk iki ay (bir ay otuz gün değerindedir) bin iki yüz altmış güne eşittir:

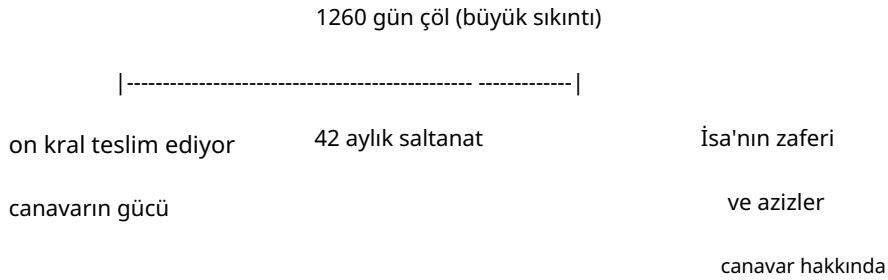
$$42 \times 30 = 1260 \text{ gün}$$

* Kutsal Kitap'taki ayın uzunluğunu doğrulamak için Yaratılış 7:24 ile 7:11'i karşılaştırın; 8:4 (5 ayda 150 gün: 150 bölü 5 = 30 gün).

Ve Kutsal Kitap her ikisinin de aynı dönem olduğunu öğretir. Canavarın kırk iki aylık hükümdarlığı sona erdiğinde, bin iki yüz altmış günlük çöl sona erecek ve kilise Mesih'le birlikte galip gelecektir:

"ve gördüğün on boynuz, henüz krallığı almamış olan, canavarla birlikte bir saatliğine kral olarak yetki alacak olan on kraldır. Bunların niyeti aynı ve güçlerini ve yetkilerini canavara devredecekler. Bunlar Kuzu'ya karşı savaşacaklar ve Kuzu onları yenecek; çünkü o, rablerin Rabbi ve kralların Kralıdır; O'nunla birlikte olanlar, çağrılmış, seçilmiş ve sadık olanlar galip gelecektir" (Vahiy 17:12-14).

Anlamayı kolaylaştırmak için yukarıdakileri bir grafiğe koyduk:

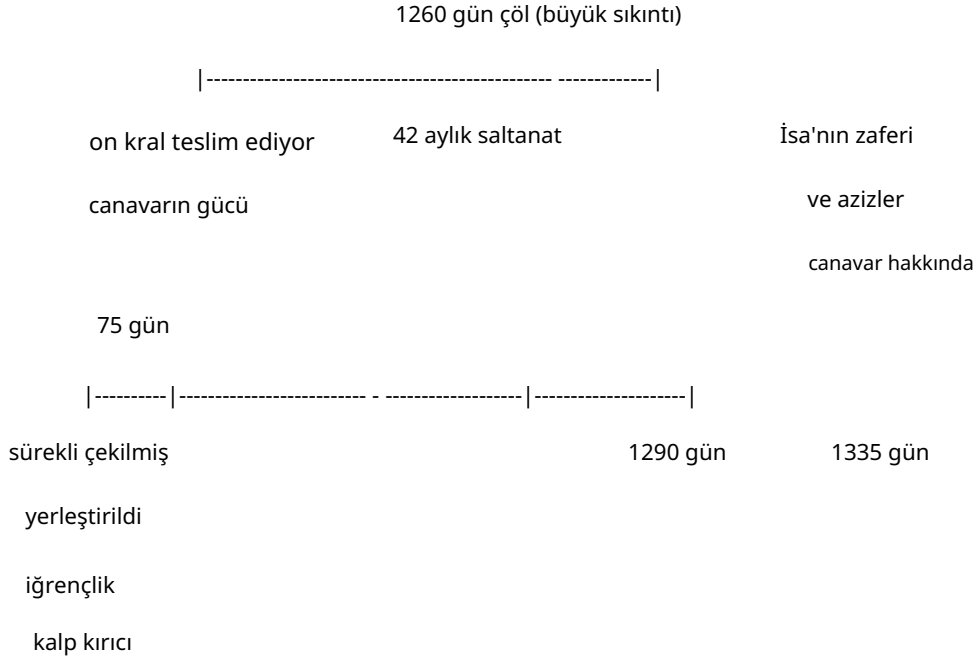
İsa, peygamberlik niteliğindeki vaazında, sıkıntının, "Peygamber Daniel'in bahsettiği iğrenç iğrenç şey kutsal yerde olduğunda... o zaman... daha önce hiç görülmemiş derecede büyük bir sıkıntı olacak" dedi. ." (Matta 24:15, 16, 21). Daniel 12'deki peygamberliğe değindi: "Tacın kaldırıldığı ve yıkıma neden olan iğrenç şeyin yerine konulduğu andan itibaren bin iki yüz doksan gün olacak. Ne mutlu

bin üç yüz otuz beş güne kadar bekleyin" (Daniel 12:11, 12). Bu süre Vahiy'de bahsedilenden biraz daha uzundur. Her iki dönem de birlikte sona ermektedir, çünkü Daniel'e göre bu dönemlerin sonunda insanlar kutsanacak (= mutlu olacak ve Kıyamet'e göre canavara karşı galip gelecektir):

"Bekleyip 1335 güne ulaşana ne mutlu!" (Daniel 12:12)

"Onunla birlikte olanlar, çağrılmış, seçilmiş ve sadık olanlar galip gelecektir" (Vahiy 17:14)

Dolayısıyla iki zaman çizelgesini içeren grafik aşağıdaki gibidir. 1260 günün Daniel'in sayımının başlamasından 75 gün sonra başladığını unutmayın:

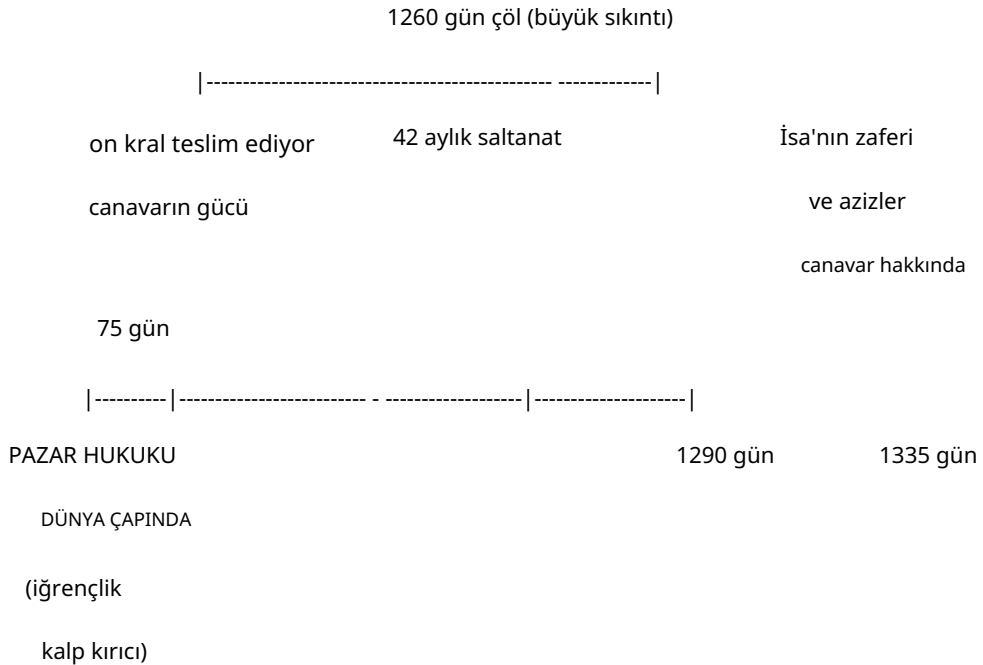

Kutsal Kitap, ıssızlığa yol açan ya da "yıkımı getiren" iğrenç şeyin, Güneş'e tapınmayla ilgili yasaların dayatılması olduğunu öğretir. İsrail'in liderleri Tanrı tarafından "sırtları RAB'bin tapınağına dönük" görüldüğünde. .. mesela .. güneşe tapıyorlardı" dediğinde Tanrı peygambere şöyle dedi: "Gördün mü ey insanoğlu? Yahuda halkı için burada yaptıkları bu iğrençliklerden daha anlamsız bir şey var mı?... Bu yüzden öfkeyle ilerleyeceğim; Ne gözüm esirger, ne de merhamet ederim; Kulaklarımda yüksek sesle bağırırsalar da onları duymayacağım" (Hezekiel 8:16-18). İşıya peygambere şöyle dedi: "İşte, RAB dünyayı boşaltır, ve onu ıssızlaştırır, ve yüzeyini altüst eder ve içinde yaşayanları dağıtır... dünya yas tutar ve kurur, dünya zayıflar ve kurur... Aslında Dünya, kanunları çiğneyen, kanunları değiştiren ve sonsuz antlaşmayı bozan sakinleri yüzünden kirlendi . Bu nedenle lanet dünyayı yok edecek ve orada yaşayanlar perişan olacak" (İşıya)

24:1-6). Dünyanın dört bir yanındaki hükümetler Güneş'e tapınmayı dayatarak "kanunları değiştirme" çabası içinde birleştiğinde, o zaman Tanrı Dünya'ya hükümler gönderecek ve dünya ıssız olacak. Bunu nasıl yapacaklar? Bunu zaten görüyoruz. John Paul II'nin "Dies Domini" genelgesini çıkardığı iki bin yılından bu yana, dünyanın farklı yerlerinde Pazar gününü kanunen dini amaçlara adanmış bir dinlenme günü olarak kabul ettirme çabası var. Brezilya'da bile pazar günleri işletmelerin açılmasının yasak olduğu "Pazar yasaları" uygulayan birçok şehir var. Bu Pazar yanlısı hareket dünyanın farklı yerlerinde güç kazanıyor. Pazar gününün aslında Güneş'e tapınma günü olduğunu hatırlayalım, günün adı da bize bunu hatırlatıyor. Birçok dilde haftanın ilk gününün adı bu pagan ibadetini temsil eder. İngilizce adı - "Pazar", "Güneşin günü" anlamına gelir:

Güneş = güneş; gün = gün; pazar = güneşin günü

Almancadaki adı "sonntag" da aynı anlama geliyor. Portekizce, İspanyolca, Fransızca ve İtalyanca'daki isimler (domingo, dimanche ve domenica) Latince "dominus" kelimesinden gelir, bu da "Rab Tanrı'nın, Güneş'in günü" anlamına gelir. Bu nedenle, Pazar gününe uyulmasını dayatmak, Güneş'e tapınmayı tesis etmekle eşdeğerdir ve bunu yaparken, destekçileri "kanunları değiştirirler", çünkü böyle bir yasa, Tanrı'nın yasasının dördüncü emriyle çelişir: "Şabat gününü hatırlayın, onu koruyun." kutsaldır. Altı gün çalışacaksınız ve bütün işini yapacaksınız; ama yedinci gün Tanrınız RAB'bin Şabatıdır" (Çıkış 20:8-10). Pazar yasalarının dünya çapında (veya dünya çapında Pazar yasalarının) dayatılması, Dünya'ya yıkım getirecek. Pazar kanunu, gezegenin nihai yıkımına ve Mesih'in krallığını kurmak için dünyevi hükümetlerin Tanrı tarafından yıkılmasına kadar geri sayımın başlangıcını başlatacak. Böylece final olaylarının grafiği aşağıdaki gibidir:

Görünüşe göre şu ana kadar son krizin 1335 gün süreceğini anlıyoruz. Bunların sonunda Mesih, sadık halkına canavara ve onun müttefiklerine karşı zafer kazandıracak. Bu serinin önceki kitaplarında canavarın kim olduğu ve işaretinin ne olduğuna dair bir çalışmayı zaten sunmuştuk. Canavarın işaretinin Pazar kutlaması olduğunu biliyoruz. Bu da bu bölümde incelediğimiz şeylerle ve çevremizde gözlemediğimiz siyasi-dini hareketlerle uyumludur. 1335 gün boyunca, Tanrı'nın çocukları ile kötü olan arasındaki fark, dördüncü emrin Şabat'ına uyulup uyulmadığıyla ortaya çıkacak. Canavarın liderliğindeki Dünya'nın güçleriyle ittifak kuran bir sınıf, Pazar gününü kucaklayacak ve insanın, dünyevi otoritenin işaretini veya işaretini, "canavarın işaretini" alacak. Bu arada, Tanrı'nın hizmetkarları O'nun işaretini taşıyacaklar: "Şabat'ı tutacaklar... nesiller boyunca Şabat'ı ebedi bir antlaşma olarak kutlayacaklar. Benimle İsrail oğulları arasında bu sonsuza dek bir işaret olacak; çünkü RAB gökleri ve yeri altı günde yarattı ve yedinci günde eski durumuna getirildi" (Çıkış 31:16, 17).

Daniel 12'de belirtilen süre boyunca Tanrı, kötülerin gücü ellerine almasına izin verecek. Şeytan, dünyaya hükmetme ve hükümetinin gerçek meyvelerinin neler olduğunu tam olarak gösterme fırsatına sahip olacak. Bu zamanda, bu nedenle, Allah'ın kulları ciddi bir şekilde imtihan edilecek, baskı altına alınacak, toplumdan sürülecek, iftiraya uğrayacak, yargılanacak, müsadere ve hatta ölüm cezasına çarptırılacaktır. Ama sonunda Tanrı, halkının kaderini sonsuza dek tersine çevirecek. Yuhanna peygamberlik niteliğindeki bir görünümde, "canavara, onun heykeline, işaretine ve adının sayısına karşı galip gelenleri, camdan denizin yanında duranları ve Tanrı'nın çenlerini ellerinde bulunduranları" gördü. " (Vahiy 15:2). "Baktım ve gördüm ki, bütün milletlerden, kabilelerden, halklardan ve dillerden oluşan, beyaz kaftanlar giymiş, ellerinde palmye dalları olan, tahtın ve Kuzu'nun önünde duran, kimsenin sayamadığı bir kalabalık vardı; ve yüksek sesle şöyle bağırdılar: Tahtta oturan Tanrımıza ve Kuzuya kurtuluş... Ve ihtiyarlardan biri bana şöyle dedi: Beyaz esvap giyinmiş olanlar, bunlar onlar ve nereden geldiler? Ben de ona dedim ki: Tanrım, sen biliyorsun. Ve bana dedi: Bunlar büyük sıkıntıdan çıkıp giysilerini yıkayanlar ve onları Kuzu'nun kanında beyaza çevirenlerdir. Bu nedenle Tanrı'nın tahtının önünde duruyorlar ve O'nun tapınağında gece gündüz O'na hizmet ediyorlar; ve tahtta oturan onları gölgede bırakacaktır. Bir daha acıkmayacaklar, bir daha susamayacaklar; Üzerlerine ne güneş ne de sükunet düşecek; çünkü tahtın ortasında olan Kuzu onları güdecek ve hayat sularının pınarlarına yönlendirecek; ve Tanrı onların gözlerinden bütün gözyaşlarını silecek" (Vahiy 7:9-17).

Bir defasında İsrail'in lideri Yeşu, ölüm gününün yaklaştığını görünce halka şu sözlerle seslendi: "Şimdi RAB'den korkun, O'na içtenlikle ve hakikatle kulluk edin ve uzanın, Atalarınızın nehrin ötesinde ve Mısır'da kulluk ettikleri ilahlar ve RAB'be kulluk edin. Fakat eğer RAB'be kulluk etmek gözünüze kötü görünüyorsa, bugün kime kulluk edeceğinizi seçin: atalarınızın kulluk ettiği tanrılara mı, ırmağın ötesindeki tanrılara mı, yoksa topraklarında yaşadığınız Amorlular'ın tanrılarına mı; ama ben ve ev halkım RAB'be kulluk edeceğiz" (Yeşu 24:14, 15).

Sözlerimizi siz okurlara aktarıyoruz. Gelecek gözlerinizin önünde görünürken, Tanrı'nın sadık, kutsanmış ve muzaffer hizmetkarları arasında olmayı, Şabat'ı tutmayı, onu kutsallaştırmayı, O'nun koruma ve kurtuluş işaretini almayı mı seçmek istiyorsunuz? Yoksa O'nun hükümetine karşı savaşanlardan ve

Pagan gününü, sahte dinlenme gününü kuran kanun mu? Seçim senin. "Tanrı'nın halkının hâlâ rahatı var. Çünkü Tanrı kendi işlerinden nasıl dinlendiyse, O da kendi işlerinden istirahat etti" (İbraniler 4:9, 10). "Bugün, önünüze yaşam ve ölümü, kutsama ve laneti koyduğuma, göğü ve yeri tanık olarak çağırıyorum; Bu nedenle yaşamı seçin ki, yaşayabilesiniz... Tanrınız RAB'bi sevmek, O'nun sesini dinlemek ve O'na yaklaşmak; çünkü O senin hayatındır" (Tesniye 30:20). Tanrı seni korusun.

Yedinci büyük gerçek: Şeytan'ın en ölümcül zehrine karşı İsa'nın aşısı

İlk yalan

Tanrı, erkek ve kadını yarattıktan kısa bir süre sonra onlara, ruhlarını yok etmek isteyen bir düşmanı olan Şeytan'ın olduğunu açıkladı. İyiyi ve kötüyü bilme ağacı, hangi tarafı seçeceklerini gösterebilecekleri bir test olarak yerleştirildi: Tanrı tarafını mı yoksa isyan tarafını mı? Ve şunu ekledi: "Bahçenin her ağacından serbestçe yiyeceksiniz, fakat iyilik ve kötülüğü bilme ağacından yemeyeceksiniz; çünkü ondan yediğin gün mutlaka ölürsün" (Yaratılış 2:16, 17).

İnsanlığın Şeytan'la ilk karşılaşmasında, onun yönetimi ile ilahi olan arasındaki zıtlık belirgindi. Yalan kullandı. Yılanı aracı olarak kullanarak Havva'ya şöyle dedi: "Tanrı böyle mi dedi, bahçedeki her ağacın meyvesinden yemeyeceksin? Ve kadın yılanı dedi: Bahçedeki ağaçların meyvasından yiyeceğiz; fakat bahçenin ortasında olan ağacın meyvasından Allah dedi: Ondan yemeyeceksin ve ona dokunmayacaksın , ölmeyesin diye. Bunun üzerine yılan kadına, "Sen kesinlikle ölmeyeceksin" dedi.

(Yaratılış 3:1-4). Havva meyveyi yedi, Adem'e verdi ve o da yedi. Ve ikisi de öldü. İlk çift, acı deneyimler sonucunda Tanrı'nın doğruyu söylediğini keşfetti. Ama yalana inandılar.

Ölümde ne olur

Adem günahahtan sonra ölümlü oldu. "Bu nedenle, günah dünyaya bir tek adam aracılığıyla, ölüm de günah aracılığıyla girdi ve böylece ölüm tüm insanlara yayıldı; bu nedenle herkes günah işledi" (Romalılar 5:12). Bu nedenle ölümsüz insan yoktur. Herkes günah işlediğinden ve "günah işleyen can öleceğinden" insanın ruhu ölümlüdür (Hez. 18:20).

Kutsal Kitap yaşamın kökenini ve ölümde neler olduğunu açıklar. Yaşam hakkında: "Ve RAB Tanrı, yerin toprağından adamı yarattı ve onun burnuna yaşam nefesini üfledi; ve insan yaşayan bir can oldu" (Yaratılış 2:7). Yani:

toprağın tozu + yaşam nefesi (Tanrı'nın gücü) = yaşayan ruh (yaşayan insan)

Ve kişi öldüğünde: "Toprak eski haline döner ve ruh, onu veren Tanrı'ya döner" (Vaiz 12:7). Mezarlar kazılırken mezarlık ziyareti bu gerçeği teyit etmemizi sağlayacaktır. Ceset  r yor ve toprağın bir parçası olan "gübre" haline geliyor. Ruh, hayat nefesiyle toprağın tozunun birleşimiydi. Nefes "Allah'a dönüp" tozdan ayrılınca ruh dağılır. Artık yok. Bir kez daha günahkar insanın ruhunun ölümlü olduğu sonucuna varıyoruz.

"Ruh" nedir ve ölümden sonraki durumu nedir?

Tanrı , ruhun kişinin kendi fiziksel yaşamı olduğunu şöyle açıklar : "İsrail halkından ya da aranızda yaşayan yabancılardan kim kan yerse, yüzümü çevireceğim ve onu halkının arasından ayıracağım. Çünkü etin ruhu kandadır."

(Lev. 17:10, 11). Ve, İsa aracılığıyla iyi bir karakter oluşturanlar sonsuz yaşamı miras alacakları için, Pavlus karaktere atıfta bulunmak için "can" (yaşam) sözcüğünü kullanır: "Barış Tanrısı sizi her durumda kutsal kılsın; Rabbimiz İsa Mesih'in gelişinde tüm ruhunuz, canınız ve bedeniniz kusursuz kılınsın" (I Selanikliler 5:23). "Ruh, ruh ve beden" derken şunu kastediyoruz: zihin, karakter ve beden*. Kutsal Kitap'ta ruh hiçbir zaman insan bedeninden ayrı bir varlık olarak tanımlanmaz. Bu tür öğretiler yalnızca eski pagan geleneğinden kaynaklanmaktadır.

İsa bir keresinde ölümden sonra kaderimizin mühürlendiği ve değiştirilemeyeceği gerçeğini göstermek için bir benzetme kullanmıştı. Bir benzetme, gerçek değil, kurgusal bir hikayedir. Olmayan bir şey; ancak ahlaki bir gerçeği öğretmek amacıyla anlatılmaktadır. Benzetme şöyleydi: "Zengin bir adam vardı; mor ve ince keten giysiler giyerdi ve her gününü gösterişli ve gösterişli bir şekilde yaşardı. Ayrıca kapısında yaralarla dolu yatan Lazar adında bir dilenci de vardı. Ve zengin adamın masasından düşen kırıntılarla beslenmek istiyordu; ve köpekler yaralarını yalamaya geldiler. Ve  yle oldu ki dilenci öldü ve gitti

İbrahim'in koynuna alındı; Zengin adam da ölüp gömüldü. Ve Hades'te azap içinde gözlerini kaldırdı ve uzakta İbrahim'i ve koynunda Lazar'ı gördü.

Ve bağırdı ve şöyle dedi: İbrahim, babam, bana merhamet et ve Lazarus'u gönder ki parmağının ucunu suya batırsın ve dilimi serinletsin, çünkü ben bu alevde azap çekiyorum. Ama İbrahim şöyle dedi: Oğlum, hayatında senin iyi şeyler aldığını, Lazar'ın ise yalnızca kötü şeyler aldığını unutma; ve şimdi o teselli oldu ve sen azap çekiyorsun. Üstelik sizinle aramızda öyle büyük bir uçurum var ki, buradan size geçmek isteyenler de, oradan da buraya geçemiyorlar. Ve dedi: Bu yüzden sana yalvarıyorum baba, onu babamın evine gönder; çünkü benim beş kardeşim var ki, bu azap yerine gelmemeleri için onlara şahitlik etsin. İbrahim ona şöyle dedi: Onların Musa ve peygamberleri var; bizi dinle. Ve dedi: Hayır, babam İbrahim; fakat eğer ölümlerden biri onlara gelirse, tövbe ederler. Fakat İbrahim ona dedi: Eğer Musa'yı ve peygamberleri dinlemezlerse, biri ölümden dirilse bile iman etmezler." (Luka 16:19-31). Bu hikayenin gerçek olmadığını ve olmayacağını kanıtı birçok ayrıntıdan geliyor. Bir kişi kelimenin tam anlamıyla bir başkasının "koynunda" olamaz. Ve Kutsal Kitap İbrahim'in vaadi henüz miras almadığını öğretir. İbranice'de Pavlus şöyle der: "İbrahim... imanla yabancı bir ülkedeymiş gibi vaat edilen topraklarda yaşadı... çünkü mimarı ve yapıcısı Tanrı olan, temelleri olan şehri", yani Yeni'yi bekliyordu. Kudüs. Dahası Pavlus, kendi zamanında İbrahim ve onun soyundan gelenlerin "tüm bunlar... vaadi kabul etmediler; biz olmadan yetkin hale gelmesinler diye Tanrı bize daha iyi bir şey sağladı" (İbraniler 11:8) diyor. -10, 39, 40). Başka bir deyişle, İbrahim ve onun soyundan gelenler, Pavlus'un ve İsa'ya inanan diğer kişilerin (biz de dahil), kutsal şehri hep birlikte miras almamızı bekliyordu. Henüz "sözünü yerine getirmediler."

Bugün ne İbrahim ne de benzetmede uydurulmuş bir karakter olan kaba Lazarus bereket içindedir.

Ölümlerin ve dolayısıyla ölümden sonraki canın durumuyla ilgili olarak Kutsal Kitap'ın öğretisi açıktır: "Ölümler hiçbir şey bilmez ve onlara asla bir ödül verilmez, ancak anıları unutulmaya mahkûm edilmiştir. Sevgileri, nefretleri ve kıskançlıkları bile yok olup gitti ve bu çağda, güneş altında yapılan hiçbir işte hiçbir rolleri yok" (Vaiz 9:5, 6). "Bulut nasıl eriyip giderse, mezara inen de bir daha çıkamaz. Bir daha asla evine dönmeyecek, yerini bile bilmeyecek" (Eyüp 7:9, 10). "Çünkü mezar Seni övemez, ölüm de Seni yüceltmez; Çukura inenler de senin hakikatinden ümit kesmeyecekler. Diri olanlar, diriler, bugün benim yaptığım gibi, seni övecekler" (Yeşaya 38:18, 19).

Davut zina yapmıştı ve birlikte olduğu kadın hamile kalmıştı. Tanrı, hatasının cezası olarak peygamber Natan aracılığıyla çocuğun öleceğini bildirdi. Bu yüzden oruç tuttu ve hükmün tersine çevrileceğini umarak Tanrı'nın önünde kendini alçalttı. Fakat çocuğun öldüğünü duyunca, "Davut yerden kalktı, yıkandı, kendini meshetti, giysilerini değiştirdi ve RAB'in evine girip tapındı; sonra evine gelip eklemek istedi; ve ona eklemek verdiler, o da yedi. Ve kulları ona dediler: Bu yaptığın nedir? Yaşayan çocuk için oruç tuttun ve ağladın; ama çocuk öldükten sonra kalkıp eklemek yedin. Ve dedi: Çocuk hayatta iken oruç tuttum ve ağladım; çünkü dedim: RABBİN bana merhamet edip etmeyeceğini ve çocuğun hayatta olup olmayacağını kim bilebilir? Ama şimdi o öldüğüne göre neden şimdi oruç tutayım ki? yapabileceğim

Tekrar geri gelmesini mi sağlayacağım? Ben ona gideceğim ama o bana dönmeyecek” (2 Sam. 12:20-23).

İsa, Kutsal Kitabın tamamının ölümler durumu hakkındaki öğretisiyle çelişmeden, Vahiy kitabında bu benzetmeyi bir kez daha öğretim kaynağı olarak kullanıyor. Ancak orada, Dünya'dayken yaptığı gibi hikayeyi anlatmak yerine, bunu peygamber Yuhanna'ya bir görümde sunuyor. Bu, Tanrı'nın azizleri öldürenlere vereceği cezayı ve şehitlerin alacakları ödülü temsil ediyordu. gelecek. Kayıt şu şekildedir: “Beşinci mührü açtığımda, sunağın altında Tanrı'nın sözü ve verdikleri tanıklık uğruna öldürülenlerin ruhlarını gördüm. Ve yüksek sesle haykırıp şöyle dediler: Ey gerçek ve kutsal Yönetici, ne zamana kadar yargılamayacaksın ve yeryüzünde yaşayanlardan kanımızın intikamını almayacaksın? Ve her birine beyaz bir kaftan verildi ve kendilerine öldürülecek hizmet arkadaşlarının ve kardeşlerinin sayısı tamamlanincaya kadar kısa bir süre daha dinlenmeleri söylendi.”

(Va. 6:9-11).

Hiç kimse, kutsal, adil ve merhametli Tanrı'nın, yaşarken O'nun için bu kadar acı çeken kutsal şehitleri ölümden sonra bir sunak altında tutuklayacağı sonucuna varamaz. Vizyonun ortaya çıkardığı şey, Tanrı'nın kötülere yaptıkları kötülüklerin cezasını vermek için bir zaman belirlediğidir. Bu da gelmeyince cennette bir araştırma ve yargılama çalışması yapılır ve azizlerin dirildikleri zaman mükâfatının ne olacağı belirlenir. Bu durumda kendilerine “beyaz cübbe verildiğini” tespit ettiği görülüyor. Vahiy, soruşturma hükmünden söz eden diğer pasajlarla aynı doğrultudadır: “Galip gelen beyaz kaftanlara bürünecek ve ben onun adını hiçbir şekilde hayat kitabından silmeyeceğim; ve Adını Babamın ve O'nun meleklerinin önünde açıklayacağım.” “Bu nedenle kim insanların önünde beni itiraf ederse, ben de onu göklerdeki Babamın önünde itiraf edeceğim. Ama kim beni insanların önünde inkar ederse, ben de onu göklerdeki Babamın önünde inkar edeceğim.” “Ve size şunu söyleyeyim, kim beni insanların önünde itiraf ederse, İnsanoğlu da Tanrı'nın melekleri önünde itiraf edecektir. Ama kim beni insanların önünde inkar ederse, Tanrı'nın melekleri önünde de inkar edilecektir” (Va. 3:5; Matta 10:31, 32; Luka 12:8, 9). Bu nedenle, sunak altında ağlayan azizlerin "ruhlarının", Tanrı'nın azizlerinin öldürülmesini cezasız bırakmayacağını bir temsili olduğu açıktır. Vahiy öğretisi aynı zamanda Yaradılış'ta Tanrı'nın Kayın'e söylediği şu sözlerle de uyumludur: “Kain, kardeşi Habil'e karşı ayaklandı ve onu öldürdü. Ve RAB Kabil'e dedi: Kardeşin Habil nerede? Ve dedi: Bilmiyorum; Ben kardeşimin bekçisi miyim? Ve Allah dedi: Ne yaptın? Kardeşinin kanının sesi topraktan Bana haykırıyor. Ve şimdi kardeşinin kanını senin elinden almak için ağzını açan topraktan lanetlendin” (Yaradılış 4:8-11). Habil'in "kanın sesi" de gerçek anlamda bir ifade değildir. Kıyamet gibi bu da yalnızca bu eylemin Tanrı'nın gözünden kaçmadığını ve O'nun kötülere cezalandıracağını gösterir.

**“Ruh” ile akıl arasındaki bağlantı için aşağıdaki pasajlara bakın: “Daniel 2:1; 1 Korintliler 2:11).

Uyuya kalmak"

İsa ölüm durumunu uykuya benzetti. Lazarus'un ölümüne değinerek şöyle dedi: "Dostumuz Lazarus oluşacak ama ben onu uykusundan uyandıracam. Bunun üzerine öğrencileri, "Rab, eğer uyursa kurtulur" dediler. Fakat İsa ölümüyle ilgili şunu söyledi; Ama onun uykunun geri kalanından bahsettiğini sanıyorlardı. Sonra İsa onlara açıkça şöyle dedi: Lazar öldü, ben mutluyum" (Yuhanna 11:11-14). Allah için ölenlerin hepsi uyur. Ve İsa ikinci kez Dünya'ya dönene kadar da öyle kalacaklar. Sevdiklerini kaybedenleri teselli etmek isteyen Pavlus şöyle yazdı: "Fakat kardeşler, umudu olmayan başkaları gibi üzülmemeniz için, uyuyanlar hakkında bilgisiz kalmanızı istemiyorum. Çünkü eğer İsa'nın öldüğüne ve yeniden dirildiğine inanırsak, Tanrı da aynı şekilde İsa'da uyuyanları Kendisiyle birlikte geri getirecektir. Bu nedenle size Rabbin sözleriyle diyoruz ki, hayatta olan ve kıyametin gelişine kadar hayatta kalan bizler. Ya Rabbi, uyuyanların önüne geçmeyeceğiz. Çünkü Rab'bin kendisi bir haykırıyla, başmeleğin seslenmesiyle ve Tanrı'nın borazanıyla gökten inecek; ve önce Mesih'te ölenler dirilecek; O zaman biz hayatta olanlar ve hayatta kalanlar, Rab'bi havada karşılamak üzere onlarla birlikte bulutlar içinde alınacağız ve böylece her zaman Rab'bin yanında olacağız." (I Selanikliiler 4:13-17).

Dirilişler

Kutsal Kitap "insanların bir kez ölmesi gerektiğini ve ondan sonra yargının geleceğini" öğretir (İbraniler 9:27). Uyuyan herkes dirilişi bekler. Ancak doğruların ve kötülerin dirilişi farklı zamanlarda gerçekleşecektir. İsa şöyle dedi: "Mezarlarda olan herkesin O'nun sesini işiteceği saat geliyor. Ve iyilik yapmış olanlar, hayat dirilişine çıkacaklar; ve kötülük yapmış olanlar, mahkûmiyet dirilişine" (Yuhanna 5:28, 29). Vahiy 19:11-21'de Kutsal Kitap sembolik bir dille İsa'nın ikinci gelişini anlatır. Sonra O'nun kutsallara vereceği ödülü düşünerek şöyle diyor: "İsa'nın tanıklığı ve Tanrı'nın sözü uğruna başları kesilen, canavara ve onun heykeline tapmayanların ruhlarını gördüm. ve onların alınlarına ya da ellerine onun işaretini almamıştı; ve bin yıl boyunca Mesih'le birlikte yaşadılar ve hüküm sürdüler. Ama ölümlerinin geri kalanı bin yıl doluncaya kadar dirilemedi." (Va. 20:4, 5). İki diriliş arasında aşağıdaki grafikte de görüldüğü gibi bin yıllık bir süre olacaktır:

ikinci gelen

1000 yıl

Mesih'le birlikte hüküm süren, gökte doğru olan Mesih'in

|-----|

doğruların dirilişi

kötülerin dirilişi

ilk diriliş

ikinci diriliş

Mukaddes Kitap hâlâ aynı konuyu ele alıyor: "İlk dirilmeye payı olan mutlu ve kutsaldır; İkinci ölümün bunlar üzerinde hiçbir etkisi yoktur" (Vahiy 20:6). Buradan bazı dersler çıkarıyoruz:

- Eğer kötüler "ikinci ölümü" yaşıyorlarsa bu, "ilk"i zaten yaşamış oldukları içindir. Yani iki kere ölecekler;
- Bu nedenle, zaten ölmüş olan kötüler, 1000 yıl sonra tekrar ölmek üzere diriltileceklerdir.

Dirilişten sonra kötüler cezalarını alacaklar. Peygamber Yuhanna şöyle diyor: "Ve büyük beyaz bir taht ve onun üzerinde oturanı gördüm; onun huzurundan yer ve gök kaçtı ve onlara yer bulunamadı. Ve tahtın önünde duran büyük ve küçük ölülerini gördüm ve kitaplar açıldı. Ve yaşamın kitabı olan başka bir kitap açıldı. Ve ölüler kitaplarda yazılanlara göre, yaptıkları işlere göre yargılandılar. Ve deniz, içindeki ölülerini verdi; ve ölüm ve Hades içlerindeki ölülerini teslim ettiler; ve her biri yaptıklarına göre yargılandılar. Ve ölüm ve cehennem ateş gölüne atıldı. Bu ikinci ölüm. Ve hayat kitabında yazılı bulunmayanlar ateş gölüne atıldı" (Va. 20:11-).

20). İkinci ölüm olan ateş gölü hakkında şöyle yazılmıştır: "Çünkü işte o gün fırın gibi yanarak geliyor; kibirlilerin ve kötülük yapanların hepsi anız gibi olacak; Gelecek gün onları ateşe verecek, diyor orduların RABBİ, öyle ki, ne kök, ne dal bırakacaklar...Ve sen kötülerini ayaklar altına alacaksın, çünkü onlar senin tabanlarının altında kül olacaklar. Yapacağım günde ayaklar, diyor orduların RABBİ" (Mal. 4:1-3). Kötüler sonsuza dek yanmayacaktır; "sanki hiç olmamışlar gibi olacaklar" (Oba. 1:16)*. Aşağıda, anlaşılmasını kolaylaştırmak amacıyla doğruların ve kötülerin dirilişi ve kaderi hakkında incelediğimiz konuların grafiksel bir özeti yer almaktadır:

ikinci	1000 yıl	nihai karar
gelen	cennette adil	kınanması
Mesih'in Mesih'le birlikte hüküm sürmesi	ikinci ölüm sonsuza kadar kötü...	
----- ----- -----		
diriliş	diriliş	ateş gölü
dürüst olanlardan	kötülerin	kötüler ölür
Birinci	ikinci	sanki olacak

diriliş

diriliş

hiç

mevcut

*"Sonsuz ateş" ile ilgili detaylı açıklama bu serinin "Üç Meleğin Mesajı" başlıklı 5. kitabında bulunmaktadır.

Tanrı yaşayanların Tanrısıdır - bir açıklama

Rab'bin ölümlerinin O'nun tarafından "uyuyan" kişiler olarak kabul edildiğine dair İncil'deki açıklamayı gördük (Yuhanna 11:11-14; I Selanikliler 4:13-17). Allah, onların tam bir bilinçsizlik içinde olmalarına ve "güneşin altında yapılan hiçbir işte hiçbir payları olmamasına" rağmen onları sonsuz yaşamın mirasçıları olarak gördüğünü dil aracılığıyla göstermektedir. İsa'nın Sadukiler'e verdiği yanıt da aynı şeyi gösteriyor: "Diriltilecek ölümlerle ilgili olarak, Musa'nın kitabında Tanrı'nın çalıda onunla nasıl konuştuğunu ve şöyle dediğini okumadınız mı: Ben İbrahim'in Tanrısıyım ve İshak'ın Tanrısı ve Yakup'un Tanrısı mı? Tanrı ölümlerin değil, yaşayanların Tanrısıdır" (Markos 12:25-27). İsa, İshak ve Yakup gibi "İbrahim'in de öldüğünün ve öldüğünün" (Yaratılış 25:8) farkındaydı. Ancak Tanrı, onların ölüm uykusunda olmalarına rağmen, ikinci yaşamında sonsuzluğun tadını çıkarmak için dirileceklerini düşünüyordu. . Onunla karşılaştırıldığında mezarda oldukları süre sadece kısa bir uyku olurdu. Tanrı için, İsa'yı kabul eden kişi, mezardan geçse bile sonsuz yaşama sahip olur (Yuhanna 3:16).

Ölüm zamanı sonsuza kadar sadece kısa bir dinlenme olarak kabul edilecektir. Günahkarın ruhu ölümlüdür. Ancak, "Tanrı dünyayı o kadar sevdi ki, biricik Oğlunu verdi; öyle ki, O'na iman eden herkes yok olmasın, sonsuz yaşama sahip olsun" (Yuhanna 3:16). Günah işleyen can ölecektir, çünkü günahın ücreti ölümdür; "fakat Tanrı'nın karşılıksız armağanı Mesih İsa'da sonsuz yaşamdır" (Romalılar 6:23). İsa da bu anlamda şunu söyledi: "Bana yaşayan ve bana iman eden asla ölmeyecektir" (Yuhanna 5:26). Bu, müminin asla mezara girmeyeceği anlamına gelmez; ancak bundan önce, mezara inse bile sonsuz yaşam güvence altına alınacaktır ve Mesih'in ikinci geliş gününde diriltilecektir. İman sayesinde sonuna kadar direnirsek yeniden ölümsüzlüğe kavuşuruz. Çünkü Tanrı, imanla ölen İbrahim, İshak ve Yakup'a sonsuz yaşam vaadi güvencesi verilmişti. Yani O'na göre ikisi de hayattaydı. Uyanmanız sadece bir zaman meselesidir. Kıyametin "son borazan"ı çaldığında, "ölüler bozulmadan dirilecek", yani ölümsüzlüğe sahip olarak dirilecekler (I Korintliler 15:52).

Pavlus, Mesih'in ikinci yaşamında imanlıların bedenlerinde meydana gelecek dönüşümden bahsederek şöyle diyor: "Biz değişeceğiz. Çünkü bu çürüyebilen, bozulmazlığı giymeli ve bu ölümlü de giymeli.

ölümsüzlük. Ve bu çürüyen ölümsüzlüğü giydiğinde ve bu ölümlü ölümsüzlüğü giydiğinde, o zaman yazılmış olan söz yerine gelecektir: Ölüm zaferle yok edilecek" (I Korintliler 15:52-54).

Gerçek ve hata arasındaki zıtlık

Buraya kadar gördüğümüz gibi Kutsal Kitap açıkça canın ölümlü olduğunu açıklasa da, "İblis ve Şeytan adı verilen ve tüm dünyayı saptıran eski yılan" (Va. 12:9), bu yalanda ısrar etmiştir. Adem ile Havva'ya karşı oldukça başarılı oldu. Tarihin her döneminde, Dünya gezegeninde iyile kötünün çatışması şu iddiada ısrar etti: "ölmeyeceksin". Günahkarların cesetlerinin mezara indiğini gören insanlar, "insan bedeninin" ölmediğine inandırılmadı. Daha sonra düşman, bu aldatmacayı daha da geliştirerek pagan dini sistemine soktu. Beden ölmesine rağmen yaşamın başka bir biçimde, "ruh" halinde devam ettiği söyleniyordu. Dolayısıyla ruhun ölümsüz olduğu fikri bugüne kadar aktarılmıştır. Pagan milletler ölümlerin farklı bir durumda yaşadıklarına ve onlarla iletişim kurabileceklerine inanıyorlardı. Büyücülüğün veya büyücülüğün - ölümlerle iletişim kuruyormuş gibi yapma sanatı - gelişimi buradan kaynaklanmaktadır. Büyücüler ölümlerden "bilgelik", tavsiye çıkarabildiklerini iddia ediyorlardı.

Tanrı İbrahim'i çağırıp onunla antlaşma yaptığından beri, İsrail'in Mısır'a gelişine kadar onun soyundan gelen herhangi bir erkek ya da kadının bu pagan uygulamaya karıştığına dair hiçbir kayıt yok. Ancak halk bu pagan milletle daha yakın temasa geçtikçe yavaş yavaş onun geleneklerinden çoğunu özümsemeye başladı. Bu nedenle Tanrı, onları Mısır'dan çıkarıp Kendi isteğini öğretirken onları bu uygulamaya karşı açıkça uyardı: "Cadiyi yaşatmayacaksınız."

"Bir kimse kahinlere ve büyücülere yönelip onların ardından fahişelik yaptığında, yüzümü o cana çevireceğim ve onu kavmımın arasından keseceğim." Bu nedenle, herhangi bir erkek veya kadın, içinde ilahi bir ruh barındırdığında veya büyüleyici olduğunda, mutlaka ölecektir; kendilerini taşıyacaklar; onların kanı onların üzerindedir." (Çık. 21:18; Lev. 20:6, 27). Ve Musa ölmeden önce ona şu emrini iletmesini sağladı: "Tanrınız RAB'bin size vereceği ülkeye girdiğinizde, o ulusların iğrençliklerine göre yapmayı öğrenmeyeceksiniz. Sizden oğlunu veya kızını ateşten geçiren, ne kahin, ne kehanetçi, ne kehanetçi, ne büyücü, ne büyü büyücüsü, ne ilahi bir ruha danışan, ne de bir kehanetçi bulunacaktır. Sihirbaz ya da ölümlere danışan kimse. Çünkü böyle bir şey yapan herkes RAB'bin gözünde iğrençtir; ve Tanrınız RAB bu iğrenç şeyler yüzünden onları önünüzden kovuyor. Tanrınız RAB gibi kusursuz olacaksınız. Sahip olacağınız bu uluslar için kehanet yapanları ve kahinleri dinleyin; ama Tanrınız RAB bunu yapmanıza izin vermedi" (Tesniye 18:9-14).

Tanrı'nın uyarısına rağmen, İsrailoğulları yüzyıllar boyunca defalarca bu pagan uygulamaya sürüklendiler. Kraliçe Jezebel büyücülüğün hayranıydı (1 Krallar 9:22). Kral Manaşşe "bir alametti; falcılar ve büyücüler atadı ve RAB'bi öfkelenmek için gözünde kötülük yapmaya devam etti" (2.Krallar 21:6).

Allah, zamanla insanları bu çılgınlığa karşı uyarın gözetleme kulelerini yükseltmeyi ihmal etmedi. İşaya peygamber aracılığıyla şunları söyledi: "Size şunu söylediklerinde: Tanıdık ruhlara sahip olanlara ve dişleri arasında cıvılayan ve mırıldanan falcılara danışın; - Bir kavim Allah'ına yönelmez mi? Ölüler yaşayanlardan yana iyilik isteyecekler mi? Hukuka ve tanıklığa! Bu söze göre konuşmazlarsa şafağı asla göremeyecekler" (Yeşaya 8:19, 20).

Saul'un durumu özel olarak anılmaya değerdir. Kutsal tarih, kimin ölmüş akraba ve dost gibi davrandığını anlamamızı sağlar ve "ölüye danışanlara" cevap verir. Peygamber "Samuel ölmüştü ve bütün İsrail onun için yas tutup onu gömmüştü... ve Filistliler toplanıp gelip Şunem'de konakladılar; ve Saul bütün İsraili bir araya toplayıp Gilboa'da konakladılar. Ve Saul Filistlilerin ordusunu görünce korktu ve yüreği çok titredi. Ve Saul RAB'be sordu, fakat RAB ona ne rüyalarla, ne Urim'le, ne de peygamberlerle cevap verdi. Bunun üzerine Saul hizmetkarlarına şöyle dedi: Bana cadı ruhuna sahip bir kadın bulun da ona gidip ona danışayım. Ve hizmetkarları ona dediler: İşte En-dor'da kehanet ruhuna sahip bir kadın var. Ve Saul kılık değiştirip başka elbiseler giydi, ve yanında iki adamla birlikte gitti, ve geceleyin kadının yanına geldiler; ve dedi: Rica ederim, beni bir cadının ruhuyla tahmin et ve beni sana söyleyeceğim kişiye getir" (I Sam. 28:3-8). Burada, Saul'a hiçbir şekilde yanıt vermediği için ne Tanrı'ya ne de O'nun tarafında herhangi birine yalvaracağı açıktır. Kral ilahi bilgi dışında başka bir bilgi kaynağı arıyordu. Hikâye şöyledir: "Kadın ona şöyle dedi: Seni kimin yanına götüreyim? O da şöyle dedi: Beni Samuel'e götür... Sonra kadın Saul'a şöyle dedi: Tanrıların yerden çıktığını görüyorum" (I Sam. 28:11, 13). Not: Gerçek Tanrı cennettir. Gördükleri şeytanın başkalarıydı. Şöyle: "Ve ona dedi: Şeklin nasıl? Ve dedi ki: Yaşlı bir adam geliyor ve sarılıyor

bir kapakta. Saul onun Samuel olduğunu anladı ve yüzü yere dönük olarak eğilip secdeye kapandı. Samuel Saul'a, "Beni büyütürken neden beni tedirgin ettin?" dedi. (Ben Sam. 28:14, 15). Buradan onun Samuel olmadığını zaten anlıyoruz. Samuel gibi davranan şeytandı. Buradan ölülerle iletişim kurma uygulamasının insanları iblislerle doğrudan teması geçirdiğini görüyoruz. Bunlar sanılanın aksine erkeklerden daha zekidir. Böylece erkeklerle karşı karşıya gelerek onları kendi istekleri doğrultusunda kandırabilirler.

Saul'un ziyareti bugün pek çok insanın ruh seanslarına yaptığı ziyaretlerle kıyaslanabilir. Onlarda medyum ölülerle iletişim kurmayı ve onlardan bilgelik almayı amaçlamaktadır. Bu tür karşılaşmaların nihai sonucu Saul'un öyküsünün sıralamasında görülebilir: "Sonra Saul şöyle dedi: Çok üzülüyorum, çünkü Filistliler benimle savaşıyor ve Tanrı benden yüz çevirdi ve artık bana cevap vermiyor, hatta bana cevap vermiyor. peygamberlerin hizmetiyle ya da rüyalarla; Bu nedenle ne yapmam gerektiğini bana bildirmek için sizi aradım. Sonra Samuel şöyle dedi: Mademki RAB seni terk etti ve düşmanın oldu, neden bana soruyorsun? Çünkü RAB sana benim ağızımdan söylediğinin aynısını yaptı ve RAB krallığı senin elinden aldı ve

arkadaşın David'e verildi. RAB'bin sesini dinlemediğiniz ve Amalek'e karşı O'nun şiddetli öfkesini gidermediğiniz için RAB bugün size bunu yaptı.

Ve RAB İsrail'i seninle birlikte Filistîlerin eline de teslim edecek; ve yarın sen ve çocukların da benimle birlikte olacaksınız; ve RAB İsrail ordugâhını Filistîlerin eline teslim edecek. Ve Saul hemen yere düştü ve Samuel'in sözlerinden dolayı çok korktu" (1 Sam. 28:15-20).

Tanrı, İsrailoğullarına, kendi sınırları içinde büyücülüğe müsamaha göstermemeleri yönündeki emirlerini o kadar vurgulamıştı ki, bunun büyücülükle uğraşanlar üzerinde neden olacağı felaket etkilerini biliyordu. Saul aynı gün savaşta öldü.

Bu hayatı ve hassas bir yaşam fırsatını kaybetti. O, ebediyen kaybolmuş olan kayıp kaderini mühürledi. Ama bu tamamen gereksizdi. Eğer RAB'be itaat etseydi, O'na inanıp güvenseydi, bugün kurtarılanlar arasında olabilirdi.

Zaman pek çok açıdan değişti, ancak iyiyle kötü arasındaki çatışmanın özünde bu değişmedi. Şeytan, içinde bulunduğumuz modern çağda da aynı aldatmacada ısrar etmektedir. Hıristiyan olduğunu iddia eden kiliselerin inançları arasında ruhun ölümsüz olduğu inancını sürdürmeyi başardı. Bir sonraki adım insanları şuna inandırmaktır: "Eğer ölümler hala yaşıyorsa neden onlarla iletişim kuramıyoruz?" Şeytan ve melekleri kolaylıkla ölenlerin suretlerine bürünebilir, onların seslerini ve tavırlarını mükemmel bir şekilde taklit edebilir, aynı zamanda hayatlarına dair neredeyse hiç kimsenin bilmediği çok özel detayları sunabilirler. Bu şekilde binlerce kişiyi başarılı bir şekilde kandırıp kendi saflarına sürüklemektedirler. Pavlus ilahi ilhamla şunları yazdı: "Bunda şaşılacak bir şey yok, çünkü Şeytan'ın kendisi de bir ışık meleğine dönüşmüştür" (2 Korintliler 2:14, 15). Hatta insanlara cennetin göz kamaştıran yüksek meleklerinin ihtişamıyla bile görünebilir. Bu nedenle meleklerin görünüşlerine, onların mesajlarının Tanrı'dan geldiğine dair kesin bir işaret olarak güvenmemek gerekir. "Yasaya ve tanıklığa! Bu söze göre konuşmazlarsa şafağı asla göremeyecekler" (Yeşaya 8:20).

Modern maneviyatın özü ölümlerle iletişimdir. Ve buna karşı tek savunma, kötülüğü daha başlangıç aşamasında yok eden gerçektir: "Ölümler hiçbir şey bilmez... ve bu çağda, güneş altında yapılan hiçbir işte hiçbir payları yoktur" (Vaiz 9:5, 6). Bu nedenle onlarla iletişim kurmaya çalışmanın bir anlamı yok. Ruhun ölümlü olduğuna dair İncil'deki inanç, maneviyatın temellerine zarar verir ve onu alt üst eder. Ve pek çok Hıristiyan kilisesi tarafından desteklenen ruhun ölümsüzlüğü doktrini, modernite katmanıyla kaplanmış eski büyücülükten başka bir şey olmayan maneviyatın yanılgısına kapı açan şeydir. "Azizlerin ortaya çıkışı"ni kim duymamıştır? Onlara ne kadar kredi verildiğini fark ettiniz mi? Ancak İncil'deki "ölülerin hiçbir şey bilmediği" öğretisi, bu tür hayaletlerin ilahi iddiasını çürütüyor. Bu onların Allah'tan gelmediğini gösterir. Geçmişteki yaşamları ne kadar doğru olursa olsun hiçbir erkek ya da kadın, bu nesil insanların kurtuluşu için çalışmaya geri dönmeyecek.

İsa bunu, bu kitapta daha önce ele aldığımız zengin adam ve Lazarus benzetmesi aracılığıyla öğretmişti. Sonunda, Lazarus'un ölümden dönmesi ve akrabalarını uarması için zengin adamın İbrahim'den ricasını okuyoruz: "Bu yüzden sana yalvarıyorum baba, onu babamın evine gönder, çünkü benim beş erkek kardeşim var. Ta ki onlara şahitlik edin ki, onlar da bu azap yerine gelsinler. İbrahim ona dedi: Ellerinde Musa ve

peygamberler; bizi dinle. Ve dedi: Hayır, İbrahim babam; Eğer ölümlerden biri onlara gelse tevbe ederlerdi. Fakat İbrahim ona dedi: Eğer Musa'yı ve peygamberleri dinlemezlerse, biri ölümden dirilse bile iman etmezler."
(Luka 16:27-31).

Tanrı'nın bizimle ya da sevdiklerimizi tövbeye ikna etmek için hangi araçlarla çalışması gerektiğini belirleyemeyiz. Seçen O'dur. İsa şöyle dedi: "Kutsal Yazıları araştırıyorsunuz, çünkü onlarda sonsuz yaşama sahip olduğunuzu düşünüyorsunuz ve onlar Bana tanıklık ediyorlar" (Yuhanna 5:39). Bunlar "Mesih İsa'ya iman aracılığıyla sizi bilge kılıp kurtuluşa kavuşturabilecek kutsal mektuplardır" (2 Tim. 3:15). Kurtulmak istiyorsak Kutsal Kitabı kendi başımıza derinlemesine incelememiz gerekir. Çabamız sunulan ödülün değeriyle orantılı olmalıdır: sonsuz yaşam. İnceleme yaparken Tanrı'dan bize ruhunu vermesini ve onu doğru anlamamıza yardım etmesini dua ederek istemeliyiz. Dolayısıyla, birçok kişinin söylediği gibi, "herkesin kendi yorumunu İncil'den alabileceği gibi, biz de kendi yorumumuzu ondan alacağız" gibi bir durum olmayacak.

Tam tersine, bunda Tanrı'nın kendi sözüyle aktardığı gerçeği bulacağız. Bu, ilahi rehberlik talep eden herkesin de bulacağı bir gerçektir. Böylece herkes Allah'ın rehberliğiyle aynı yola iletilecektir. Çünkü "Tanrı kafa karışıklığı Tanrısı değildir" (I Korintliler 14:33). Farklı kiliselerin hepsi haklı değildir ve olamazlar çünkü inançları çok uyumsuzdur. Her kişi ancak vaaz ettiği şeyin Kutsal Kitap'ın söylediklerine uygun olduğu ölçüde haklı olabilir.

Ölümler konusuna dönecek olursak, maneviyatın bir başka popüler öğretisinin aksine, Kutsal Kitap onların mezardan sonra başka bir bedende reenkarne olmayacaklarını söylüyor. Tanrı şöyle der: "İnsanların bir kez ölmesi takdir edilmiştir ve ondan sonra hüküm gelir" (İbraniler 9:27). Bu hayatta herkes kaderini mühürler. Kimse ikinci bir şansa sahip olmayacak.

Son günlerde

Tanrı, ölümler hakkındaki gerçek ile ruhun ölümsüzlüğü yanılgısı, maneviyat ve büyücülük arasındaki çatışmanın devam edeceğini öğretir. Kıyamet borazanları, Tanrı'nın insanlara olan lütfu sona ermeden önceki son olayların vahiyleridir. Vahiyçi şöyle diyor: "Ve yedi meleğin Tanrı'nın önünde durduğunu gördüm ve onlara yedi boru verildi... ve yedi boruya sahip olan yedi melek onları çalmaya hazırlandı" (Va. 8:2, 6) . Kutsal Kitap, yedinci ve son borazan çalındıktan sonra İsa'nın geri döneceğini öğretir: "Son borazan çalınca hepimiz göz açıp kapayıncaya kadar değişeceğiz; Çünkü boru çalacak ve ölümler çürümez olarak diriltilecek ve biz de değişeceğiz" (1.

15:51, 52). O zaman erkeklere artık lütfu kalmayacak. Son fırsat altıncı borazan çalınırken olacaktır. Ve hangi sınıftaki insanların cenneti miras almak için son şanslarını kaybederek bundan yararlanmayacağı bize açıklanıyor: "Ve altıncı melekler borazan çaldılar ve ben başka birinin sunağının dört boynuzundan gelen bir ses duydum. Tanrı'nın huzurundaydı ve elinde borazan olan altıncı meleğe, "Dört meleği serbest bırak" dedi.

melekler... ve insanların üçte birini öldürmek için saat, gün, ay ve yıl için hazırlanan dört melek serbest bırakıldı... ve bu belalar tarafından öldürülmeyen diğer adamlar, ibislere tapmamak için elleriyle yaptıkları işlerden tövbe etmediler... cinayetlerinden de, büyücülüklerinden de tövbe etmediler " (Kıyamet 13-15, 20).

Yuhanna, Tanrı'nın azizlerin yaşaması için oluşturacağı yeni cenneti ve yeni dünyayı anlatırken İsa'nın emriyle şöyle yazar: "büyücülere ve putperestlere gelince... onların payı yanan gölde olacak." ateş ve kükürtle, bu da ikinci ölümdür."

(Va. 21:8). Ve şunu ekliyor: "Ne mutlu O'nun emirlerini yerine getirenlere, böylece hayat ağacında güç sahibi olup kapılardan şehre girebilenlere. Büyücüler dışarıda bırakılacaklar" (Kıyamet 22:14, 15).

Tanrı, geleceği önceden bildirerek, kurtuluşumuzu garanti altına alarak yıkımımızı engellemeye çalışır. Seçim bize aittir. Hangi tarafta olmak isteriz? Yaşamak için bugün hayatı seçin. Eğer şimdiye kadar hataya inanmışsanız, ruhunuzun kurtuluşu için onu terk etme ve gerçeği seçme fırsatınız var. İsa sana yardım edecek. O, sen dahil herkes için öldü. sonunda düşmanın yolunda ne kadar ileri giderseniz gidin. Onunla bir anlaşma yapmış olman önemli değil. İsa'da bunların hepsi bozuldu. Onun kanı, tüm insanları Şeytan'a bağlayan zincirleri kırdı. Ve O'nun koyunları olmayıp bugün O'nu seçenlerle ilgili olarak da şunu söylüyor: "Bu ağıldan olmayan başka koyunlarım da var; Bunları toplamak benim için de uygundur ve sesimi duyacaklar, bir sürü ve bir çoban olacak... asla yok olmayacaklar ve kimse onları elimden almayacak. Onu bana veren Babam hepsinden büyüktür; ve kimse onları Babamın elinden alamaz" (Yuhanna 10:16, 28, 29). Bu nedenle, ruhlarımızın tam ve eksiksiz kurtuluşu için, hatadan vazgeçerek, hayatımızın bugün ve her gününde hepimiz İsa'yı seçelim.

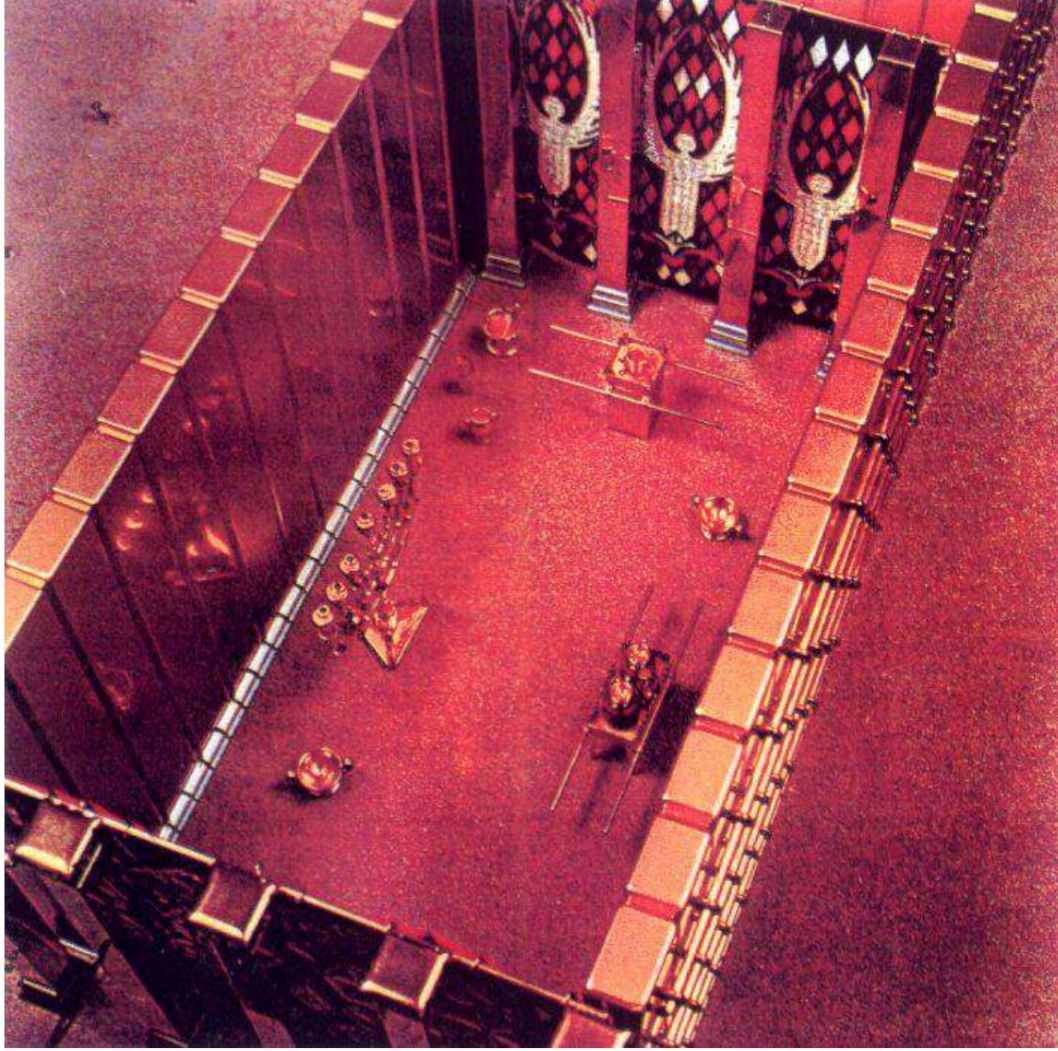
Amin!

Tanrı seni korusun.

Ek 1

Kutsal Yerden Mobilyalar

İsa'nın göğe yükseldiğinde hizmet etmeye başladığı "Kutsal" yerde üç mobilya vardı: altın şamdan, ekme masası ve buhur sunağı (İbraniler 9:2; Çıkış 30:1-3). Şimdi göksel tapınağı ve kurtuluş planını daha iyi anlayabilmek için bu mobilya parçalarının anlamını incelemeye odaklanacağız.

Şekil 1 - Yedi lambalı avizenin (solda) bulunduğu Kutsal bölmenin üstten görünümü; iki taşıma direğiyle Tütsü Sunağı (figürün üst kısmı) ve yine iki taşıma direğiyle gösteri ekmeği masası (sağda).

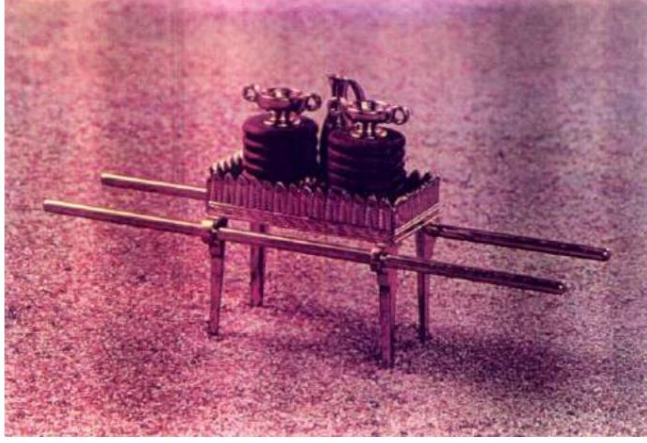
Şekil 2 – Altın Lamba

Altın kandilliğin ayrıntılı bir açıklaması Çıkış 25:31-39'da bulunur. Cennetteki gerçek mabedin yedi şamdanına karşılık gelir. İsa bunların Vahiy'de sunulan yedi kiliseyi temsil ettiğini söyledi: "Gördüğün yedi şamdan, yedi kilisedir." Kıyamet. 1:20. Yedi sayısı İncil'de bütünlüğü temsil eder. Haftanın tamamı 7 günden oluşur.

Benzer şekilde, yedi mum da Tanrı'nın yeryüzündeki gerçek kilisesinin üyelerinin toplamını temsil eder.

Lambanın yedi kandili, kandil tüplerinden akan yağla beslenerek sürekli yanmaya devam etti: "Ve RAB Musa ile konuşup dedi: İsrail oğullarına emret, sana zeytinyağı getirsinler. , saf, dövülmüş. , lamba için, lambaları sürekli yakmak için." (Levililer 24:1, 2). Lambaların yanık kalması için lambanın her zaman yağla beslenmesi gerektiği gibi, kilisenin de iyi işlerde parlaması için her zaman Mesih'in Kutsal Ruh'u ile beslenmesi gerekir. İsa, lambanın içerdiği sembolizmi kullanarak şunları söyledi: "Işığınız insanların önünde öyle parlansın ki, iyi işlerinizi görebilsinler ve göklerdeki Babanızı yüceltebilsinler." Matta 5:16.

Ülkenin kutsal yerinde kandili yağla beslemek ve kandillerin her zaman yanmasını sağlayacak şekilde fitilleri muhafaza etmek başkâhinin sorumluluğundaydı: "Harun onları sürekli olarak RAB'in önünde düzene koyacak; akşamdan sabaha kadar, şahitlik perdesinin dışında, toplanma çadırında; Bu nesilleriniz boyunca kalıcı bir kanundur" (Levililer 24:3). Aynı şekilde, gerçek Başrahibimiz olan İsa da, O'nun rehberliğini reddetmememiz için sürekli olarak Ruhunu bize gönderir ve yüreklerimize aracılık eder; ve O'nunla işbirliği yapalım ki, O'nun Ruh'u bizi iyi işler yapmaya yöneltebilsin: "Eğer Ruh tarafından yönlendiriliyorsanız, yasa altında değilsiniz... Ruh'un meyvesi: sevgi, sevinç, esenlik, sabır, nezaket, iyilik, inanç, uysallık, ölçülülük. Bu tür şeylere karşı hiçbir yasa yoktur." (Galatyalılar 5:18, 22, 23).

Şekil 3 - Şov ekmeği tablosu

Şov ekmeği tablosu. Bu tablonun ayrıntılı bir açıklamasını Mısır'dan Çıkış 25:23-30'da buluyoruz. Saten ahşaptan yapılmış, saf altınla kaplanmış ve kenarında oymalı bir taç vardı. Kutsal Kitap insanları ağaçlara benzetir. Rab, her sınıftan insana ne yapacağından söz ederken şöyle dedi: "Böylece kırdaki bütün ağaçlar bilecek ki, ben, RAB, yüksek ağacı kestim, alçak ağacı kaldırdım, yeşil ağacı kuruttum. ve kuru ağacı yeniden büyüttü." (Hez. 17:24). Masayı oluşturan altınla kaplı kuru saten ağaç, Tanrı'nın Kutsal Ruhundan yoksun olan, altın kadar değerli bir imanla onu alan ve sonra kutsallık içinde yürüyen insanları temsil eder: "Öyle ki, imanınızın kanıtı, çok daha fazlası olsun." yok olup giden ve ateşle sınanan altından daha değerli olan bu Tanrı, İsa Mesih'in ortaya çıkışıyla övgü, onur ve yücelik içinde karşılanacaktır" (I Pet. 1:7). Masanın kenarlarında temsil edilen taç, İsa'nın dediği gibi, zaferin simgesidir: "Ölüme kadar sadık kalın, ben de size yaşam tacını vereceğim" (Va. 2:10). Bu nedenle, tablonun aynı zamanda, altın gibi imanla galip gelen ve müjdenin vaadine göre sonsuz yaşamın mirasçılarından oluşan Mesih'in kilisesini de temsil ettiğini görüyoruz.

Şekilden masa tablasının dikdörtgen bir şekle sahip olduğuna dikkat edin. Çıkış 25'teki metne göre genişlik bir arşın ve uzunluk iki arşındır: "Ayrıca saten ağacından bir masa yapacaksın; uzunluğu iki arşın, genişliği bir arşın olacak" (Çık. 25:23). Bu boyutlarıyla erkekleri temsil eden ahşap tepenin de bir anlamı vardır. "Arşın", uzunluğu ölçmek için kullanılan bir birimdir ve dirsekten elin orta parmağının ucuna kadar alınan önkol ölçüsüne eşdeğerdir. Bu, her insanın büyüklüğüne dayanıyordu; bu nedenle İncil, arşın'ı insan ölçüsü olarak adlandırır: "Ve duvarını, insan ölçüsüne göre yüz kırk dört arşın olarak ölçtü" (Kıyamet 2:12). 21:17). Masa üstü bir

saten tahtalardan oluşan bir settir ve bu nedenle belirli sayıda insanı temsil eder. Genişliği bir arşındı, yani bir adamın ölçüsüydü ve bu nedenle bir grup insanı temsil ediyordu. Ancak masanın uzunluğu iki arşındı, bu da iki grubu temsil ediyordu. Bunlar, İsa'nın fedakarlığının bir sonucu olarak bir araya gelen iki inanlı grubudur:

Yahudiler ve Yahudi olmayanlar. Her ikisi de birleşik bir bütün oluşturan aynı tabletin, Mesih'in aynı bedeninin parçasıdır: "Çünkü O, her iki halktan birini yaratan, ikisinden yeni bir insanı Kendisinde yaratan, barışı sağlayan bizim barışımızdır. ve çarmıh aracılığıyla her ikisini de tek bir bedende Tanrı ile barıştırdı ve onunla düşmanlıklarını öldürdü." (Efesliler 2:14-16). Hem Yahudiler hem de Yahudi olmayanlar Tanrı'ya tek yolla, herkes için ölen Tanrı Kuzusu'na imanla gelirler.

Masanın üzerinde on iki somun ekmek vardı. Bunlara mevcudiyet somunları veya sürekli somunlar adı verildi: "Şov masasının üzerine de mavi bir bez serecekler... ayrıca sürekli ekmek de onun üzerinde olacak." (Birde.

4:7). İncil'de ekmek, gerçek kiliseye inananların grubunu temsil eder.

Mesih'in bedeni: "Çünkü biz çok olduğumuz için tek ekmek ve tek bedeniz." (I Korintliler 10:17). On iki somun, Tanrı'nın halkı olan İsrail'in on iki kabilesini temsil ediyordu ve bunların "mevcudiyetin ekmekleri" olduğu gerçeği, Tanrı'nın gerçek kilisesinin, imanla sürekli olarak ilahi mevcudiyette yaşadığı anlamına gelir. İsrail'in on iki kabilesi, on iki havari gibi, insanların sahip olabileceği on iki farklı mizaç grubunu temsil eder. On iki kabilenin menşei olan Yakup'un oğullarının her birinin ve aynı zamanda İsa'nın on iki havarisinin mizacına ilişkin bir çalışma bunu bize ortaya koymaktadır. Bugün bilim, insanlıkta farklı mizaçların on iki kombinasyonunun varlığını kabul etmektedir. Kutsal alanda her zaman Mesih'in huzurunda bulunan on iki somun, gerçek kiliseye ait olan ve fiziksel olarak bu dünyada olmasına rağmen iman yoluyla Mesih'in huzurunda yaşayan, her mizaçtan insanların bulunduğunu gösterir. Bu, hangi mizaca sahip olursanız olun veya konumunuz başkalarına göre ne kadar dezavantajlı görünürse görünsün, onlar gibi Mesih'in huzurunda ve O'nun yürüdüğü gibi yürüyebileceğinizin cennet tarafından verilen kanıtıdır.

sadece O'nun gücünü kullan. Şekilde ayrıca on iki somunun altı somundan oluşan iki sütun halinde düzenlendiğine de dikkat edin: "Ayrıca ince un alıp ondan on iki kek pişireceksin; her pasta iki ondalık olacaktır. Ve onları iki sıra halinde, her sırada altışar adet olmak üzere, RABBİN huzurundaki temiz masanın üzerine koyacaksın." Levililer 24:5, 6. Somunların ikiye bölünmesi, masanın boyutları incelendiğinde daha önce görülen gerçeği doğruluyor: Kiliseye ait iki sınıf temsil ediliyor: Yahudiler ve Yahudi olmayanlar. Bu sembolizm aracılığıyla, Tanrı'nın Yahudilere ve Yahudi olmayanlara bugün pek çok kişinin vaaz ettiği gibi ayırım gözetmediğini görüyoruz: her ikisi de O'na aynı şekilde erişebilir; iman aracılığıyla; ve inanlılar, Yahudiler ve Yahudi olmayanlar, bugün O'nun açısından eşit ilginin nesnelidir: "çünkü hiçbir fark yoktur. Çünkü herkes günah işledi ve Tanrı'nın yüceliğinden yoksun kaldı... Tanrı yalnızca Yahudiler mi? Yahudi olmayanlar için de aynı şey geçerli değil mi? Ayrıca Yahudi olmayanlardan da kesinlikle. Eğer Tanrı imanla sünnetliği ve imanla [yani eşit derecede imanla] sünnetsizliği aklayan bir ise." "Bu sır, vahiy ile açıkça ortaya konmuştur... yani, Yahudi olmayanların ortak mirasçıları, aynı beden ve Mesih'teki müjde yoluyla vadin ortakları oldukları" (Romalılar 3:22, 23,29, 30; Efes 3:3, 6).

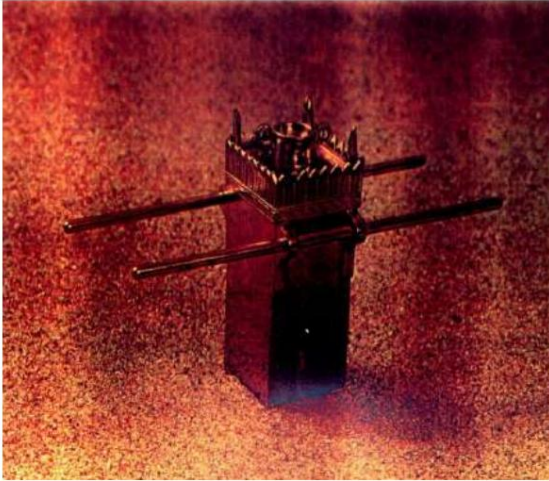
Göksel tapınağın manevi anlamını bulduğumuz metinlerin Pavlus'un, bu durumda Romalılar ve Efeslilerin yazılarından olduğuna dikkat edin. İsa, Pavlus'un, sevindirici haberi Tanrı'nın önünde kabul eden diğer uluslardan olanların durumunun ne olacağını ve ayrıca O'nun onları nasıl değerlendirdiğini anlamasını sağladı. Pavlus bunları nasıl anladı?

Onun vaaz ettiği şeyin, mabet sembolizminin doğru anlaşılmasından kaynaklanan manevi hakikatten başka bir şey olmadığını anladık. Pavlus bir Yahudiydi; bu nedenle cennetin bir kopyası olan yeryüzündeki tapınağı biliyordu ve onu inceledi.

Şu ana kadar gördüklerimizden, İsa'nın Pavlus'a, inanacak Yahudi olmayanların konumu ve ayrıcalıkları ile ilgili olarak kutsal yer sembolizminin ortaya koyduğu gerçekler hakkında bir vahiy verdiği sonucuna varıyoruz.

Ekmeklerle ilgili olarak da şöyle yazılmıştır: "Ve onu kutsal yerde yiyecekler Harun'la oğullarının olacak, çünkü bu çok kutsal bir şeydir."

(Levililer 24:9). Bu sözler, Tanrı'nın yeryüzündeki kilisesini nasıl "çok kutsal bir şey" olarak gördüğünü gösteriyor. Bunlar üzerinde sürekli düşünmek, günümüzün inanlılarını, her zaman Mesih'in isteğini yerine getirdiklerinden emin olmaya çalışarak, günlük olaylarda bile çok daha ihtiyatlı davranmaya yöneltecektir.

Şekil 3 - tütsü sunağı

Tütsü sunağı. Buhur sunağının ayrıntılı bir açıklaması Çıkış 30:1-8'de bulunur. Saten ahşaptan yapılmış, saf altınla kaplanmış ve kenarlarına oyulmuş bir taç vardı. Tahta insanı temsil eder, onu kaplayan altın ise onun zafer kazanmasını ve kenarlarına oyulmuş tacı elde etmesini sağlayan inancı temsil eder. Bir arşın genişliğinde ve bir arşın uzunluğunda kare şeklindeydi. Arşın bir adamın ölçüsüydü.

Bu nedenle sunak, gökteki Babasına altın gibi kusursuz bir imanla Şeytan'ı mağlup eden, zafer tacını elde eden ve bugün Tanrı'nın önünde duran, bizim gibi bir adamı, İsa Mesih'i temsil ediyordu.

Buhur sunağı, Tanrı'nın varlığının tecelli ettiği en kutsal mekana en yakın mobilyaydı. Rahip, itiraf edilen günahları sembolik olarak içeren, perdeye veya peeye serpilerek kanın hoş olmayan kokusunu bastıran, hoş bir kokuya sahip olan tütsü dumanını bunun üzerinden yükseltti. Aynı Şekilde Mesih de dualarımızı buhur sunağı üzerinde Tanrı'ya sunar ve kendi doğruluğunu günahlarımızın hoş olmayan kokusuyla karıştırır (İbraniler 9:5-9). Bu doğruluk, Tanrı'nın, bizim gibi günah işleme eğilimleriyle doğmuş bir insan olarak, günahkar Meryem'den doğmuş bir insan olarak bu dünyada yaşadığı, Tanrı'nın yasasına 33 yıllık kusursuz itaate karşılık gelir.

Dualarımız cennette hoştur ve İsa'nın elde ettiği bu zaferin erdemleri nedeniyle Tanrı tarafından yanıtlanabilir. O'na, Baş Rahibimiz olarak, O'nun itaat dolu yaşamının bu kaydını sunarak, Şeytan utandırılır ve dualarımız Tanrı'nın isteğine göre yanıtlanır.

Kıyamet'te İsa'nın bu işi anlatılırken Şöyle anlatılıyor: "Ve başka bir melek geldi, elinde altın buhurdanlığıyla sunağın yanında durdu; Tahtın önündeki altın sunağa bütün kutsalların dualarıyla birlikte koymak üzere kendisine bol miktarda buhur verildi. Ve buhurun dumanı, azizlerin dualarıyla birlikte, Tanrı'nın önünde meleğin elinden yükseldi." (Va. 8:3). Sunak Mesih'i temsil ettiğinden, aynı zamanda Şunu da temsil ettiğini biliyoruz: "O'nun bedeni olan kilise" (Kol. 1:24).

En kutsal yer

"Fakat ikinci perdenin arkasında, Kutsalların Kutsalı olarak adlandırılan, altın buhurdanlık ve her tarafı altınla kaplı ahit sandığının bulunduğu, içinde man içeren altın bir kap bulunan ve Harun'un asası bulunan çadır vardı. tomurcuklanmış ve antlaşma tabloları; ve sandığın üzerinde kefarete örtüsünü gölgeleyen yüce Kerubiler vardı" (İbraniler 9:3-5).